

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 50 / 15 Mart 1988 / 2.50 DM

Faşist Türk Sömürgeciliğinin Savaş Esirlerini İmha Planına Karşı Çıkalım

8-22 Şubat tarihleri arasında gerçekleşen Kürdistan ve Türkiye tarihinin en görkemli cezaevi direnişi karşısında Türk devleti geri adım atmak ve tutukluların birtakım taleplerini karşılamak zorunda kaldı.

Gerçekte ise, Türk faşist devleti, insanlıkla alay ediyor. Savaş esirlerini dağıtarak, imha etme planını hayata geçiriyor. PKK'li savaş esirlerinin toplandığı ve ikinci bir Diyarbakır imha merkezi haline getirilen Eskişehir cezaevinde olanlar, bunun açık bir göstergesidir. Şimdiden Diyarbakır Askeri Cezaevi'ndeki savaş esirlerinin önemli bir kesimi sürgün edilmiş durumdadır.

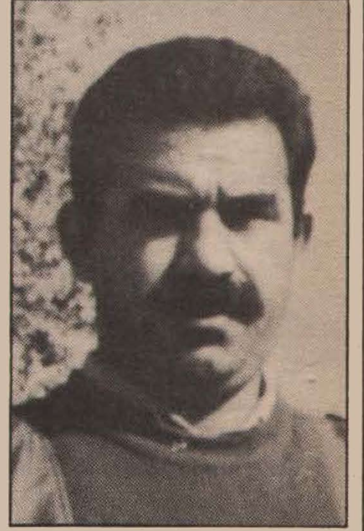
Faşist Türk hükümeti, kendi deyimiyle "ibret-i alem" için bir kısım idamları gerçekleştirmeyi planlıyor. Türk devleti, uluslararası hiçbir kural tanımadan imha planlarını hayata geçirmeye hazırlanıyor...

Halk olarak, savaş esirlerimize sahip çıkıyoruz. Başta Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu, Helsinki Gözlem Grubu, Uluslararası Af Örgütü olmak üzere dünyanın insan hakları savunucusu tüm güçlerden Kürdistanlı politik tutuklular adına, faşist Türk devletinin imha planlarını durdurmak için uluslararası güvence talebinde buluyoruz:

1. Türk devletinin savaş esiri tutuklulara yönelik faşist imha plan ve uygulamalarına karşı durulmalıdır, 2. Savaş esirlerinin sürgününe karşı durulmalıdır, 3. Politik tutuklulara insanca bir yaşam ve adil bir yargılama koşulları garanti altına alınmalıdır. Bununla yükümlü olacak uluslararası denetleme komisyonları oluşturulmalıdır, 4. Türk devletinin soykırımcı ve insanlık dışı uygulamaları ve hiçbir hukuki ölçü tanımayan yargılamaları mahkum edilmelidir. Türk devleti, uluslararası insan hakları ve hukuk kurallarına karşı işlediği suçlardan dolayı yargılanmalıdır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın "Aralık '87 Konuşmaları"ndan

Yurtseverlik Üzerine

"...Yurtseverlik gerçekten ülkeden kolay kolay kopmamayı, milliyeti ne kadar geri olursa olsun, onu devrimci yapmayı -ki devrimci yurtseverlikten bahsediyoruz- dağına, taşına sahip çıkmayı, havasına, suyuna kavuşmayı bir kutsallık, ulaşılması gereken bir hedef olarak görmeyi; insanlığın kimliğini, insanlığa katılımın veya uluslararası çağa katılımın yurtseverlikten geçtiğini, bunu bir kavga olarak görmeyi; vatandan, ülkesinden, değer üretmekten vazgeçmenin aslında önemli oranda toplumsal gerçekten kopmayı içerdiğini, bunların da gericileşme, her türlü geriliğe alet olma, kendini yitirmekle eş anlamda olduğunu bilmek ve buna karşı koymayı içerir..."

YAZISI 14. SAYFADA

Eskişehir Cezaevinden Mektup:

Eskişehir'de Yeni Bir Diyarbakır Yaratılıyor

Eskişehir'de Esat Oktay Yıldıran'ın yerini ırkçı-faşist savcı Cengiz Çetin aldı. PKK'li savaş esirlerine karşı imha planları uygulanmak isteniyor.

YAZISI 3. SAYFADA

* * *

Eskişehir Cezaevinde Sömürgeci Vahşet

Askerler tutuklulara silahla saldırdı. Çok sayıda yaralı var. Adlarını öğrenebildiğimiz ağır yaralı PKK'li savaş esirleri:

Şükrü Göktaş, Sait Korkmaz, Hasan Şerik, İbrahim Buba Aslan, Mahmut Aktaş, Mustafa Özdemir, Mehmet Şah Sürek, Hüseyin Acar, Recep Nurcengiz, Mehmet Doğan, İsmet Açıkça.

Kafasından ağır darbe alan Şükrü Göktaş, cezaevi doktorunun raporuna rağmen, hastaneye kaldırılmıyor.

● Diyarbakır'da Direniş Durdurulamaz

Savaş esirleri ve yakınları 8-11 Mart tarihlerinde sürgünleri protesto amacıyla uyarı direnişi yaptılar.

● **Sağmalcılar ve Buca cezaevlerinde direniş sürüyor. Polis tutuklu ailelerine saldırdı.**

● Sabri Ok, tıbbi müdahale bekliyor.

Cezaevi Haberleri 3. Sayfada

Şehitler ve devrimci-yurtsever tutuklularla dayanışma hareketi örgütleniyor.

Bildirisi 7. sayfada

ARGK EYLEMLERİ

- **Gercüş'te ajan-öğretmen yargılanarak idam edildi.**
- **İdil'de askeri birliğe pusu kuruldu.**
- **Dicle'de bildiri dağıtma eylemi gerçekleştirildi.**
- **Ovacık'ta ARGK bombalı pankart astı.**
- **Siverek'te düşman operasyonları fiyaskoyla sonuçlandı.**

HABERLERİ 4. SAYFADA

Yurtseverler Almanya Sınırına Protesto Yürüyüşüne Geçtiler

Fransa, Hollanda, İsviçre ve Danimarka'dan büyük gruplar halinde yürüyüşe geçen yüzlerce yurtsever, Alman sınır gümrük görevlilerine bir protesto ve talepler metni bıraktılar. Bildiride, Tutuklu yurtseverlerin derhal serbest bırakılması, Alman yönetiminin saldırılarına son vermesi ve Alman yönetiminin uygulamalarını araştıracak bir kamisyonun kurulması istendi.

●Bonn ölüm orucu ve Cenevre açlık grevleri devam ediyor. ●Norveç'te başarılı açlık grevi. ●İsveç'te işgal eylemi. ● İsviçre'de kitle ve dayanışma toplantıları. ●Stockholm-"Kürt Halkının Dostları Derneği" kuruldu. ●Fransa'da YJWK 1. Konferansı yapıldı. ●Köln ve Duisburg'ta YJWK'nin 8 Mart toplantıları yapıldı.

Haberi 6., 7. sayfada

Birlik, İsyan ve Direniş Geleneğimiz Newroz '88 Kutlamaları Devam Ediyor

Batı Berlin, Nürnberg, Saarbrücken, Köln-Bonn, Genk'te (Belçika) yapılan kutlama toplantılarına binlerce yurtsever katıldı

Haberi 5. sayfada

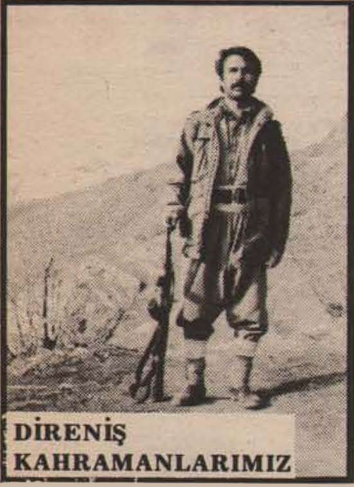
Tarihten Günümüze Dersim

Tarihte yaşanan işgal ve katliamlar, belki büyük tahribatlar yaptı, ama Dersim'in bu güzel adını, gelenek ve kültürünü ortadan kaldıramadı. Yapılan ve var olan tüm zulüm ve barbarlıklara karşın, Dersim halkı bileğinin gücüyle varlığını korumasını bildi.

1938 direnişi ardından gelen katliam ve sürgünler, Dersim'in kaderinde olumsuz gelişme ve anlayışların başlangıcı oldu. Düşmanın alçakça propaganda ve tahripkar yöntemlerine yenik düştüğümüz dönemler oldu. Geriye dönüp tarihi gelişmelere bakmadan ulusal değerlerimize sırt çevirdik. Kimimiz kendimizi Arap kökenine, kimimiz Horasan'dan gelme Türklere bağladık. Bir millet için bundan kötü bir gelişme olamazdı. Bu inkarcı anlayışta diretmek, kanla yoğrulmuş ama şerefli olan kendi kimliğimizi inkar, bir o kadar da sefil bir kimliği kabullenme anlamına gelir. Bu onursuz tutum ve anlayış mutlaka aşılmalı ve terkedilmelidir.

Yazısı 15. sayfada

İçindekiler

Kürdistan tarihinin kendine has özellikleri vardır. Bu özelliklerin başında ilk akla geleni ihanetler ve bu ihanetlere karşı görkemli direnişlerdir. Halk olarak onurumuz, gururumuz bu direnişlerdir. Çileli ama onurlu halk direniş tarihimizin belki de en önemli göstergeleri bir yerde halk varlığımız bir yerde bu direnişlere ve dökülen kanlara bağlı olmuştur. Tüm halkların tarihine giren bir özdeyiş vardır: *"Özgürlük ağacı kanla büyütülür."*

Dersim, iki sözcülüğün, iki zıtlığın bileşeni; zulüm ve direniş, barbarlık ve varlığını koruma inadı; tarihin lekesi ihanetler ve tarihi yaratan direnişler. 1938'e kadar sömürgeci egemenliği tanımış ama tadmamış, bu egemenliği kabul etmemiş bir Dersim tanıyoruz. Dersim, iç ihanetleri görmüş, hem de alasını. Ama o düzeyde, onları aşan ve alt eden direnişleri de görmüştür. Bu direnişler ki bağımsızlık ağacını sürekli besleyen öz olmuş, hiç kurumamıştır.

Klasik halk direnme tarihimizin ve Dersim direnişinin simgeleri, kuşkusuz Kürt kadınının kahramanlığı olmuştur. Türk sömürgeci askerine ateş eden, düşmanın eline geçmemek için kendini uçurumlara, ateşe atan Dersim kadını, "Rayber"de doruğunu bulan ihanete karşı direnmiş, Alişerlerin, Zarifelerin kahramanlığı, klasik halk direnişimizin gelecek nesillere yaşam, direniş kaynağı ve emri olmuştur.

PKK, bu emre uymanın çağdaş somutu oldu. Hem de devrimci ideoloji ve politikası, sağlam örgütlenmesi ve militan kavgasıyla. PKK, tarihi halk direnmemizin sosyalizmle bileşkesi oldu. Böyle olmak zorundaydı da. Bu nedenle PKK, bir devrimci intikam, kurtuluş ve kahramanlık hareketidir.

PKK'nin öncülüğündeki ulusal var oluş hareketine ilk ses veren kesimlerin başında Kürdistan kadınları gelir. Ulusal bağımsızlık mücadelesi, Kürdistan emekçi kadının tarihle ve sömürgecilikle hesaplaşma ve katlı bir ezilmişlikten kurtulma hareketi oldu. PKK'nin kan ve kahramanlıklarla bezenen bağımsızlık yolu, Dersim zemininde ve Dersim devrimci, yurtsever kadınının kişiliğinde bir o kadar daha anlamlı oldu.

Ulusal bağımsızlık mücadelemizin daha ilk adımlarının atılmasıyla, Dersim devrimci kadınının kahramanlıklarına şahit oldu. **Azime Demirtaş** ve **Çiçek Selcan** sadece bunlardan simgeleşenleriydi.

Nafiye Yoldaşın Anısı İhaneti Yok Etmek İçin Bir Meşaledir

Onların taşıdığı ulusal kurtuluş ve kadın olarak kurtuluş bayrağını yere düşürmeden yükselten seçkin örneklerden biri de **Nafiye ÖZ** oldu. O, inanç ve büyüklüğünü sarsılmadan yürüttüğü mücadelesi ve sömürgecilik ihanete karşı görkemli direnişi ile ispatladı.

Orta halli bir ailenin çocuğu olan Nafiye yoldaş, yine Dersim'de kız meslek lisesini okudu. Okul yıllarında devrimci mücadele ile tanıştı. Kısa sürede PKK ideoloji-politikasını kavradı, sosyal-şovenizm ve sömürgeciliğe karşı tutulacak yolu tanıdı. Çalışkanlığı ve fedakarlığıyla arkadaşları arasında birleştirici bir öğe oldu. Kişiliği ve durmadan etrafını mücadeleye katma mahareti, Onu halk arasında sıyrılan ve tanınan bir kişilik durumuna getirdi.

Nafiye yoldaş, kısa süre Elazığ-Keban'da dikiş öğretmenliği yaptı. Halkı soykırıma uğratılan, her an utanç verici sömürgeciliğin halk üzerindeki baskısını yaşayan, bir ülkenin devrimcisi için öğretmenlik vasfının bir değeri olamazdı. Nafiye yoldaş da öyle hareket etti. Mesleğini de kullanarak var gücüyle etrafına ulusal kurtuluş bilincini taşırdı. O, Kürdistan halkı gibi, sömürgeci 12 Eylül faşist darbesinin vahşetini yaşadı. Halkın içine düşürüldüğü sefalet hiçbir onurlu insana durma hakkı tanımıyordu. Sömürgeciliğe karşı savaşmanın ulusal kurtuluşçuluğun yaşı ve cinsiyeti olamazdı. Dersim'de devrimciler şehit oluyor. Küçükburjuva ve sosyal-şoven saflarda ihanetler gelişiyor, buna karşılık PKK'nin itinayla koruduğu direniş, Dersim dağlarından eksik olmuyor, daha gürbüz olarak ses veriyordu.

15 Ağustos, halk için, bütün dürüst Kürdistan insanları için çağrı oluyordu. Örgütle bağlarının koptuğu aylar yıl gibi, bir iki yıl asırlar gibi gelmişti Nafiye yoldaşa. Ama O inatla inancını korumuş, beklemişti. Beklemekle kalmamış etrafına umut aşılamıştı. Silahlar patlayınca O da kararını verdi. Artık geç bile kalınmıştı. Silahı kuşanmalı, gerillalara katılmalı, Azimelerin nöbetini devr almalıydı.

Dersim'de, Bingöl'de, Elazığ'da köylülük arasında gerilla olarak devrimcilik yaptığı ve ölümüne kadar geçen iki yılı aşkın süre Onu daha da güçlendirmiş, geliştirmiş, hiçbir yerde erkek yoldaşlarından geri kalmıyordu. Atalarımızın özdeyişi olan 'Şêr şêre, çi jin çi mêre' sözünü diğer ulusal kurtuluşçu kadın devrimciler gibi Nafiye yoldaş da mücadelesiyle sergiledi.

Ölüm, Onu 30 Mayıs 1987'de yakaladı. Ölüm yine ihanetle gelmişti. Haydar KURU adlı yoldaşıyla beraber uğradığı evin sahibi düşmanla işbirliği yapıyordu. Geç saatlere kadar faşist sömürgeciliğin Dersim'e ve Kürdistan halkına yaptıklarını ve direnişin anlamını anlatan iki devrimci, hainin komplosuyla karşılaşırlar. Hain, Dersim'in yiğit evladı **Haydar KURU**'yu baltayla vurur. Nafiye yoldaş, silahına uzanır. Ama geç kalmıştır. Hain alacağı 'mükafatın' beklentisiyle ölüm pusuşunu kurmuştur.

Ertesi gün düşman radyo ve gazeteleri 'zaferlerinin' haberini yayarlar. Anlatılanlar, mehmetçiklerin iki 'terörist'i nasıl hakladıkları şeklindedir. Ama yanıldılar. Halk sömürgecilerin insanlık dışı özel savaş yöntemini biliyor ve haini tanımıştır. Haydar KURU, Dersim'in zorluk ve korku bilmeyen yiğit devrimci evladıydı. Nafiye ÖZ, Dersim'in şirin devrimci gelini, öğretmeniydi. Nafiye ÖZ'ün adı şehitler kervanına eklendi, kanı Azime'nin kanına karıştı, direnişi ve anısı halkın dilinde destan oldu.

Yok oluşa, ihanete, köleliğe karşı isyanı, savaşı, ölümü seçen Nafiye yoldaş, mücadelesi ve anısı ile ulusunun ve emekçi Kürdistan kadınının mücadelesine ölümsüz bir basamak olmayı becerdi. Bütün devrim şehitleri gibi ölümsüzleşti.

Halkımızın kalbinde, ulusal kurtuluş mücadelemizde yerini alan Nafiye yoldaş, Kürdistan kadınının kurtuluş mücadelesinde bir meşale olarak anılacaktır.

Kavgaya durmuş bu topraklar
Bu dağlar kavga solur
Kavga büyütür ağaç ağaç
Kavga büyütür çiçek çiçek
Suyun kandan almış bu bereketli topraklar
Bu toprağa su katmak gerek
Bu toprağa sıcak sıcak
Bu toprağa kızıl kızıl
Bu toprağa can katmak gerek
Sürmek gerek bu toprağı
Bu toprağı mavzer mavzer
Bu toprağı kurşun kurşun
Bu toprağın altını üste getirmek gerek

8 MART, DÜNYA VE KÜRDİSTAN KADININA KUTLU OLSUN

Kürdistan kadını, bir 8 Mart'ı daha bağımsız ve özgür bir ülkeye kavuşmanın mücadelesi ile karşılıyor. Kürdistan kadını, bugün toplumun en fazla ezilen ve ulusal kurtuluşa en yatkın kesimi olarak, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi saflarına akmaktadır.

Dünya kadın hareketinin ulusal ve toplumsal devrimlere günümüzde daha çok katıldığı bilinmektedir. Kadınlar, gerçek kurtuluşları olan sosyalizme geçmek için büyük mücadeleler vermekteler. Sosyalizm, kadını toplumdaki gerçek yerine oturtmuş ve özgür bir ortam tanımıştır. Bu konuda, hala bazı eksiklikler yaşansa da, sorun büyük oranda çözümlenmiştir.

Kapitalist-emperyalist sistemde ve sömürgelerde ise, kadının kölelik statüsünde tutulması ve bir süs eşyası gibi görülmesi varlığını devam ettirmektedir. Türk faşist rejimi de bugün Türk ve Kürt kadınlarını en vahşi bir zulüm altında tutmakla yetinmiyor, ağır ekonomik bunalımının yükünü kadınları öne çıkarak, aşmak istiyor. Ekonomik olarak alabildiğine yoksullaştırılmış olan kadınları piyasaya sunarak, pazarlamaktadır. Toplumun dikkatini bu sorun üzerinde yoğunlaştırıp krizini aşamaya çalışıyor.

Bütün bu oyunları boşa çıkarmak, kuşkusuz Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, Kürt kadınının daha aktif katılımını gerçekleştirmek ve yine, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin gelişmesi ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltmekten geçer.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde sayıları şimdiye kadar azda olsa, pek çok kadın militan ve yurtsever yer aldı, büyük kahramanlık örnekleri sergiledi. Bu örnekler, Kürdistan kadınının ulusal kurtuluş savaşına nasıl katılması gerektiğini de göstermektedir.

Dağlarda olsun, cezaevlerinde olsun, dışarda olsun kadın hareketinin öncüleri nasıl savaşılması ve yaşanması gerektiğinin de güçlü örneklerini sergilediler.

Dağlarda şehadet gibi büyük bir mertebeye ulaşan Azimeler, Beseyler, Hanımlar, Çiçekler, Rahimeler, cezaevlerinde büyük direniş örneği gösteren Sakineler, yine dışarda tutuklu analarının gösterdiği kahramanlıklar birer örnek olarak görülmelidir. Diyarbakır zindan şehidi M. Emin YAVUZ'un annesinin, şehit düşen oğlunun ardından "gururluyum" demesi vd. örnekler... Bütün bunlar kadın hareketinin çıkarlarının ulusal kurtuluş mücadelesinde olduğunu göstermektedir.

Kürt kadını, bugün en önemli sorunlarından biri olan YJWK etrafında örgütlenme, ERNK bayrağı altında yer alma görevini tamamlaması ve kendisinin de büyük bir çıkarı olan ulusal kurtuluşa aktif olarak katılmasıdır. Kürdistan kadın hareketi daha yeni yeni bir örgütlülüğe yöneliyor. Bugüne kadar çıkan örnekler küçümsenemezse de, bunların sayı olarak yetersizliği ortadadır. O halde, Kürdistan kadın birliğinin en önemli bir görevi, kadınların ulusal kurtuluşa her düzeyde katılımını sağlamaktır. Azimelerin, Beseylerin, Rahimelerin sayılarını çoğaltmalıdır.

Kadının gerçek kurtuluşu da ancak bu şekilde mümkün olur. Yoksa, basit çıkarlar ve talepler etrafında ve sorunu salt aile içinde bir hak tanıma olarak görmek, en büyük yanılgılara düşmeyi de birlikte getirir. Bu nedenle soruna ne klasik anlamda bir yaklaşım ne burjuva ne de küçük-burjuva bir yaklaşım doğru olur. Bu konuda da devrimci yaklaşım esas alınmak zorundadır. Kadının gerçek özgürlüğü ise, ancak bu temelde yaratılabilir.

YJWK, kadını bu doğru yolda yürütecek ve ulusal kurtuluşta onun aydınlanmasını sağlayacak biricik örgütüdür. Daha fazla kadının özgürlük saflarına çekilmesi ve bunlara Kürdistan ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesinde daha fazla söz hakkı, savaşma ve kararlara katılma insiyatifi tanınması, sorunun geleceğe bırakılmadan günümüzde de belli bir çevre içinde bile olsa çözümünü birlikte getirecektir. Bu çözüm geleceğin şimdiden cephe saflarında yaratılması anlamına da gelecektir. Bu aynı zamanda bugün ertelenemez bir görev olarak da kendisini dayatmaktadır.

Bir 8 Mart'ı daha geride bırakırken, kısa olarak bu konuda bunları söyleyebiliriz. 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü, Kürdistan kadınının da mücadele azmini bilemekte ve onların kendilerini yeniledikleri, mücadelede çelikleştirdikleri, bir gün olmaktadır. Yeni 8 Martlarda Kürdistan kadını, dünya insanlığına karşı daha fazla görevlerini yapmış olarak savaş arenasına girecektir.

Biz bu inançla, bir kez daha dünya emekçi kadınlar gününün kutlu olması dileğinde bulunuyoruz.

Diyarbakır'da Direniş Durdurulamaz

Savaş esirleri, faşist-sömürgeciliğin sürgün ve imha planına karşı uyarı direnişi yaptılar.

8-11 Mart tarihlerinde yapılan direnişe, tutukluların bir parçası haline gelen aileleri de katıldılar. Sömürgeci devlet, hızla Diyarbakır cezaevini dağıtıyor. PKK'li savaş esirleri gruplar halinde Türkiye'nin başka cezaevlerine dağıtılıyor. Planın hedefi açık. Diyarbakır askeri cezaevindeki direniş ateşini söndürmek. Sürgün edilen devrimciler imha uygulamalarına alınıyorlar.

Savaş esirleri son uyarı direnişleriyle Kürdistan halkının ve uluslararası kamuoyu ile insan haklarından yana kuruluşların dikkatini çekmeyi ve dayanışmalarını arttırmalarını hedeflediler.

Büyük askeri koruma altında ve gizlice dağıtılan, sürgün yerlerine gönderilen savaş esirlerinden bir kısmının aileleri çocuklarının hangi cezaevine konduklarını henüz bilememekte, Adalet Bakanlığı ve cezaevi yetkilileri ailelerle, avukatlarının bu yönlü taleplerini cevaplamamaktadır.

Eskişehir'te Direniş ve Gerginlik Sürüyor

Tutuklu aileleri ve yakınlarının cezaevi yakınlarında, Eskişehir SHP binası ve Ankara'da yürüttükleri direniş değişik biçimlerde devam ediyor. 100'e yakın tutuklu ailesinin çocukları ile görüşmesi ise sağlanmıyor.

Faşist devletin bütün baskı ve gizlemelerine rağmen Eskişehir cezaevindeki direniş, tutukluların tümünü sararak devam ediyor.

Bir imha odağı haline getirilen Eskişehir özel cezaevinde PKK'li savaş esirleri öncülüğünde başlayan direniş, askerler tarafından kanla bastırılmak istenmesine rağmen sürüyor.

Buca'da Direniş Sürüyor

Çocukları ile Görüşmek İsteyen Tutuklu Yakınları Gözaltında

Buca cezaevinde faşist baskılara karşı geliştirilen direniş üzerine, cezaevi yetkilileri üç aylığına görüş yasağı koydular.

Cezaevi etrafında biriken tutuklu aileleri ve yakınları çocuklarıyla görüşmelerinin yasak edilmesi üzerine durumu protesto ettiler.

Polisler görüşmecilere saldırarak 100'nü gözaltına alıp, izinsiz gösteri suçundan DGM'ne sevk etti.

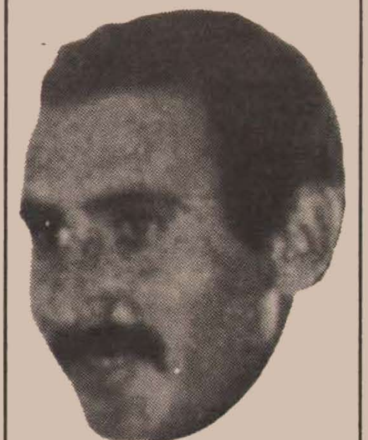
Sağmalcılar'da Direnişe Polis Saldırısı

Kitlesel olarak devam eden direnişe dışarıdan destek amacıyla çoğu Tayad üyesi tutuklu ailesi, cezaevi bahçesinin parmaklıklarına elleri ve ayakları zincirli maketler astılar. Polis göstericilere karşı şiddet kullandı.

Sağmalcılar ve Buca cezaevleri önünde yapılan gösterilerde polis fotoğraf çeken gazetecileri de tartaklayarak engelledi.

Türkiye'de cezaevlerini desteklemek için çeşitli şekillerde öğrenci gösterileri oluyor. Mahkemelere çıkarılan bazı tutuklu gruplar, toptan 12 Eylül yargılamalarını protesto ediyorlar.

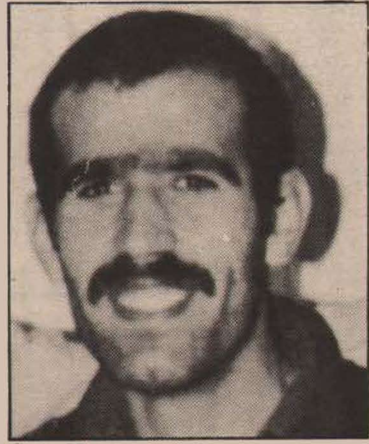
Sabri Ok'a Tıbbi Müdahale Yapılmalıdır

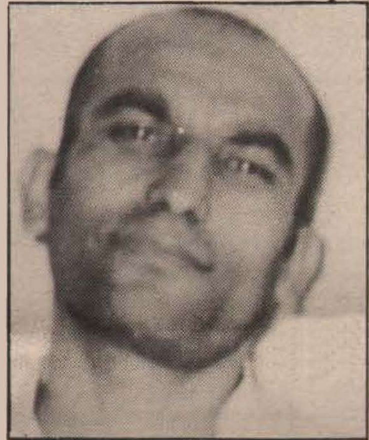
1985 Şubat'ında yaralı olarak esir düşen Sabri Ok, aylarca işkenceye tabi tutuldu. Diyarbakır askeri mahkemesi tarafından idam cezasına çarptırıldı. Ardından Aydın cezaevine sürgün edildi. Sabri Ok, gördüğü işkenceler sonucu kafasından ağır tahribata uğradı. Halen ağır hastadır ve acil tıbbi müdaheleye gereksinimi vardır.

Sömürgeciler, bütün başvurulara rağmen, tıbbi müdahaleyi yapmıyorlar.

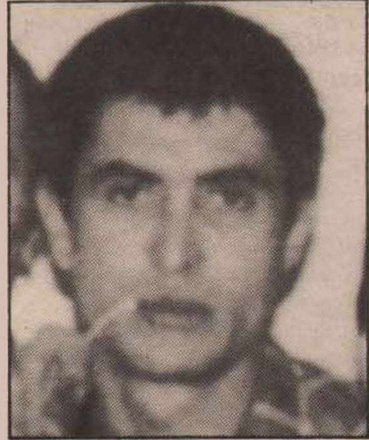
İnsan haklarından yana kurumları, Kızıl Haç ve uluslararası sağlık örgütlerini, Sabri Ok'a tıbbi müdahalenin yapılması için Türk devletine baskı yapmaya çağırıyoruz.

Sait Korkmaz

Mahmut Aktaş

Hasan Şerik

Eskişehir cezaevinden mektup:

ESKİŞEHİR'DE YENİ BİR DİYARBAKIR YARATILIYOR

Şu anda içinde bulunduğumuz koşulları ve bize yönelik uygulamaları kısaca belirteceğim. 27 Ocak çarşamba günü idarece saldırı başlatıldı. Bizler sadece şebekenin önünde yığılmış, havalandırma sorunumuzun çözülmesini istiyorduk. Sorun aslında çok basit: İdare, havalandırmaya sekizer kişilik gruplar halinde çıkılacak dedi. Biz de yok, alt kat ayrı üst kat ayrı çıksın dedik. Her katta 11-12 kişi var. Yani onlar 8, biz ise 11-12 kişi çıksın dedik. Görünürde sorun bu. Fakat idarenin niyet ve hesabı başka. Daha önce verilen tüm hakları gaspetme, bir saldırı düzenleyip tutuklulara gözdağı vererek sindirme ve dize getirme hesap ve planlarıyla bu 8 kişi çıkacak sorununu dayattılar. Sorun basit olduğu için fazla ciddiye almadık ve çözülmesini bekledik. Sorun 26 Ocak salı günü çıktı. Salı akşamı bizlere yemek verilmedi. 27 Ocak çarşamba günü ise sabah ve öğlen yemeği verilmedi. Öğleden sonra bir baktık ki, Eskişehir'den arabalara doldurulup getirilen yüzlerce asker, diğer cezaevinin (Eskişehir Kapalı Cezaevi) gardiyan ve başgardiyanları ve polislerden oluşan baskı kuvvetleri içeri girerek, coplarla kapıya dayandılar. Önce bizim bulunduğumuz C bloka saldırdılar. Bizler sadece kolkola girip **"Kahrolsun işkence"** sloganını attık, başka herhangi bir karşılıkta bulunmadık. Onlarsa özellikle kafalara vuruyorlar, düşenleriyse tekmeleyip çiğniyorlardı. C blokla F blokta sadece bizim PKK'li arkadaşlar kalıyorlar. Belli arkadaşlar ise C bloktadır. Biz kol kolayken bu saldırılar sürüyordu. Diyarbakır'daki ölüm orucunda beyni zedelenen **Şükrü Göktaş**'ın kafasına vururlarken bazı arkadaşlar müdahale ettiler, arkadaşın beyninden rahatsız olduğunu söylediler. Saldırıyı yöneten subayın ise, *"Tohumunuza para mı verdik, kim ölürse ölsün"* oldu. Ve bu arkadaş komaya girdi. Buna rağmen o arkadaşa vurmayı kesmediler. Bizi tepeleyip sürükleyerek ana koridora tek tek çıkardılar. Koridorda da hazır bekleyen bir birlik vardı. Onlar da jop ve tekme yağmuru altında bizi ileri gönderdiler. Bir ara içeriye bir birlik silahlı asker getirilip bekletildiğini gördük. Işin boyutunu anladık. Cumhuriyet savcısı baskın düzenleyip bizi tahrik ederek bir kargaşa ortamı yaratma ve bir katliam düzenleme planı içindeymiş. Soğukkanlı davranıp askere karşılık vermeyişimiz bu katliam planını çıkmaza soktu. Ve bize ateş açma ortamı bulamadılar. Bu plan tutmayınca bizi geniş bir koridora atıp orada dayağa devam ettiler. Baskından eli boş dönmeme hesabıyla bu defa bizi zorla saymaya ve tek tip elbiseyi giydirmeye çalıştılar. Tek tip giymeyeceğimizi söyledik. Karşılığımız karşısında tek tip giydirme işini fazla uzatmadılar. Yalnız hepimizi soyup elbiselerimizi aldılar ve bizi götürüp hücrelere attılar. Elbise giydirme yerine, ayrıca Eskişehir Kapalı Cezaevinden birçok gardiyan getirilmişti. Bunlar işkence için getirilmişti. Her iki cezaevi de aynı savcının denetimindedir. Bu uygulamalara bizim bulunduğumuz cezaevinin gardiyanları katılmadılar. Bunun nedeni ise, baskı ve işkence yapmayı kabul etmeyişleri ve idarenin bu aşamada bizlerle onları bu karşı karşıya getirmeme niyetleri olabilir. Sonuçta gardiyanların 8 saatlik mesai süreleri tekrardan 12 saate çıkarıldı. Böylece onları bize karşı kullanabilme, üzerimize gönderebilmede bu süre kullanılmak istenmektedir. Sorunun kaynağı biz gösterilerek hedef haline getirilmek isteniyoruz.

İşkence ve operasyonu, askeri birliğin başında bulunan albayla beraber Savcı Cengiz Çetin bizzat yönetiyordu. Tüm emir ve talimatlar onlardan çıkıyordu. Albaylar onun verdiği emirlere göre hareket ediyorlardı.

F ve C bloklar boşaltıldıktan sonra bizimle aynı tavır takınan D ve E bloklara sıra geldi. Bu iki blokta genellikle Türk solundan olanlar kalıyor. Bizim iki blok boşaltıldıktan sonra albay, D ve E bloktakilere dokulmamasını, sadece boşaltılmasını söyledi ve onlar da boşaltılıp elbiseleri alındıktan sonra hücrelere atıldılar. Albay ve savcının bu tavrı PKK'ye yönelik yaklaşımının ne olduğunu ortaya seriyor.

Hücrelere çıplak konulduk. Hücrelerde hiçbir şey bırakılmamış, tamamen boşaltılmıştı. Bizim getirileceğimiz gün sabahtan öğlene kadar döşek vs.'ler alınarak hücrelerin bulunduğu blokta ikinci kattaki bir odaya doldurulmuş. Çıplak bir vaziyette demir ranzadan ibaret hücrelere konulduk. Komaya giren Şükrü Göktaş'ı da getirip hücrenin birine koymuşlar. İki saat sonra gardiyanların girip çıkmasıyla Şükrü'nün hücrede olduğunu farkettik. Kendinde değildi. Bağırmamız sonucu alınıp revire götürüldü. Yaralılar için cezaevine doktor çağrılmış; gelen doktor, saatler sonra Şükrü arkadaşı hastaneye sevketmiş. Kısacası, ölümü bekleniyor. Ölümcül bir bir duruma saatler sonra müdahale edilmesi idarenin yaklaşımını ele vermeye yeterlidir. Bu arkadaşa hastanede işkence gördüğüne dair rapor verilmiş. Diğer yaralılar **Sait Korkmaz, İbrahim Buba Aslan, Mahmut Aktaş, Mustafa Özdemir, Mehmet Şah Sürek, Hasan Şerik, Hüseyin Acar, Recep Nurcengiz, İskan Açıkça, Mehmet Doğan** rapor almasınlar diye hastaneye sevk edilmemiş, revirde idareten bir pansumanla durumları geçiştirilmiştir.

Çıplak atıldığımız hücrede ilk üç gün ne yemek verildi ne de döşek ve battaniye. Üç günü soğuk beton üzerinde aç ve çıplak vaziyette geçirdik. Dördüncü gün birer pislik yuvası olan döşek ve battaniye verildi. Temizlik için bir sabun bile vermediler. Yüzden fazla insan tek kişilik hücrelerde açlığa ve soğuğa terk edilerek ölümün kollarına bırakıldı.

Çok sayıda arkadaş hastalandı, hastalığı olanlarınkiyse daha da azdı. Tıbbi bakım yapılmıyor. Bu konularda ilaç vs.'nin bir yararı olmayacağı da açık.

Uygulamalar sonucunda ağır yaralı olması nedeniyle savcı işin içinden sıyrılmada kendisine hukuki dayanak bulabilmede zorlanmış olacak ki, ikinci katta depoya alınmış yatakları, hücrelere alındığımız ilk günün akşamı ateşe verip yangın çıkartıyor. Eğer ölü olursa, yangın çıkardılar, isyan ettiler şeklinde gösterebilmek için bir komplo olarak yangın çıkartılıyor. Yangına yakın olan hücrelerde bulunan arkadaşlar duman ve sıcaktan boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olmasına; ve bunu defalarca görevlilere iletmemize rağmen arkadaşları boğulmaya terkedip yakın hücrelerden çıkarmadılar. Daha sonra yangın söndürüldü. Ve savcının söylediği şu *"Kaç kişi ölürse ölsün, isyana sokar işi kapatırım"* sözleri de gösteriyor ki, Eskişehir Özel Tip Cezaevi'ndeki uygulamalar basit yasak ve kısıtlamayla ilgili değildir. Katliamcı ve imhacı bir politika gündemde. Buna ayrıca değineceğiz.

Günler geçmesine rağmen idareden hiçbir yetkili hücrelere uğramadı. Yasal, idari hiçbir işlem yapılmadı. Defalarca durumumuzun tebliğ edilmesini istememize rağmen, bu yapılmadı. İlgili makamlara dilekçe yazmak istedik. Bunun için kalem kağıt istedik, kalem kağıt dahil hiçbir şey verilmeyerek, her şey yasaklanmıştır denildi. Evet yirmi gündür hücrelerdeyiz. Dilekçe yazmak için hala kalem kağıt alabilmiş değiliz. Temel insani, sosyal, kültürel, tüm ihtiyaçlarımız yasaklanmış. Ne giyeceğimiz verildi, ne sigara, ne gazete, ne de kendimize maddesi. Kısacası öldürmeyecek kadar verilen iki kaşık yemeğin dışında bir şey verilmiyor.

Bizler hücrelere kapatıldıktan sonra savcı, askerleri koğuşlarımıza götürüyor. Koğuşlarda bulunan her şey dışarı atılıyor. Koğuşta bulunan sazlar kırılıyor, her şey tahrip ediliyor. Sığır sürüsünün karpuz bostanına girmesi gibi milyonlarca liralık eşyamız tam anlamıyla talan ve tahrip ediliyor. Ayrıca üzerimizden soyulan milyonlarca liralık elbiseyi tüm ısrarlarımıza rağmen vermediler. Yangın söndürme sırasında yerler göle döndü ve elbiselerimiz su ve pislik içinde günlerce bekletilip çürütüldü.

Yirmi günden beri insanlıkdışı koşullarda ölmek için tutuluyoruz. Bize hiçbir tebligat yapılmış değil, bir gardiyan bize onbeş gün hücre, mektup ve görüş yasağı verildiğini söyledi. Bu süre geçmesine rağmen koğuşlara verilmiyoruz. Burada olup bitenlerin kamuoyuna yansımaması için tüm tedbirler alınmış, ziyaret, yazışma ve haberleşmenin tüm yolları yasaklanarak tıkatılmış. Cezaevi özel bir amaca uygun olarak, şehir dışında inşa edilmiş; ne yapılsa, ne edilse kimsenin gördüğü yok.

Bu cezaevinin özel bir durumu, daha doğrusu hizmete sokulma amacı var. Bu özel amaç da PKK'ye yöneliktir. Burası bizim için yeni bir Diyarbakır olma yolundadır. Türkiye'de hiçbir cezaevinde buradaki gibi oyun ve komplonun olmayışı, koşullarının nispeten iyi olması, burada PKK'ye yönelik özel amacı gözler önüne seriyor. Cezaevinin mevcudu 250'ye yaklaşırken, bunun 100'ü aşkın kişisi PKK'lidir. Ve ağır ceza alan, cezası onaylanan arkadaşları buraya topluyorlar. Özel uygulamaların, işkence ve katliamların gündeme geleceği ve gündemde olduğu anlaşılıyor. Bunu anlamak için kahin olmaya da gerek yok. Devletin PKK'ye yönelik politikası biliniyor. Faşist, ırkçı bir savcı da vermişler cezaevinin başına. Buranın PKK kanıyla sulanacağı aşikar. Bu konu anlaşılacağından daha fazla uzatmayacağım.

Savcı Cengiz Çetin, personeli toplayıp şunları söylüyor: *"İnsancıl duyguları olanlar, ya bu duyguları terkedecek ya da istifa edip gidecek. Bundan sonra burada insanlık olmayacaktır."* Ve sağlık, açlık, baskı, ceza vs. ile irademizi kırma, teslim alma, dize getirme politikasını yürürlüğe koymuş bulunmaktadırlar. Burası infaz kurumu yerine cezaevi cellat kurumu olma işlevini görüyor. Dünya kadar kısıtlama var. Buna tepki gösteren tutuklulara olur olmaz cezalar veriliyor. Dört hücre cezası alanların infazı yakılıyor. Şimdiden çoğu insanın infazı yakılmış, diğerleri de yakılacaktır.

Eskişehir Cezaevinden bir grup PKK'li savaş esiri

İdil'de Askeri Birliğe Pusu

Mart ayı başlarında gerçekleştirilen pusuda çok sayıda düşman askeri öldürüldü. Sömürgeciler, kayıpları bir ölü ve bir yaralı olarak açıkladı.

Mardin'deki gelişmeler sadece bunlar değil. ARGK birlikleri kış koşullarından dolayı siyasi çalışmalarına, iç eğitime ve atılım hazırlıklarına ağırlık vermişlerdir. Ardarda yapılan köy toplantıları ile halk üzerinde büyük etki yaratmaktadır. Şehrin bütün kazalarına yayın sokulmakta, özellikle gençlik hızlı bir bilinçlenme ve gruplaşma sürecine girmiştir.

Gercüş'te Faşist Bir Öğretmen Yargılandı ve Cezalandırıldı

Aydınca köyü öğretmeni Hüseyin Aydemir, köyü basan ARGK birliği tarafından yargılandı. Suçları ağır olan bu faşist unsur idam edildi. Eylem yerine gerillalar, **"Halkımıza karşı suç işleyen hiçbir cani cezasız kalmayacaktır"** yazılı bir bildiri bıraktılar.

Cezalandırılan öğretmen, köyde öğrencilere kemalist-faşist ideolojiyi şırınga etmenin yanısıra, yurtseverleri şikayet ediyor, köyde milisliği geliştirmeye çalışıyor, okulda telsiz bulunduruyor, kontr-gerilla birlikleriyle ortak çalışmaktaydı.

Bilindiği gibi, Türk devleti son dönemde ajanlarını öğretmen, imam, sağlık memuru vb. şekillerde halkın arasına yerleştiriyor. Ayrıca öğretmen ve imamlara Olağanüstü Hal Yasası gereğince ek ajanlık primi veriliyor.

Sömürgeci-faşist bir kültür ve eğitimin temsilcileri, ARGK'nin eylem hedefleri arasındadır. Son cezalandırma eylemi, sömürgecilere ajanlık yapan öğretmen vd. memurlar arasında büyük bir paniğe ve istifalara yol açmıştır.

Dicle'de Bildiri Dağıtıldı

25 Şubat'ta Dicle kaza merkezine giren ARGK birliği bildiri dağıttı. Ayrıca duvarlara ARGK ve ERNK pulları yapıştırıldı. Eylem sırasında herhangi bir çatışma olmadı. Diyarbakır'ın köy ve kazalarında ARGK'nin çalışmaları yoğunlaşmış bulunmaktadır. Askeri cezaevi ve tutuklu yakınlarının direnişi, bu çalışmaları daha da hızlandırıyor. Şehirlerde çok sayıda bildiri dağıtılıyor, duvarlara pullar yapıştırılıyor. Şehir kitlelerindeki bu siyasi kabarma ve ARGK'nin örgütlü çalışmaları yeni gelişmelerin habercisi.

Ovacık'ta ARGK Pankartı

Şubat ayının sonlarında Dersim alanında faaliyet yürüten ARGK birliği Ovacık merkezine Diyarbakır cezaevi direnişiyle dayanışmayı ifade eden ve faşist-sömürgeci zulmü mahkum eden pankartlar asıp, bildiri dağıttılar.

Öte yandan Partizan denen grubun bölünmesi ve ardından gelişen teslim olmaları bahane eden sömürgeciler, yoğun operasyon yapıyorlar. ARGK gerillaları bu operasyonları boşa çıkarıyor. Kışın başlangıcında aralarında sömürge valisi dahil, devlet ve ordu yetkilileri, durmadan verdikleri demeçlerde "bu kış köklerini kurutacağız" diyorlardı. Şimdi ise sesleri kesilmiş durumdadır.

Düşman cephesindeki suskunluğa rağmen, ARGK birlikleri yoğun kar engelini aşarak köylere ve kazalara inmekte, her köyde siyasi toplantılar yapmaktalar.

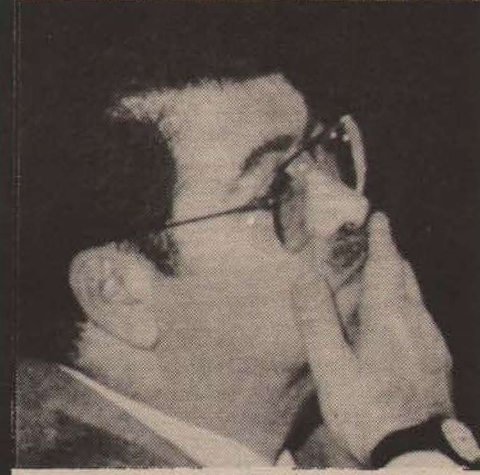
Siverek'te Boşa Çıkan Düşman Operasyonları

Siverek ve Hilvan'da ulusal kurtuluş çalışmalarının yoğunlaşması, sömürgecilerin tedirginliğini arttırdı. M. Emin YAVUZ'un cenazesi büyük bir kitlenin katıldığı törenle toprağa verildi. Siverek ve Hilvan'da yine en büyük kabarma gençlik arasında. Ellerine geçen bir Serxwebûn ya da Berxwedan gazetesini kapışıyor, elden ele gezdiriyorlar.

Telaş sadece sömürgecilerde değil, halkın ve devrimcilerin kanına giren işbirlikçilerde ve milislerde de gözleniyor. Bucak çetesi, eski gücünü kaybetmiş görünüyor. Şimdilik sayıları 50 kadar olan çeteler, özellikle 1985 baharında aralarında **Bilge Yumuşak**'ın da olduğu 3 devrimciyi şehit eden Kirvar ağalarına bağlıdır. Sömürgeciler, yeni silah dağıtımına başladılar. Şubat ve Mart aylarında Siverek, Hilvan ve Çermik'te yapılan operasyonlar başarısızlıkla sonuçlandı.

Faşist Hükümet, İdam Uygulamalarına hazırlanıyor

Türk devleti, bir yandan iç ulusal-toplumsal muhalefet ve dış kamuoyu baskısı karşısında geri adım atar görünürken, diğer yandan insanlık dışı uygulamalarına devam ediyor. Özellikle Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı intikama hazırlanıyor. Faşist devletin başı Kenan Evren "ben onları asmayayım da kimleri asayım" demişti. O günden bu yana on civarında devrimci idam edilmiş, yüzlercesi cezaevlerinde ve dışarda hunharca katledilmişti.

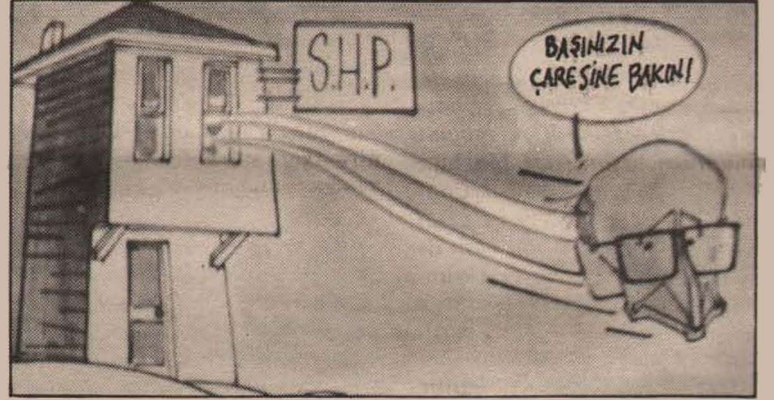

Adalet Komisyonu'na Özal vetosu

Şubat ayında 20 PKK'li savaş esirine verilen idam cezaları bu sinsi faşist yönelimin bir parçası... Faşist hükümetin başbakanı T. Özal'ın açıkladığı gibi, eğer cesaret edip güç getirebilse, bazı savaş esirini idam etmeyi düşünüyor. Düşünmekle de kalmamakta cezaevlerinde imha planını adım adım hayata geçiriyor.

Savaş esirleri hayatlarını ortaya koyarak bu caniler topluluğuna karşı direniyorlar. Tüm yurtseverler olarak faşist-sömürgeciliğin, soykırım planlarına karşı durmalı direnişimizi yükseltmeliyiz.

SHP'DEKİ BUNALIMIN İÇ YÜZÜ

SHP Genel Başkanı Erdal İnönü parti içerisinde ortaya çıkan sorunlar nedeniyle geçtiğimiz günlerde istifa etti; daha sonra istifasını geri aldı. Erdal İnönü'nün politik kişiliğinden çok, burada istifasının altında yatan nedenler üzerinde durmak istiyoruz. Bu kişi, faşist rejim tarafından sahte muhalefet için icazetli olarak SHP'nin başına getirildi. Görevi, faşist rejimin yaşatılması için ayak oyunlarına başvurmaktır.

SHP Genel Başkanının en önemli rolü ise, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında ortaya çıkıyor. Sahte sosyal-demokrat çıkışlar ile yaygınlaşan kitle muhalefetini kendi potasında eritmek istiyor. Erdal İnönü'nün Kürdistan'da yükselen gerilla savaşına karşı daha etkin tedbirler almadığı için, ANAP iktidarını eleştirdiği göz önüne getirilirse, bu şahsın misyonu da ortaya çıkmaktadır.

SHP'de ortaya çıkan bunalım, bu partide eskiden beri var olan hiziplerin arasındaki bir çelişkinin sonucu gibi gösterilmeye çalışıldı. Tabii istifada bu çatışmaların da payı var, ama esas nedeni bu oluşturmuyor. Bazı gazetelerin sayfalarına da yansıdığı gibi, çelişkinin ana noktasını SHP'de Kürt meselesi üzerine yürütülen tartışmalardan kaynaklandı.

SHP İstanbul milletvekili M. Ali Eren'in mecliste Kürt halkının varlığından bahsetmesi, SHP Kars ve Mardin milletvekili Mahmut Alınak ile Adnan Ekmen'in Diyarbakır cezaevindeki açlık grevi ile dayanışma eylemine tutuklu aileleri ve yakınları ile birlikte SHP Diyarbakır il binasında katılması, yine bazı milletvekillerinin Kürdistan'da uygulanan devlet terörünü kınamaları, adeta bardağı taşıran son damla oldu. Bu gelişmeler sonucu, SHP içindeki çelişkiler daha da derinleşmeye başladı. Hatta Erdal İnönü, SHP Diyarbakır binasının, açlık grevi yapan tutuklu yakınlarına verilmesini ve Kars milletvekili Mahmut Alınak ile Mardin milletvekili Adnan Ekmen'in açlık grevine katılmasını engellemek istedi. Buna rağmen, milletvekilleri açlık grevine katılmaktan vazgeçmediler. SHP Diyarbakır il binası da açlık grevi yapan tutuklu aile ve yakınlarına tahsis edildi.

Gerek SHP içinden gerekse dışından SHP içindeki bu gelişmelere karşı yoğun bir tepki geldi. Birçok çevre, Kürt sorunu üzerine kapatılmak istenen kara perdenin aralanmasını savunurken, birçok çevre ise, Kürtlerin inkarı temelinde propagandalarını yürüttüler. Tercüman gazetesi bu konuda yoğun bir çaba sarfetti. Lozan vb. antlaşmalardaki belgeleri yayınlayarak baba İnönü ile oğul İnönü'nün farklı tutumlarından bahsetmeye başladı. İsmet İnönü'nün Lozan'da Kürtlerin varlığını kabul etmediğini, oğul İnönü'nün ise bugün tersini savunduğunu yazmaya başladı. Kısaca, çeşitli siyasal çevreler ile basın kuruluşları vd. kuruluşlarda bu konuda birbirine farklı iki görüş ortaya çıktı.

SHP Genel Başkanı İnönü ve çevresinde yer alan bir grup, parti içerisinde Kürtlerden bahsedilmesi ve Kürdistan'da uygulanan devlet terörünün kınanmasını hazmedemiyorlar. Bu kesimler aynı zamanda büyük bir tepki göstermekteler. Bunun en son örneği ise, Erdal İnönü istifa gerekçesinde bu konuya da değinmiş ve parti içerisinde söz dinletemediğinden yakınmıştı. Kendi isteğine rağmen, bazı gelişmelerin ortaya çıkması SHP içindeki bunalımı da su yüzüne vurdu. Ve bunların sonucu, İnönü parti başkanlığından istifa etti.

İnönü istifasını daha sonra geri aldı, gerçi. SHP içindeki çelişkiler ne kadar duruldu ne kadar sürüyor şimdiden kesin bir tahmin yapmak doğru olmayacaktır. Görülen odur ki, daha başka konularda da SHP içindeki çelişmeler devam ediyor. Parti meclisinin yaptığı son toplantıda da ayrılıklar gündeme geldi, parti meslicisinde istifa edenler ortaya çıktı. Bütün bunlar neyi gösteriyor? Egemen sınıfların kendi içinde bir alternatif bile oluşturamadıklarını gösteriyor. SHP ana muhalefet partisi durumunda. Şimdiye kadar ana muhalefet rolüne yakışır bir tek adım bile atmış değilken, hep kendi iç sorunları ile uğraşmaktadır. İşte, Türk burjuvazisi yeni yöneticilerini ortaya çıkarmakta zorlanmaktadır. Salla-pati yöneticilerle işi yürütmeye çalışmaktadır. Bütün bunlar da gerçeğin boyutlarının ne kadar derin olduğunu göstermektedir.

SHP'de ortaya çıkan bunalım üzerine daha çok söz söylenebilir. Biz sadece bir yönüne dikkatleri çekmek istedik. Tabii ki, olayın boyutları biraz daha geniş ve kapsamlıdır.

Birlik, İsyan ve Direniş Geleneğimiz Newroz'u '88 Yılında Halkımız Derinleşen Ulusal Kurtuluş Özlemi ile Karşılıyor

Halkımızın tarihinde büyük bir öneme sahip olan Newroz, coşkuyla kutlanıyor. Kürdistanlı yurtseverler, Birlik, İsyan ve Direniş geleneği olan Newroz'u Kürdistan'da büyüyen savaş ve derinleşen ulusal kurtuluşçu bilinç ve özlemiyle karşılıyor.

Feyka-Kürdistan (Federasyona Yekîtiya Karkerên Welatparêzên-Çandiya Kürdistan) ve Hunerkom'un (Komela Hunermenden Welatparêzên Kürdistan) ortaklaşa organize ettikleri Newroz gecelerine ilişkin bir bildiri yayınladı. Bildiride Newroz'un önem ve anlamı öz olarak şöyle dile getiriliyor:

"Newroz, halkımızın tarihinde baskıya, zulme karşı başkaldırının, bağımsız ve özgür yaşamın adı olarak geçmiştir. Asur despotluğuna karşı Demirci Kava'nın yaktığı isyan ateşi ile yeni bir güne başlayan halkımız, aynı zamanda bölgeyi de zalim bir düşmandan kurtarmıştır. O günden bu güne (M.Ö. 612) Kürdistan halkı, bu yeni günü bir bayram olarak kutlamıştır.

Newroz geleneği yıllar öncesine dayanmakla birlikte, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde yeni anlamlar da kazanmıştır. Demirci Kawa, binlerce yıl sonra, bu kez yine 21 Mart günü isyan ateşini Diyarbakır zindanındaki hücresinde yakacaktır. İşte bu isyanla, halkımız binlerce yıllık geleneğini günümüze taşımış ve Mazlum DOĞAN yoldaşın şahsında Çağdaş Kawasını yaratmıştır. 21 Mart 1985'te ERNK'nin ilanı ile Newroz daha da anlamlı kılınmış ve Çağdaş Kawa'nın yaktığı isyan ateşi ile karşılık verilmiştir.

Halkımız, bugün de zalim Dehakların başını ezmek için, yeni bir Newroz hareketini çağa uygun olarak geliştiriyor. Bu hareket bugün önemli boyutlara ulaştı. Bütün dünyada yankılandığı gibi, zalim, faşist-sömürgecileri de büyük bir çıkmaz içerisine soktu."

Kürdistan dağlarında çağa uygun olarak gelişen ulusal bağımsızlık hareketi ile Avrupa'daki yurtseverler, derinleşen bağımsız ülke özlemiyle, maddi-manevi tüm gücünü harekete geçirerek dayanışma gösteriyor. Birlik, İsyan ve Direniş geleneğimiz Newroz gecelerine olan ilgi bunun somut ifadesidir. ERNK saflarında halkımızın her kesiminin içinde yer aldığı birliklerin oluşumu ve etrafında örgütlenişi pratik ispatıdır. Halkımız, Newroz '88 Birlik, İsyan ve Direniş Gecelerini kutlarken daha bilinçli, daha kararlı, daha örgütlü ve emin adımlarla ilerliyor.

Şu ana kadar gerçekleştirilen gecelerde sunulan programlar büyük bir beğeni ile izlendi. Birçok örgüt, kuruluş ve dayanışmacı güç, gönderdikleri mesajlarla halkımızın Birlik, İsyan ve Direniş geleneği olan Newroz'u kutladı. Newroz '88 Birlik, Isyan ve Direniş Geceleri bugüne kadar şu bölgelerde yapıldı.

BERLİN:

1200 civarında kitle katılımının olduğu gece Qulîlkên Newroz (Newroz çiçekleri) adlı kısa bir folklor gösterisi ile başladı. Dünya ve Kürdistan devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşundan sonra, Türkçe, Kürtçe, Almanca gece programı okundu.

Koronun okuduğu üç direniş marşından sonra, Berlin çocuk folklor ekibi, Kürdistan'ın değişik yörelerinde derlenmiş oyunlar sergiledi. Berlin Koma Botan müzik grubunun sunduğu direnişçi türkülerden sonra Türkçe siyasi konuşma yapıldı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin içinde bulunduğu sürecin önemini ve Avrupa'da yoğunlaşan komploların nedenlerinin izah edildiği konuşmayı kitleler dikkatle dinledi.

Gecenin önemli bir özelliği, Almanya yönetiminin Kürdistanlı yurtseverlere yönelik uygulamaları protesto etmek amacıyla sürdürülen açlık grevi eyleminin sergilediği folklor gösterileri oldu. Üzerlerinde "Açlık Grevi" yazılı, keten beyaz gömlekle sergilenen folklor oyunları, kitlenin büyük coşkusuyla karşılandı. Ardından Ozan Sefkan devrimci-direnişçi türküler söyledi. Almanca yapılan siyasi konuşmadan sonra, tiyatro programına geçildi. Sömürgeci-faşist Türk devletinin, Kürdistan'da sinsice uyguladığı, köylüleri Avrupa'ya göç ettirme politikasını, Avrupa'ya göç ettirilen ve tüketilmeye sürüklenen ailelerin dramını ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi etrafında yurt dışında kenetlenen aileleri konu alan iki ailenin şahsında dile getirilen tiyatro, kitlelerin en çok ilgiyle izlediği programın başında yer almaktaydı.

Ozan Dilgeş'in sunduğu devrimci-direnişçi türkülerden sonra, Kürdistan'ın değişik alanlarında derlenmiş folklor gösterisi, merkezi Hunerkom folklor ekibi tarafından sergilendi. Koma Berxwedan müzik grubunun sunduğu devrimci-direnişçi halk türkülerinden sonra, gece geleneksel **"Apo Hatê Hilvanê"** türküsü ve kitlelerin eşlik ettiği folklorik oyunla sona erdi.

Berlin'de yapılan Newroz '88; Birlik, İsyan ve Direniş Gecesine, Yekitiya Xwendevanên Sosyalistên Kürdistan, THKP-C (Acilciler) Berlin taraftarları, Av. Dev-Genç Batı Berlin, TKP-B Batı Berlin örgütü, Batı Berlin İşçi Merkezi, Komela Xwendankarên Kürdistan li dervayi Welat (AKSA), Kreuzberger Kadınları, Volksfront örgütü içinde yer alan Filistinliler, Filistin Halk Mücadele Cephesi, Libya Halk Sosyalist Arap Cumhuriyeti Öğrencileri (DDR), Özgür İşçiler Birliği/ Komünist Temsilcileri (FAU/R-WB), von BWK ve Batı Berlin Kürdistan Halkının Dostları dayanışma mesajlarını sundular.

BELÇİKA:

27 Şubat'ta Belçika'nın Genk şehir merkezinde 500'ün üzerinde bir katılımla gerçekleşen gece, büyük bir coşkuyla kutlandı. Geceye katılanlardan 150'ye yakını yabancı ilericiler oldu.

Hunerkom'un hazırlayıp sunduğu program büyük ilgiyle izlendi. Ayrıca programa Stuttgart folklor ekibi, yurtseverlerden oluşan Belçika müzik grubu, Stuttgart Koma Jiyan müzik grubu, Hollanda Koma Zilan müzik grubu, Hollanda folklor ekibi de katılarak geceye renk kattılar.

Gecenin en ilgi çeken noktalarından biri de Nikaragua devrimci direnişinde kardeşi şehit düşen bir Belçikalı öğretmenin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemeye ilişkin yaptığı konuşmaydı. Konuşma, kitlelerin coşkun sloganlarıyla desteklendi.

Geceye, Dev-Sol Belçika taraftarları ve 10'a yakın Holanda ilerici kuruluşundan dayanışma mesajı geldi.

NÜRNBERG:

Bavyera polisi, bir gün önceden Nürnberg Kürdistan İşçiler Derneği'ne gecenin yasaklandığını bildirdi. Anti-demokratik karar mahkemeye intikal ettirildi. Aynı gün yurtseverler, harıl harıl ulusal direniş gününü kutlama hazırlıklarını sürdürdüler. Saat 9.00'da başlayan acil mahkeme, iki oturum halinde saat 20.00'ye kadar sürdü. Mahkeme, gecenin yapılması doğrultusunda karar aldı.

Polis, anti-demokratik uygulamalarını sürdürerek, gece yeri etrafında barikatlar kurdu ve gece yerinin tutulmadığını ileri sürerek geceyi engellemeye çalıştı. Fakat yurtseverlerin kararlı tutumu ve polisin karşı koyuşuna rağmen, kutlama için tutulan salonu doldurmaları sonucunda polis geri adım atmak zorunda kaldı.

5 Mart'ta saat 18.00'de başlayan Newroz Gecesi'ne 700'ün üzerinde yurtsever kitle katıldı. Hunerkom'un hazırlayıp sunduğu özel programa katılan Ozan Cemal, Ozan Xemgin ve Ozan Zozan'ın yanısıra Nürnberg Folklor Ekibi de devrimci-direnişçi türküleri ve Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden derlenen folklor gösterileriyle geceye renk kattılar.

Geceye BWK-U, VSP, TKP (B) Nürnberg Örgütü ve Av. Dev-Genç Nürnberg Örgütü dayanışma mesajı sundular.

SAARBRÜCKEN:

6 Mart'ta yapılan Saarbrücken Newroz Gecesi'ne çoğunluğunu yeni çevrelerin oluşturduğu 500'ün üzerinde bir kitle katıldı. Hunerkom'un hazırlayıp sunduğu gece, büyük bir beğeni ile izlendi. Tiyatro bölümünde kendi yaşadıkları gerçekleri gören yurtsever kitlelerin düşmana olan kin ve nefreti had safhaya ulaştı. Yaklaşık 8 saat süren programın bitiminde, kitle salonu terketmeyerek, gece programının uzatılmasını istedi.

KÖLN-BONN:

12 Mart tarihinde St. Augustin şehrinde gerçekleşen Newroz Gecesi'ne 1500'e yakın bir yurtsever kitle katıldı.

Hunerkom'un hazırladığı program, ilgiyle izlenerek büyük bir beğeni kazandı. Hunerkom'un hazırladığı program dışında ayrıca Köln Folklor Ekibi ve bir yurtseverin sunduğu halk türküleri de geceye renk kattı. Gecenin en ilgi çeken noktası ise, Bonn'da, Alman devletinin Kürdistanlılar üzerinde anti-demokratik uygulamalarına son vermesi için sürdürülen ölüm orucu eylemcilerinin geceye katılışıydı. Ölüm orucu eylemcilerinin bir temsilcisi, tüm eylemciler adına kürsüye çıkarak sözlü mesaj sundu. Geceye katılan tüm yurtseverlerin Newroz'unu kutlayan eylemciler, eylemin amacını izah ettikten sonra, istekleri yerine getirilinceye kadar eylemlerini sürdürmekte kararlı olduklarını haykırarak, "Direnmek yaşamaktır" sloganıyla mesajlarını sonuçlandırdılar. Sahnenin önünde ayakta ve elleri yukarıda, yumrukları sıkılı, geceye katılan tüm kitleyi selamlayan ölüm orucu eylemcilerini, tüm kitle de ayakta alkışlayarak selamladı ve sloganlarla, eylemi desteklediklerini haykırdı.

Yapılan Türkçe siyasi konuşma ilgiyle dinlendi. Yapılan konuşmada, Birlik, İsyan ve Direniş geleneği Newroz'un anlam ve önemini vurgulayan konuşmacı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bugünkü durumunu ve TC'nin uygulamalarını izah ettikten sonra, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Yalancının mumu yatsıya kadar yanar diye bir söz vardır. Türk faşist rejiminin mumu yatsıya kadar da yetişmemiş, öğle zamanına bile varmadan sönmüştür. Faşist-sömürgeci rejim, 'bir avuç eşkıya' olarak tanımladığı gerilla ordusu karşısında mumu öğle zamanına kadar bile yetişmeden sönen yalancının sefil durumuna düşmüş; savaşın uzatmalı karakteri ile onun halkçı niteliğini de onaylamıştır. Bugün Kürdistan'da Türk faşist sömürgeciliğinin azgın saldırılarına karşı kahramanca direnen güçler sadece 'bir avuç eşkıya' olarak tanımlanan gerilla değil, bütün yurtsever Kürdistan halkıdır. Eğer bu yurtsever halk yığınları olmasaydı, çakal sürüleri gibi ülkemizin dört bir yanını işgal eden faşist sömürgeciler karşısında değil bunca yıl, birkaç hafta direnmek bile mümkün olmayacaktı. Bugün bu yığınlar Ulusal Kurtuluş Cephemizin kutsal bayrağı altında kenetlenmekte, kendi bağrından en yiğit ve fedakâr evlatlarını Halk Kurtuluş Ordusu'nun saflarına göndermektedir. Günümüzde Kürdistan'da gelişen devrimci savaş kitleselleşmiş; gerilla savaşı, vatanın işgal ordularından kurtarılması amacıyla tüm halkın yürüttüğü bir savaş haline gelmiştir. Bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna mücadelesini bu düzeye ulaştıran bir halk yenilmezdir. Yüzyıllar boyunca kölece yaşamaya mahkûm edilen halkımız, kölece yaşamayı kabul etmediğini ve kölelik zincirlerini kırmakta kararlı olduğunu kanıtlamıştır."

Konuşmasını, Alman yönetiminin son uygulamalarının nedenleri ve buna karşı konulması gereken devrimci önlemlerle sürdüren konuşmacı, Mart ayının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesindeki önemini izah ettikten sonra, ERNK bayrağı altında halkımızın örgütlenmesi için çağrıda bulundu ve tüm Kürdistan halkının Newroz'unu kutlayarak konuşmasını sonuçlandırdı.

Geceye, Yekîtiya Xortên Sosyalîstên Kurdistan ve Irak-Kürdistan Sosyalist Partisi dayanışma mesajlarını sundular.

Avrupa çapında Newroz '88 Birlik, İsyan ve Direniş Geceleri kutlanmaya devam ediliyor.

Yurtseverler Fransa, İsviçre, Hollanda ve Danimarka'dan Almanya Sınırına Yürüyüşe Geçtiler

Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki yurtseverler büyük gruplar halinde Almanya sınırına doğru yaptıkları yürüyüşle, Alman devletinin siyasi baskı ve tutuklamalarını protesto ederek, haklarını korumak için sonuna kadar direneceklerini gösterdiler.

İsviçre:

12 Mart'ta Basel'den başlayan yürüyüşe 800-1000 arasında kitle katıldı. Yurtseverlerin planlı ve örgütlü yürüyüş kortejinin en önünde kadın ve çocuklar, arkalarında davul-zurnalı folklor ekipleri ve onların da ardında kollar halinde kitle bulunuyordu.

Kitle, ERNK bayraklarının yanısıra, üzerinde Almanca **"Almanya'da polis terörüne son"**, **"Tutuklu yurtseverler derhal serbest bırakılsın"** sloganları yazılı pankartlar taşıdılar

Sloganlar ve folklor gösterileriyle Alman gümrük kapısına yaklaşan yurtseverler, karşılarında büyük bir Alman polis kordunu buldular. Alman devleti, Münih'ten özel güç getirerek aşırı önlem almıştı.

Kitle adına bir grup Kürdistanlı yurtsever ve İsviçreli dayanışmacı, Alman savcılığı ve İçişleri Bakanlığına verilmek üzere birer protesto mesajı verdiler. Alman gümrük polisi, mesajları almak zorunda kaldı.

Protesto mesajı şu noktaları içermekteydi:

"1- Tutuklu Kürdistanlı politikacı-yurtseverler derhal serbest bırakılmalıdır.

2-Alman devleti, Kürdistanlılara yönelik saldırılarına son vermelidir.

3- Alman polisi, MİT'le Kürdistan yurtseverlerine yönelik ortaklığına son vermelidir.

4- Alman yönetiminin Kürt yurtseverlerine yönelik politika ve uygulamalarını araştıran bir komisyon kurulmalıdır.

Yürüyüşe çok sayıda İsviçreli dayanışmacı katıldı. Yürüyüşçü kitle, güzergah boyunca biriken halka bildiriler dağıttı. Protesto ve kararlılık yürüyüşünü İsviçre basınından çok sayıda muhabir de izledi.

Benzer protesto yürüyüşleri Fransa, Hollanda ve Danimarka sınırlarında da oldu Fransa'nın Strasburg kentinden başlayan protesto yürüyüşüne 200'ün üzerinde kitle katıldı. Kitle, Almanya sınırından 16 km içeri girerek seslerini Alman halkına da duyurdular. Hollanda yürüyüşüne 150, Danimarka yürüyüşüne de 20 civarında yurtsever katıldı.

Açlık grevleri, toplantılar, işgaller, basın toplantıları ile süren komploları boşa çıkarma ve kararlılık kampanyası amacına ulaşana dek çok daha değişik ve etkili demokratik eylemler sürecektir.

Bonn Açlık Grevinde Yeni Gelişme

20 Şubat'ta başlayan ve Mart başlarında ölüm orucuna dönüştürülen Bonn'daki direniş sürüyor. Feyka-Kurdistan derneğinde sürdürülen direniş büyük dayanışma desteği görüyor. Yurtseverler, Almanya'nın her şehrinde gruplar halinde ölüm orucu eylemcilerini ziyaret ediyorlar. Ziyaretçilerin arasında çok sayıda Alman demokratı da bulunuyor. Eylem yeri her akşam bir miting yerine dönüşmektedir. Her akşam direnişle ilgili değerlendirme yapılmakta ve kamuoyuna bilgi verilmektedir.

Yurtsever doktorlar sık sık ölüm orucu direnişçilerini ziyaret edip, muayene etmektedirler. Büyük bir moralle ölüm orucunu sürdüren direnişçiler, istekleri yerine getirilinceye kadar eylemlerini sürdürmeye kararlıdırlar.

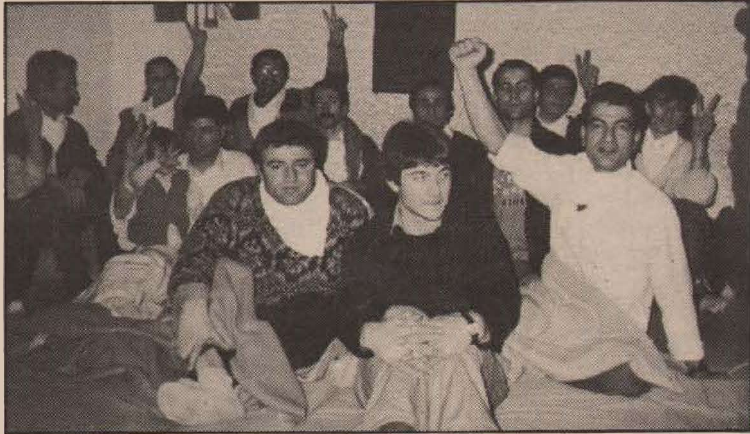
1. Alman yönetiminin tutukladığı yurtseverlerin derhal serbest bırakılması,

2. Alman yönetiminin Kürdistan yurtseverlerine ve öncü güçlerine saldırılardan, Alman polisinin MİT'le işbirliğinden vaz geçmesi,

3. Alman yönetiminin antidemokratik siyasal uygulamalarını araştıracak bir komisyonun oluşturulması.

CENEVRE'DE AÇLIK GREVİ

29.2.1988 günü Cenevre'de 20 Kürdistanlının katıldığı bir açlık grevi başlatıldı. 1 haftadır devam eden açlık grevi, PKK'li savaş esirlerine verilen idam cezalarını protesto etmek, emperyalizmin saldırılarını teşhir etmek ve Kürdistan cezaevlerinde bulunan savaş esirlerinin direnişleriyle dayanışmaya girme, amacını taşıyor. Grevin başlangıç gününde yapılan basın toplantısına 30 basın mensubu katıldı. Başlangıcından günümüze kadar çeşitli tanınmış demokrat ve hümanist çevreler, grevcileri sık sık ziyaret ettiler. Eyleme İsviçreli demokrat örgütler de dayanışma gösterdiler. Eylem büyük bir kararlılıkla devam ediyor.

İsviçre'nin Çeşitli Kentlerinde Kitle Toplantıları

Diyarbakır cezaevlerindeki açlık grevine ve Türk burjuvazisinin bu gelişmelere karşı "sol"dan (SHP vb.'nin vasıtasıyla) geliştirmeye çalıştığı tasfiyeci politika üzerine geniş kitle toplantıları yapıldı.

Bu toplantılara Basel'de 300, Zürih'te 200, Friebourg'da 200 ve Cenevre-Lozan'da 100 civarında kitle katıldı.

NORVEÇ'TE AÇLIK GREVİ

Norveç'in Trondheim şehrinde 24.2.1988 günü 3 ERNK taraftarı açlık grevine başladı. Açlık grevinin amacı, Diyarbakır zindanında savaş esirlerinin yükselen direnişine ve haklı davalarına destek sunmak ve uluslararası kamuoyuna yansımasını güçlü kılmaktır.

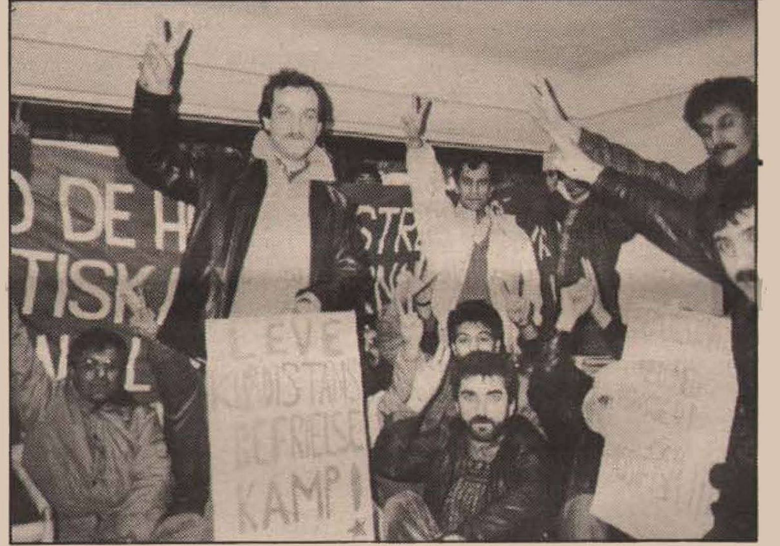
Eylem hem uluslararası, hem de mevcut konumdaki güncelliği nedeni ile epey kamuoyu yarattı. Birçok Norveç milletvekili ve belediye başkanı açlık grevini ziyaret etti. Ayrıca Dışişleri Bakanı, eylemcilere söz vererek, Ankara'daki Norveç konsolosluğu aracılığıyla TC'yi uyaracağını ve bu konu ile ilgileneceklerini bildirdikten sonra, eylem, 2.3.1988'de bir bilgilendirme toplantısı (gazetecilerle) ile sonuçlandı.

İSVEÇ'TE İŞGAL EYLEMİ

Stockholm'de 15.2.1988 günü, 25 kişiden oluşan bir grup yurtsever BM (Birleşmiş Milletler) binasını işgal etti. Yurtseverler, Diyarbakır cezaevinde 2000 savaş esirinin başlattığı açlık greviyle dayanışma amacıyla basın konferansı yapmak istediklerini BM Stockholm temsilcisine bildirdiler. İstekleri kabul edilen yurtseverlerin basın konferansına çok sayıda gazete muhabiri, radyo ve TV kuruluşları katıldı. Ayrıca TV ve radyo eylemcilerle, eylemlerinin amacı üzerine röportajlar yaptı. Bunun dışında, BM Stockholm Temsilcisi, basına, yurtseverlerin işgal eyleminin amacını belirten bir açıklama yaptı.

Eylemci yurtseverler, eylemlerinin amacını belirten pankartlar açtılar. Eylem başarıyla sonuçlandı.

İsviçre'de Yabancılarla Dayanışma Gecesi Yapıldı

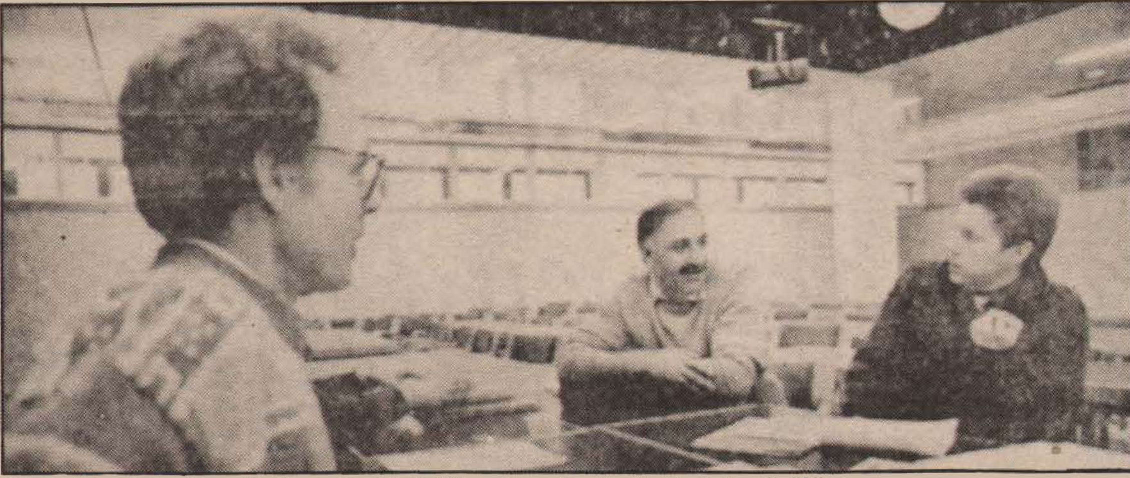
5 Mart 1988'de İsviçre-İtalya kantonuna bağlı Lugano kentinde Avrupalı demokrat ve ilericilerin isteği üzerine bir dayanışma gecesi düzenlendi. Dayanışma gecesine 150'nin üzerinde ilerici-demokrat ve yurtsever Kürdistanlı kitle katıldı.

Dünya ve Kürdistan devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşundan sonra, son siyasal gelişmeleri içeren bir konuşma yapıldı. Konuşmanın sonunda tüm ilericiler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle daha etkin dayanışmaya çağrıldı. Geceye çok sayıda gazeteci ve avukat katıldı. Radyodan yayınlanmak üzere İtalya'da gelen RSTI Radyosu tüm programı banda çekti. Program her hafta çarşamba günü iki saatlik zamanla İtalya radyosunda yayınlanacaktır.

Folklor ekibinin Kürdistan giysileriyle Kürdistan'ın çeşitli yörelerinde derledikleri folklor oyunları, Avrupalı ilericilerin büyük beğenisiyle izlendi. Geceye doyurucu bir programla katılan ekip, tam bir dayanışma örneğini sundu. Geceye ayrıca ozan Seyithan ve ozan Azadi sundukları devrimci-direnişçi halk türküleriyle renk kattılar.

İlerici-demokratların isteğiyle folklor ekibi, tekrar tekrar folklor gösterilerinde bulundu. Gece **"Apo Hate Hilvanê"** türküsü eşliğinde oynanan govendle son buldu.

"Stockholm Kürt Halkının Dostları Derneği" Kuruldu

Dernek başkanı Tom Carlson (sağda) diğer dernek yöneticileriyle görülüyor

28.2.1988 tarihinde İsveç'in Stockholm kentinde **"Kürt Halkının Dostları" (Kurdernas Värnner I Stockholm)** derneğinin kuruluş toplantısı yapıldı.

Kuruluş komitesinin başkanlığını yapan dernek sorumlularından **Tom Carlson** açılış konuşmasını yaptı. Konuşmasına başlarken, *"İsveç Başbakanı Olof Palme'nin katledilişinin 2. yılında derneğimizi kuruyoruz"* dedi ve konuşmasını şöyle sürdürdü: *"Fakat bu bahaneyle, bazı demokrasi ve insan hakları karşıtı çevreler, İsveç'i bazı insanlar için hapishaneye çevirmek istediler. Bu çevreler, Kürdistan bağımsızlık savaşının İsveç'te yaşayan bazı sempatizanlarını, çirkin bir biçimde, —gerçek izi kaybettirmek için— kurban seçmek istediler. Ama bu yurtseverlerin tek 'suçu' iltica olarak yaşadıkları ülkeden kendi ülkelerine destek sunmak istemeleridir. Biz bu haksızlığı ve adaletsizliği yakından gördük ve karşı koymak istiyoruz."*

Bu konuşmanın ardından, tüzük çalışmalarına başlandı. Tüzüğün onaylanışından sonra, yönetim kurulunun seçimine geçildi. 6 asil ve 3 yedek üye yönetim kuruluna seçildi. Yönetim kurulu seçiminden sonra tüm delegelerin oy çoğunluğuyla Tom Carlson dernek başkanlığına seçildi.

Dernek kuruluş çalışmalarının sona ermesinden sonra, gazetecilerle derneğin kuruluş amaçları üzerine röportajlar yapıldı ve basına bilgi verildi. Ertesi gün hemen hemen tüm İsveç gazeteleri, olay üzerine haber ve makaleler yayınladılar. Kürt Halkının Dostları Derneği, amaçları arasına 8 Kürt yurtseverine verilen kısıtlama cezalarının kaldırılmasını da aldı. Ve bu **haksızlığın ortadan kaldırılması** için önümüzdeki günlerde çeşitli girişimlerde bulunulacağı da belirtildi.

Ayrıca 8 Kürde vurulan "teröristlik" damgasını kaldırmak ve bunu uygulayan çevreleri teşhir edip mahkum etmek için çalışmalar yapılacaktır.

Derneğin en önemli hedefi de, İsveç kamuoyunu Kürdistan'daki durum üzerine bilgilendirmek olacaktır. İlerici ve demokrat çevrelerin bu yönlü aktif çaba içerisine girmelerine önayak olacaktır.

Çalışmaların yapıldığı bu süreç içerisinde ilginç bir olay da deşifre oldu. İsveç yetkilileri, politik iltica talebinde bulunan 20'nin üzerinde Kürt yurtseverine derneğe gitme yasağı koyarak, ilticalarının kabulünü bu koşula bağladılar. Dolayısıyla 3 yıldan beridir, bu Kürtlerin çalışma yürütmelerine engel olunmuştur. Bu durum gazetecilere de bildirildi. Bunun üzerine gazete mensupları, bu uygulamaya **maruz kalan kişilerle röportajlar** yaptılar. Gazete haberlerinde bu olay üzerinde de duruldu.

Stockholm Kürt Halkının Dostları Derneği üyesi bir grup yurtsever

Fransa-Kürdistanlı Yurtsever Kadınlar Birliği I. Konferansını Yaptı

Paris'te 28.2.1988 tarihinde Fransa'daki Kürdistanlı Yurtsever Kadınlar Birliği I. Konferansı yapıldı. Konferansa yaklaşık 60 civarında Kürdistan kadını katıldı.

Konferans, kısa bir açılış konuşması ardından, Kürdistan bağımsızlık ve dünya devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra gündem maddeleri belirlendi.

Sunulan konferans raporunda, tarih boyunca kadının toplumdaki yeri; ezilmişliği ve Kürdistan kadınının içerisinde bulunduğu durum genişçe izah edildi. Kadının ortaçağ kalıntılarını ve kölelik zincirlerini parçalayıp özgürlüğüne ulaşmasının, günümüzün ulusal kurtuluş savaşındaki yerini almasıyla mümkün olabileceği delegelerce çeşitli yönleriyle tartışıldı.

İlgiyle izlenen konferans, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilmesi için —Kürdistan'ı temel alarak—, Fransa alanında yürütülecek ulusal kurtuluşçu çalışmalar üzerine hazırlanan karar taslaklarını delegelerin onayından geçirilerek karar altına aldı.

Son olarak Kürdistanlı Yurtsever Kadınlar Birliği, yeni yönetim kurulunu seçerek konferansı sonuçlandırdı.

Köln ve Duisburg'ta YJWK, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Dolayısıyla Toplantılar Yaptı

13 Mart'ta gerçekleştirilen iki toplantıya toplam 100 kadın katıldı. Toplantılarda **8 Mart Dünya Emekçi kadınlar Günü**'nün anlamı yanısıra, Kürdistan kadınının kurtuluş mücadelesi ve Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği (YJWK)'nin çalışmaları değerlendirildi.

Kurulduğundan bu yana sistemli bilgilendirme toplantıları düzenleyen YJWK, Avrupa'daki tüm yurtsever kadın kitlesini kendi çatısı altında örgütleme ve mücadele içine çekme kararlılığı içindedir.

Kürdistan ve Türkiye'deki Tüm Devrim Şehidi ve Tutuklu Yakınlarını Güçlü Bir Dayanışma Hareketi Örgütlemeye Çağırıyoruz!

Şehitlerimiz ve bu düzeyde kurtuluş mücadelemizin önderleri olan tutuklu direnişçilerimiz, bağımsız ve özgür geleceğimizin yaratıcıları, sahipleri ve en güçlü teminatıdırlar.

İçinde bulunduğumuz yüzyılın başından beri Kürdistan Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Devrimci Hareketi sürekli şehit vermekte ve kendisini kan ile yoğurmaktadır. Kürt ve Türk halkları en değerli ve en yiğit evlatlarını kurtuluş uğruna feda etmektedir. Bugün bu mücadele güç bir devrim cephesi haline gelmiş, günlük çarpışmalarla süren bir savaş düzeyine ulaşmıştır. Dünyanın tanık olduğu en vahşi rejimlerden birine karşı kurtuluş savaşı vermek, bu savaşın bedelini ödemek, savaşarak özgür geleceğini yaratmak, halklarımızın vermiş olduğu kesin bir karardır. Halklarımız, bu uğurda herşeylerini feda etmekte ve kurtuluş mücadelesini kanla büyütmektedir; ve zafere kadar da böyle yapacaktır.

12 Eylül faşist-sömürgeci rejiminin sekiz yıldır uyguladığı insanlık dışı baskı, işkence ve katliama karşı en kesin ve tayin edici direniş alanlarının başında, bu rejimin zindanları gelmektedir. Her şeyiyle dünya çapında üne kavuşmuş olan Diyarbakır zindanında **Mazlum, Kemal** ve **Hayri** gibi büyük halk önderlerinin, **"Pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz"**, **"Direnmek yaşamaktır"** diyerek yükselttikleri direniş, zindanlardaki savaş esirlerinden emekçi halk kitlelerine ve ilerici insanlığa yayılmış, kurtuluş davamızın yıkılmaz teminatı haline gelmiştir. Bu temelde sekiz yıldır faşist zindanlar özgürlük için direniş kaleleri, faşist-sömürgeci mahkemeler düzenin yargılanıp mahkûm edildiği alanlar haline getirilmiştir. Bu direniş, halklarımızın umutlarını yeşerten ve kitleleri örgütleyip eyleme çeken en büyük kuvvet olmuş, Türkiye'de 12 Eylül faşizmine karşı en anlamlı mücadele, tutuklu yakınlarının bu temelde geliştirdikleri direniş biçiminde ortaya çıkmıştır. Böylece, büyük direniş önderi **Mazlum DOGAN**'ın, **"Cuntaya karşı koyduğumuz eylemler, gösterdiğimiz direniş ve mahkemelerde haykıran sesimiz mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır"** komutu kısmen yerine getirilmiştir.

Bugün faşist-sömürgeci rejime karşı kurtuluş mücadelesinde halklarımız şehadet olaylarını hergün yaşamaktadır. Bugün faşist-sömürgeci cellatların insanlık dışı zulüm, işkence ve katliamlarına karşı, her türlü komplo, idam vb. imha planlarına karşı bütün zindanlarda savaş esirlerinin kitlesel direnişleri yükselmektedir. Geniş bir kitlesel halk gücü durumunda olan şehit ve tutuklu yakınlarının; kadın, çocuk, yaşlı demeden insanlık onuru taşıyan herkesin, Diyarbakır'dan İstanbul'a ve yurtdışına kadar her alanda bu direnişleri destekleyen eylemleri gelişmektedir. Bu mücadele zafere kadar kesintisiz olarak sürecektir. Bu uğurda eyleme geçmek, zindanlardan yükselen seslere cevap vermek, insanlık değerlerine ve onuruna sahip çıkmanın ölçütü durumundadır. Bu temelde yürütülen mücadeleyi daha birleşik ve örgütlü kılmak, şehit ve tutuklu yakınları olarak dayanışma içinde bulunmak ve savaş esirlerinin yükselttiği insanlık mücadelesi ile dayanışma hareketini daha da geliştirmek vazgeçilmez bir zorunluluktur.

Bu nedenle Avrupa'da bulunan bir grup şehit ve tutuklu yakını olarak biz:

- Kendi aramızda dayanışmalı ve örgütlü bir topluluk haline gelmek,
- Faşist Türk sömürgeciliğinin insanlık dışı zulüm, işkence ve katliamlarına karşı mücadele ederek, bu rejimi teşhir ve tecrit etmek,
- Şehitlerimizin ve zindan direnişçilerimizin sahibi olduğu insanlık davasını uluslararası kuruluşlara ve ilerici kamuoyuna tanıtmak,
- Zindan direnişçileriyle daha sıkı ilişki içinde olmak ve zindan direnişlerini daha aktif desteklemek,
- Şehitlerimize ve zindan direnişçilerimize ait her türlü bilgi ve belgeyi toplayıp birleştirmek,
- 12 Eylül yargılamalarının mahkûm edilmesi, siyasi tutukluları da kapsayan geniş bir affın çıkarılması,
- Zindanlarda imha edilmeye çalışılan insanlık savaşçılarına sahip çıkmak ve insanca yaşama kavuşturmak,
- İnsanlık düşmanı faşist cani ve cellatlardan, sadist işkencecilerden hesap sormak,
- Şehit ve tutuklu ailelerini madden ve manen daha güçlü kılmak,
- Şehit ve tutuklu yakınlarına yönelik düşman saldırılarını boşa çıkarmak, ve bunlar ve benzeri amaçları gerçekleştirmek için birleşmeyi, biraraya gelerek sorunlarımızı tartışmayı ve örgütlü bir güç haline gelmeyi gerekli görüyoruz.

Bütün tutuklu ve şehit aile ve yakınlarını, tüm yurtsever ve devrimci-ilerici güçleri, şehit ve tutuklularla dayanışma kampanyasına katılmaya, destek vermeye ve bu amaçla düzenlenmekte olan örgütlenme toplantılarına güç vermeye çağırıyoruz.

— Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği!
— Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük!
— Berxwedan jiyane!

ERNK Taraftarı Bir Grup Şehit ve Tutuklu Yakını

Basel'de "Cumhuriyet Paneli"

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelen saldırılar birçok toplantının konusu olmaya devam ediyor. Uluslararası demokratik güçler Kürdistan halkına yönelen saldırıları teşhir etmek için yeni toplantılar düzenliyor.

4.3.'87 tarihinde, Basel'de Kürdistan ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tanıtan ve ona yönelik saldırıları teşhir eden bir panel düzenlendi. İsviçre Kurdistan Komite, İsviçre Kürdistan Derneği (Kürt Halkının Dostları) ve CEDRI'-nin düzenlediği panele 200 civarında İsviçreli demokrat katıldı.

"Banket de Republik" (Cumhuriyet Toplantısı) adı altında düzenlenen bu panelin diğer bir anlamı da Fransız devrimcilerinin 150 yıldan bu yana emperyalizmi teşhire yönelik geliştirdikleri bir gelenek olmasıdır.

Ağırlıklı olarak Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin durumu ve buna yönelik olarak TC ve emperyalizmin saldırılarının teşhir edildiği toplantıda, ERNK adına Av. Hüseyin Yıldırım bir konuşma yaptı. Konuşmasında ulusal kurtuluş savaşının düzeyini anlatarak, emperyalizmin yönelimlerini sert bir dille protesto etti ve Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin gelişimi önünde hiçbir gücün engel olamayacağını söyledi. İsviçre devletinin, geçtiğimiz yılın Haziran ayında geliştirdiği operasyonlarla derneklerde ve evlerde el koyduğu materyalleri henüz vermediğini hatırlatan ERNK sözcüsü, *"İsviçre devleti, yurtseverlere yönelik geliştirdiği baskı ve şantaj politikasından vazgeçmelidir. Onun bu politikası kendisine bir şey kazandırmayacaktır"* dedi.

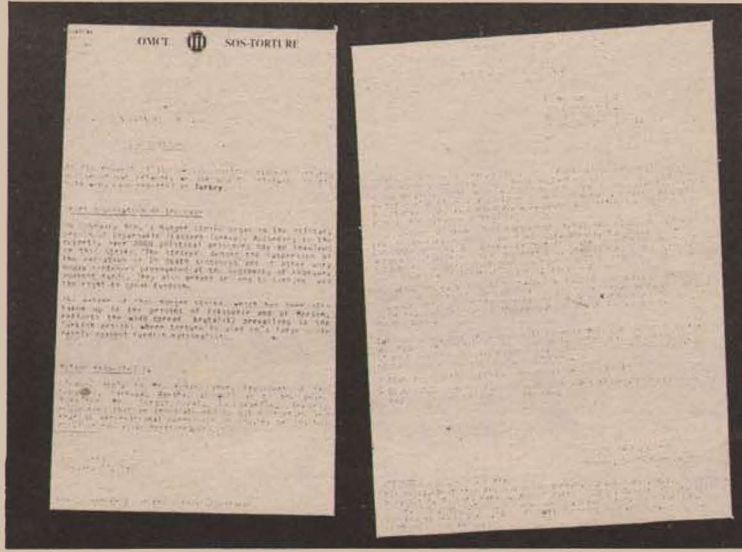
10'a yakın basın mensubunun da izlediği toplantıda, Zürih'ten gelen 2 profesör, İsviçre'de tanınmış 1 papaz, LIDLIP adına Faklin Somalin, CEDRI adına 1 temsilci ve bir avukat emperyalizmin saldırılarını teşhir eden konuşmalar yaptılar. Ayrıca Diyarbakır cezaevinde direnen devrimcilerle dayanışma içinde olduklarını belirttiler.

Toplantıya çok sayıda parlamenter ve tanınmış demokrat çevrelerden mesajlar geldi. Önceden hazırlanmış kapsamlı bir dosya da toplantıya katılanlara verildi. Ve çeşitli folklor gösterilerinin de sergilendiği toplantı, **"İsviçre Kürdistan Dostluk Derneği"**'nin kuruluş toplantısında tekrar görüşülmek üzere son buldu.

Böylesi toplantılar, ulusal kurtuluş mücadelemize yönelen saldırıları teşhir etmek ve demokratik kamuoyunun desteğini almada son derece önemli bir yer tutmaktadır.

Halkımız bu toplantılarla bir gerçeği daha kanıtlıyor. TC ve emperyalizmin saldırıları ne kadar yoğun olursa olsun, dünya kamuoyunun desteğini her gün daha fazlası ile alan Kürt halkı bu saldırıları boşa çıkarma gücünü göstere-cektir.

Kürdistan Komite Heyeti Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu Toplantısına Katıldı

Her yıl şubat ayında toplanan Birleşmiş Milletler örgütüne bağlı **İnsan Hakları Komisyonu**, bu yıl da Cenevre'de toplandı. Komisyon toplantısında, dünya çapında cereyan eden olaylara dikkati çekerek, insan hak ve özgürlüklerinin çiğnendiğine ilişkin önemli noktaları ele alıp tek tek inceledi.

Bu yılki toplantısında son dönemlerde yeni ve önemli boyutlar kazanan Filistin halk direniş mücadelesine denk düşmesinden dolayı İsrail'in baskıcı, faşist ve ırkçı politikası, alınan bir kararla protesto edildi. Komisyon toplantısında üzerinde en çok durulan konular; Güney Afrika, Filistin, Nabibya ve Kıbrıs'taki insan haklarının ihlali ve bu halkların kurtuluş sorunları oldu.

Filistin Kurtuluş Örgütü lideri Yaser Arafat, örgütünü temsilen komisyona davet edildi. Ancak protokol sorununda anlaşılamadığından dolayı, ABD heyeti, Arafat'ın geldiği gün çalışmaları protesto etti ve toplantıya katılmadı. Oturumlarda yer alan tüm üye devlet ve örgüt delegasyonları, FKÖ başkanını coşkuyla karşıladılar. Filistin halkının kurtuluşu için başlatmış olduğu yeni direniş hamlesini selamladılar. Arafat, yaklaşık bir saat süren konuşmasında, İsrail'in faşist, ırkçı, siyonist ve barbar bir rejim olduğunu vurgulayarak, halkını bir kez daha direnişe davet etti. Konuşmasının sonunda FKÖ'nun de içinde yer alacağı uluslararası bir barış konferansının toplanması çağrısını yineledi.

Yapılan insan hakları 44. Komisyon çalışmalarına Kürdistan Komitelerini temsilen bir heyet katıldı. Toplantıya Kürdistan Komiteyi temsilen katılan heyet, Kürdistan'daki yeni gelişmelerle ilgili olarak devlet delegasyonları ve diğer komisyon üyelerini bilgilendirdi. İkili görüşmelerde Kürt delegasyonu daha çok, 9 Şubat'ta Kürdistan'daki tutukevlerinde yükselen açlık grevlerine dikkat çekerek çeşitli girişimlerde bulundu. Konuyla ilgili olarak tüm devletlere yönelik bir acil çağrı yapıldı. Yapılan çağrıda, idamların derhal durdurulması, işkencelerin ve kötü muamelelerin son bulması ve cezaevlerinde Kürtçe dilinin serbest edilmesi için komisyona baskıda bulunulması talep edildi.

Yine cezaevleriyle ilgili yapılan en önemli girişimlerden biri de "SOS-işkence" dünya örgütü ile yapılan görüşmeler oldu. Başkanlığını, UNESCO insan hakları ve barış bölümü müdürlüğünü yapmış olan profesör Pierre de senarclens'un yaptığı işkenceye karşı dünya örgütü -OMCT-tüm üye seksiyonlarına bir çağrıda bulunarak Türkiye Cumhurbaşkanı ve Başbakanlığına, işkencelerin derhal durdurulması ve açlık grevlerinin devam ettiği ceza ve tutukevlerinde anket heyetlerin gönderilmesi amacıyla telgrafların çekilmesini istediler. 17 Şubat 1988 tarihini taşıyan bu çağrı, 250 dolayında üye örgüte gönderildi.

10 ve 12 gündem maddesinin görüşüldüğü komisyonlarda, çeşitli ONG (Organisations non goruvernemantales) örgütleri konuşmalarında Kürdistan sorununa değindiler. LIDLP'nin yaptığı açıklamalarda ise Kürdistan halkının kendi geleceğini belirleme hakkını savundu.

Kürdistan Komite heyeti, komisyona yönelik olarak hazırladıkları bir raporu da üye ve gözlemcilere dağıttı.

Libya'da ERNK Öncülüğünde Kazanan İşçilerin Direnişi Oldu

Bizler binbir vaadle Saraçoğlu şirketinde çalışmak için Libya'ya gelmiş olan işçileriz.

Yıllarca en zor koşullar altında çalışmamıza rağmen, vaad edilen hiçbir şeyi görmedik. Bizleri, patates ve bulgur çorbası karşılığında yıllarca çalıştırdılar. Çalıştığımız süre boyunca tek kuruş para alamadık. Emeğimizin karşılığı olan ücreti vermediler ve vermek istemediler. Buna karşılık, patronlar sırtımızdan kazandıkları paralarla günlerini gün etmekteydiler. Bizlerin durumu ise, zenci köle Kunta-kinte'den farksızdı. Bilindiği gibi, onların ayaklarında zincirler ve gülleler vardı. Bizlerin cebinde ise "TC şirketleri dışında çalışamaz, ikametsiz hareket edemez" işaretini taşıyan pasaportlarımız vardı. Dertlerimizi anlatmakla bitiremeyiz.

Yıllarca kanımızı emen şirket, bir gün geldi ve beş kuruş para vermediği gibi, yemeğimizi de kestiler. Biz, TC pasaportunu taşıyan işçiler, TC konsolosluğuna başvurduk. Türk devletini temsil ediyor diye yanlarına gittik. Bize bir çare bulmaları için rica ettik, yalvardık, yakardık. Bazı arkadaşlarımızın aile ocakları sönmüştür dedik. Bizi dinleyen olmadı ve TC konsolosluğu yüzümüze açıkça şunu dedi: "Bize mi danışıp geldiniz." Büyük bir hayal kırıklığına uğramanın dışında, büyük bir gerçeği de görmüş olduk.

İşte, bunun üzerine, en zor ve sıkışık anımızda bizleri aydınlatıp, direnişe davet eden ERNK'ye başvurduk. ERNK sempatizanları büyük bir sabır ve direngenlikle bize yardımcı oldular. Her alanda ve eylemde öncülük ettiler. Mahkeme süresi boyunca hiçbir çabayı esirgemediler. Nihayet sonunda, şirketi dize getirerek, mahkeme kararıyla satışa çıkarttık. Artık, Libya sahasında Saraçoğlu şirketi diye bir zalim şirket yoktur. Birleşip direndik ve kendi çabamızla azgın bir sömürü ocağını yıktık.

Evet, bizim direnişimiz belirleyicidir. Ama ya ERNK olmasaydı? Hiçbir çıkar gözetmeden, yalnızca haklıyı ve gerçeği savunan ERNK'ye başarılar dileriz. Son olarak belirtmek istediğimiz şey: **Yaşasın bağımsız Kürdistan! Yaşasın PKK ve ERNK! Bunu hem Türkiyeli, hem de Kürdistanlı içşiler olarak canı gönülden belirtiyoruz.**

Saraçoğlu Şirketinde Çalışan 150 İşçi

BREMEN:

Reformistlerin Toplantısı Başarısız Sonuçlandı

20 Şubat 1988 günü, Bremen alanında sosyal-demokratlar, kilise ve teslimiyetçi uşak takımı, **"Kürdistan tarihi, bugünkü durumu ve iltica-cılar sorunu"** konulu bir toplantı düzenlediler.

Bu güçlerin gerçekleştirdikleri toplantı, onların gerçek yüzlerini ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı nasıl sahte ve düşmanca tavır içinde olduklarını bir kez daha gösterdi.

Uşaklar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı uşaklıkta direniyorlar. Nitekim, 20 Şubat'ta yapılan toplantı boyunca bu gürūhlar, adeta tüm günahlarını sergileme çabasındaydılar. Bir kez daha şahit olduk günahlara ve ihanetlere. Çığ gibi büyüyen ve dünya kamuoyunda kabul edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden söz etmemeleri başka nasıl açıklanacak? TC'nin halkımız üzerindeki katliamları gerçekleştirirken, kullanılan katliam malzemeleri ve silahları kimden ve nasıl aldıklarına değinmemeleri nedendir? Kucaklarında semizlendikleri güçlerin kimliğini gizlemeye çalışmaları neyin ürünüdür? İlticacıların sorunlarını arbeitsamt, sosyalamt vb.'ne indirgeyen düşünceler nereden geliyor? Sergiledikleri mini-tiyatrolarla halkımızla alay etmeleri nasıl açıklanabilir? Yezidiler, toplumumuzun (Kürtlerin) bir parçası "değilmiş" sözleri ne demektir? Bu sorulara, bunlarla birlikte, bunlarla hareket eden ve kendilerine ilericiyim diyen Alman demokratları da muhatap olmalıdırlar. Bilmelidirler ilericiliğin-demokratlığın kıstasını. Dayanışma diye sergiledikleri tutumun Kürt halkının kurtuluşu ile ilgisi var mıdır?

Toplantıya katılan kitleler, bu gürūhların ihanet anlamını taşıyan politikalarını bir kez daha gördüler. Kelleri açığa çıkmış, maskeleri düşmüştür. İlerici-demokrat anlayışın nasıl olması gerektiği, sorunun nasıl ele alınacağını, Yezidi Kürtlere karşı yöneltilen "Yezidi misiniz, Kürt müsünüz?" sorularının Kürtlere büyük bir hakaret niteliğini taşıdığını bir Alman demokratı uzun açıklamalarıyla yüzlerine vurdu. Yine yurtseverler, ülkemizin Kürdistan olduğunu, ülkemizin kurtuluşu gerçekleşmeden tek tek bireylerin kurtuluşunun —bazı istisnalar dışında— mümkün olamayacağını, halkımızı katleden TC'-nin kirli ellerinden tutan devletlerden birinin de Alman yönetimi olduğunu ve bu tür yaklaşımların hiçbir sorunu çözemeyeceğini anlattılar. Bu açıklama ve tavırlarla, günahların planları altüst olmuş, yurtseverlerin kararlı dayatmalarıyla istedikleri sonuca ulaşmadan toplantıyı sonuçlandırdılar.

Bizler, Kürt halkıyla dayanışma içerisinde olmak isteyen ilerici-demokratlara, tabii ki dayanışmada bulunmalarını talep edeceğiz. Ama Kürt halkıyla ilgisi olmayan uşaklar ile değil, asıl dayanışmanın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile yapılacağını, kendine ilerici-demokrat diyenler bilmelidirler. Bu yönlü dayanışmayı artırdıklarında sevinecek ve güçleneceğiz. Mücadelemizin sesine kulak, eline el, omzuna omuz verdikçe insanlık ailesinin kazanımları daha da artacaktır. Ve kazanan onurlu insanlık olacaktır.

İkiyüzlü politikalar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında yenilgiye mahkumdur.

Bremen'den bir yurtsever

8 Mart ve Kürdistan Kadını

Kürdistan kadınları bu yıl da, dünya emekçi kadınlar gününü, ERNK saflarında birleşerek karanlıktan aydınlığa doğru adım adım ilerlemiş; Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği'ni (YJWK) kurmuş, bugün daha bilinçli, daha kararlı ve daha coşkulu olarak karşılamaktadır.

Yıllar önce eşitsizliğe karşı direnerek zaferi kazanan New Yorklu emekçi kadınların direnişine, tüm dünya ilerici kadınları sahip çıkıyor ve bugünü saygıyla kutluyorlar. Günümüzde ise, Kürdistan kadınları ERNK saflarında birleşmiş, haksızlığa karşı başkaldırmış, zindanlarda, dağlarda, Avrupa alanlarında, kısaca bulundukları her yerde, haksız ve barbar düşmana karşı çok soylu bir mücadele veriyorlar. Hiç şüphesiz ki, ilerici insanlık, bizim de mücadelemizi destekleyecek ve saygı duyacaktır. Bizler de bugünü diğer ülkelerin kadınları gibi, kendi ülkemizde halkımızla birlikte bağımsız olarak kutlamak isterdik. Ne var ki, işgalciler ülkemizde olduğu müddetçe bu mümkün olamaz. Dünyada ülkemiz kadar baskıya, sömürüye, asimilasyona ve katliamlara maruz kalmış bir ülke görülmemiştir. Hiç şüphesiz ki, bu baskı, zulüm ve katliamlarda en çok ezilen, horlanan, acı çeken, bir köle gibi yaşayan, tüm haklardan mahrum bırakılan, Kürdistan kadınıdır. Ve yine en çok katliamlarda katledilen, namusu kirlenen, süngülerle karınları deşilen, gözlerinin önünde çocukları öldürülen, evleri yakılan, ocağı sönen de Kürdistan kadınıdır.

Fakat kadınlarımız bu kahredici yaşamı hep kader ve alınyazısı olarak bildiler. Yüreklerindeki acıyı, Kürdistan dağlarına, topraklarına ağıtlar yakarak ve doğaya seslenerek gidermeye çalıştılar. Çünkü başka bir yol ve ışık göremiyorlardı. Annelerimiz, ninelerimiz bizleri hep isyan türkülerini söyleyerek, ağa, paşa zulmünü içeren hikayeler anlatarak büyüttüler. Ve türkülerinin her mısrasında, "Büyü yavrum büyü de ..." diyorlardı. Aslında bu cümlenin anlamı büyüktür. Büyüyün de intikamımızı alın demek istiyorlardı. İşte annelerimizin bu acı ağıtları bugün gerçekleşmiştir. O gözyaşıyla büyüyen çocuklar yüzyılların intikamını alıyor, yüzbinler intikam, diye haykırıyor.

Bugün Kürdistan kadınları yanlız değildir. Halkımızın en yiğit evlatlarından, faşist Türk ordusunu ülkemiz topraklarında söküp atmak için, her gün düşmanın beynine kurşun sıkan ARGK'miz; ve beynimiz, yüreğimiz ve umudumuz olan APO'muz var.

Tüm Kürdistanlı kadınlar ve genç kızlar!

Bizler, bugün bu kutsal değerlere sahibiz. Bu değerleri yaratmak için halkımızın en değerli evlatları damla, damla kanlarını akıtmışlardır. PKK tarihi şehitlerimizin kanı ile yazılmıştır. Bu şehitler kervanında kahraman ve gencecik kızlarımız da vardır. Bu değerlere hep birlikte sahip çıkalım. Kadınsız devrimlerin olamayacağını ve devrim olmadan da kadının kurtuluşunun olamayacağı gerçeğini unutmayalım. Nasıl ki, Kürdistan'ın yiğit anneleri düşmana karşı intikam türküleriyle Azimeleri, Hanımları, Beseyleri, Mazlumları ve Agitleri büyüttüylerse, bizler de çocuklarımızı bu kahramanların direnişleriyle, yarattıkları destanlarla büyütelim, özgür vatanı yaratmak için seferber edelim.

PKK sadece Kürdistan'da savaşmıyor, Kürt insanının olduğu her yer birer savaş alanıdır. Bizler de nerede olursak olalım, ERNK saflarında birleşip,- düşmana karşı daha gür haykıralım.

Gelecek 8 Mart'ları yabancı diyarlarda değil, güzelim Kürdistan'da hep birlikte kutlayalım!

Mannheim'dan Zero
25.02.1988

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Feodal toplumda kadın, tam bir baskı ve sömürü altında görülür. Dinsel, siyasal ve kültürel vb. alanlarda toplumun tabanında yer alır. Çöl kabileleri kız çocuklarının diri diri gömecek kadar alçalır ve vahşileşirler.

Kapitalizmde ise kadın biraz daha ilerlemiş ve saygınlık kazanmıştır. Ancak süreç içerisinde kadın bol bol reklam aracı olarak kullanılmış ve kullanılıyor.

Kadın, yüzyıllardan beri sonsuz baskı, sömürü ve ruhsal sorunlarla başbaşa kalmıştır. Görülmektedir ki, kadın büyük bir haksızlığa ve eşitsizliğe uğramıştır.

Sosyalist ülkede ise, kadın bir yere kadar üretime, siyasete, sosyal ve kültürel faaliyetlere katılmaktadır.

Kapitalist egemenlik, kadın statüsünü ekonomi, kültür, ahlak ve her alanda hakimiyeti altına almıştır.

Avrupa'da kadın büyük bir yozlaşmayla karşı karşıyadır. Kadın hakları bugüne kadar çok kez savunulmuş, tartışılmış fakat hiçbir zaman verimli olamamış, hayal olmaktan öteye gitmemiştir.

8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edilmiştir. Dünyanın birçok yerinde büyük bir coşkuyla kutlanmaktadır. Düşünülecek olursa, neden bir yılın içinde **bir gün** seçilmiş ve kadınlar günü ilan edilmiştir?

Dünya emekçi kadınlarının dayanışması elbetteki çok önemlidir. Özellikle ulusal bağımsızlık savaşı veren ülkelerde, kadının bilinçlenmesinde, örgütlenmesinde, siyasete katılmasında büyük bir dayanışmaya ihtiyacı vardır.

Bugün Filistin kadını, İsrail siyonistlerine karşı taşla savaşmaktadır. Kürdistan kadını büyük bir cesaretle PKK, ERNK, ARGK önderliğinde ulusal kurtuluş savaşına büyük katkıda bulunmakta, ve değerli evlatlarını bu yolda şehit vermekten kaçınmamaktadır.Türkiye ve özellikle de Kürdistan'da zindanlara doldurularak, dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş insanlık dışı işkenceye maruz kalan kadınlarımızın sayısı hiç de az değildir.

Dünya emekçi kadınları dayanışması bir yumruk haline gelmeli ve bir balyoz gibi sömürgeciliğin, faşizmin ve yerli gericiliğin başına inmeli ve tüm kadınlar, proletarya sınıfı ve ulusal kurtuluş savaşında yerlerini almalıdırlar.

Danimarka'dan Türk, Kürt ve Danimarkalı bir grup kız öğrenci.

HALKIMIZ SOYKIRIMDAN GEÇİRİLİRKEN BARIŞÇI TAVIR TAKINMAK

İsveç'in başkenti Stockholm'de Kürt Federasyonunun 8. Kongresi yapıldı. Kongre demeye bin şahit ister. Hepsi kravatlı, son moda elbiseli ve ellerinde de birer tespih, sanki bayram namazını kılıyorlar.

İsveç'e Güney Kürdistan'dan gelen birkaç yurtsever, Kürt halkı için bir yardım kampanyası başlatmışlardı. Bu yardım kampanyasında on ton da giyecek toplamışlardı.

Öneriler kısmına gelindiğinde, geri zekalı, kendisini hümanist göstermeye çalışan bir unsur, giyeceklerin Nikaragua'ya gönderilmesini istedi. Ve gönderilmeye karar verilirken, biz birkaç ERNK sempatizanı olarak, bu öneriye karşı çıktık ve giyeceklerin Kürdistan için her türlü fedakarlığı gösteren kahraman gerillaya ve şehitlerin ailelerine gönderilmesini önerdik. Bu önerimizden hemen sonra giyeceklerin nerede olduklarını bilmediklerine ilişkin yan çizmeye başladılar.

Biz, diğer halklarla dayanışmaya karşı değiliz, aksine aktif destekçisiyiz. Ama her gün zulüm, işkence ve baskıların en katmerlisinin uygulandığı; açlığın ve sefaletin kol gezdiği Kürdistan'ı unutup diğer ezilen halklara maddi yardımda bulunmak aptallık olur. Bu ulusların halkları da bize gülüp de şöyle demezler mi dedik: "Bir yandan dileniyor, diğer yandan sadaka veriyorlar." Kürt halkının sık sık kullandığı bir atasözü var: "Xîzano bi halê xwe nezano." Ve şimdi aklısıra kendisini hümanist göstermeye çalışan tiplere bir sözümüz var: Bir an önce kendilerini toplayıp soykırımdan geçirilen halkımıza birer yararlı tip olsunlar.

Stockholm'den bir grup ERNK taraftarı

SÜRGÜNÜN SÜRGÜNLERİ

Kürdistan halkı için sürgün olayı yeni değildir. O, binlerce seneden beri bunu yaşmaktadır. Ancak bu zaman zaman "mecburi iskan" kanunlarıyla, bazen de asimilasyon politikasının gereği olarak göç ettirilmek suretiyle gerçekleştirilmiştir. Ayaklanma dönemlerinde mecburi iskan dayatılmıştır. Asimilasyon politikası ise günlük yaşamın bir parçası olarak uygulanmış ve uygulanmaktadır.

Bizler, Konya'da bu sürgünlerden payını almış Kürdistanlılar olarak, her ikisinden de darbeyi yemişiz. Bugün dayatılan —manevi olarak da— yok olma, asimilasyon politikası korkunç boyutlara vardırılmıştır. Öyle ki ulusal duygular köreltilmiş; Türk şovenizmini savunacak dereceye vardırılmıştır. Asimilasyon politikasının gereği olarak her türlü burjuva pisliklerine izin verilmekte, daha doğrusu teşvik edilmekte, bir yaşantı biçimi olarak dayatılmaktadır. Bu daha çok yeni nesiller üzerinde etkisini göstermektedir. Fuhuş, kumar, hırsızlık, boşanmalar, rüşvet vb. had safhaya varmıştır. Tabii ki, bunda sömürgeci ekonomik sistemin rolü inkar edilemez. Bunun sonucu olarak, Avrupa'ya göçler, daha doğrusu gönüllü sürgünlerin arkası kesilmez; geçim sıkıntıları Avrupa'yı bir kurtuluş yolu olarak, hatta tek çare olarak dayatmıştır. Bu nedenle Avrupa'ya kapağı atmak için her yol denenir. Parayla kadın bulup evlenme, kardeş eşiyle evlenme, kız-erkek kardeşlerin formalite de olsa birbirleriyle evlenmesi vb. yöntemler denenmiştir. İşin garip tarafı, bu yapılanlar hep namuslu bir yaşam için yapılıyormuş! Gerçekte, yapılanların manası, tek kelimeyle şerefsizliktir. Gerek Kürt halkı, gerekse Türk halkı bunu yapmaya zorlanmıştır.

Sürgünün sürgünleri diyebileceğimiz KULU ve CİHANBEYLİ'de yaşayan Kürtler olarak, bu tip yaşamın her türlüsünden genel olarak etkilendik. Çok az bir kısmı etkilenmediyse de durum budur.

Ancak, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi bütün bu yaşamı altüst etmiştir. Bu mücadeleye olan sempati günden güne artmaktadır. Çünkü dost kim, düşman kim sorusunun cevabı iyice belirginleşiyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önderi PKK'ye karşı olan bütün güçler belli olmuştur. Reformistlerden, sosyal-şovenlerden, burjuva demokratlardan, azgın faşistlerden Özal'a, Evren'e kadar olan bütün güçler bir ağızdan konuşurmuşçasına "en büyük düşman PKK'dir" diyorlar. Camilerde islamiyet yerine anti-PKK'cilik, okullarda ders yerine anti-PKK'cilik, derneklerde ve diğer alanlarda, özellikle reformist otonomicilerin yaptığı tek şey anti-PKK'ciliktir. Onlar için devrimcilik demek anti-PKK'cilik demektir. Kitlelere şunu şerefsizce söylemekten çekinmiyorlar: "PKK'li olmayın da ne olursanız olun." Bu biçimde, gelişmiş ulus koşullarını anlatarak sempati toplamaya çalışıyorlar. Kitlelere yönelik, "Yahu arkadaş bak senin işyerin var, evindeki koltuklar kralın evinde yok, video var, on kanal TV var, çocukların güzel güzel okula gidiyor, ev sorunun yok... Daha politika senin neyine, PKK'li olmak senin neyine?" biçiminde propaganda yapılıyor.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yükseldikçe, bütün bu anti propagandalar, bu mücadelenin yükselen ateşi içinde yanıp kül olmaktadır.

Bu anti propagandalar en çok da bilinçli olarak biz İç Anadolu Kürtlerini hedeflemektedir. Avrupa hükümetlerine, "onlar Kürt değildir, çünkü anadillerini unutmuşlar" diyerek iltica edenler hakkında raporlar sunmaktadırlar.

Sebep ne olursa olsun Kürt Kürttür. Ve onlar, bugüne kadar Kürt olarak yaşamasını, en azından her türlü yasaklara rağmen dillerini, örf ve adetlerini, kültürlerini, milli giysilerini korumuşlardır. Okullarda Kürtçe konuşulan kelime başına para cezası, falaka, dayak, küfür vb. durumlara da onlar maruz bırakılıyordu. Kürtçe konuşuluyor mu diye evlerimiz gece yarılarına kadar dinlenirdi. Öndersiz, güçsüz olmamıza rağmen, Kürt dilinin ve kültürünün güçlü ve zenginliği bütün bunlara karşı koyuyordu. Okul, radyo, televizyon, gazete vb. her türlü araca rağmen ve hatta Kenan Evren faşistinin okuma-yazma seferberliğinin mecburiyetine rağmen, bugün hala Türkçe bilmeyen onbinlerce Kürt vardır.

Biz İç Anadolu'da yaşayan Kulu, Cihanbeyli, Yunak, Akşehir ve Ereğli'de kalan Kürtler olarak her türlü baskı, zulüm, asimilasyonu yaşadık ve bu, bugün de faşist sömürgeciliğin politikası olarak devam etmektedir. Bağımsız, Birleşik ve Demokratik KÜRDİSTAN için verilen mücadeleyi ve onun önderi PKK'yi canımızla, malımızla destekliyoruz. Yukarıda saydığım köylerde ve diğer alanlarda yaşayan bütün Kürtler olarak, reformist milliyetçilerin, sosyal-şovenlerin faşist-sömürgeci Türk devletinin gerçek yüzlerini açığa çıkaralım, teşhir ve tecrit edelim.

- Yaşasın ülkemiz KÜRDİSTAN

İsveç/Götebourg'dan Faik

SEVDAM

Sevdam şimdi dağların doruklarında
Sevdam ovada, dağda, zindanda
Sevdam yeşermiş zindanın paslı zincirlerinde
Sevdam isyan ateşi ile gürleyen namluda

Unutma ana 1978 Kasım ayını
Kızıl bir gül yeşermişti çorak toprağın çatlağından
El verdi, umut verdi, su verdi toprağa
Bire on, bire milyonlar verdi sevdam.

Yeşerdi kızıl güller ülkemin her yerinde
İşçinle, köylünle, gençliğinle umut sende
Tutuyor sevdam dağı, taşı, ovayı inat edercesine
Sevdam sömürüye, zulme hayır diyen dillerde.

Kotan

Türk Faşist Devlet Terörünün Bir İtirafı

Kürdistan Emekçi Halkı Düşmanını İyi Tanı

Sıddık Bilgin olayını bilmeyen yok. Bingöl'ün Genç ilçesinde, Doğanlı köyünde öğretmenlik yapan Sıddık Bilgin, yurtseverdi ve PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini destekliyordu.

Sıddık Bilgin, 31 Temmuz 1985 tarihinde Suveren karakolu komutanı Yüzbaşı Ali Şahin ve birliği tarafından işkence ile hunharca öldürüldü. İşkencede izleri belli olmasın diye ölü halde kurşunla delik deşik edildi. Ve karakol yakınlarında gömülerek gizlendi.

Bu sadist ve hunhar cinayet sadece Sıddık Bilgin'e yönelik değildi, tüm Kürt halkına yönelikti ve her gün böylesine yüzlerce cinayet işleniyor, insanlarımız öldürülüyor, tutuklanıyor,işkecelerde sakat bırakılıyor, evleri yakılıyor, sürgün ediliyor.

Sıddık Bilgin olayı gizlenemedi. Ailesi ve halk olaya şahit olmuş suçluların peşini bırakmıyorlardı. Türk yetkilileri içişleri bakanından başbakanına kadar olayı gizliyor, "kaçarken dur ihtarına uymadığı için vuruldu", "teröristlere yataklık ediyordu" vb. açıklamalarla olayın üstünü kapatmaya çalıştılar.

Olayın geniş kesimlerce, bu arada dünya kamuoyunca duyulması, TC'nin teşhirinin yoğunlaşması üzerine, birkaç suçlu bulunarak biçimsel mahkeme yargılamasıyla devlet sözde kendini aklamak ve işkenceye karşı olduğu süsünü vermek istedi.

Ardından korkunç itiraf geldi. Sıddık Bilgin'in katledilmesi olayına karışan askerlerden **Sakıp Ay**'ın mahkeme ifadesi: *"İki gün kaldığımız Doğanlı köyünde Sıddık Bilgin devamlı dövüldü. Bayılacak hale geldiğinde su dökülüp ayıltılıyor, sivil doktora muayene ediliyordu. İki gün sonra Sıddık Bilgin'in dayak esnasında titreyerek, fenalaştığını, karargah olarak kullanılan köy okuluna götürüldüğünü ve kısa bir süre sonra öldüğünü görüp, öğrendim. Onu başka bir arabaya koydular. Suveren Jandarma Karakolu'na 4-5 km kala ormanın içinde bir açıklığa gelindiğinde Sıddık Bilgin'in cesedi yüzükoyun yere yatırıldı ve verilen emir üzerine, ben de dahil cesede ateş ettik. 40 kişi kadardık. Yüzbaşı, Ali Şahin, orada bulunanlara yemin verdirerek 'birşey söylemeyin biz bunu vatan, millet için yapıyoruz' diye tenbihte bulundu."* (27 Şubat '88, Milliyet)

Ali Şahin, daha önce Bitlis ve Pervari'de kalmış, fiilen ağaların yanında aşiret kavgalarına katılan bir sadist canidir. Sözkonusu canilik, Ali Şahin'lerle sınırlı değildir, Türk devletinin tüm varlığı, her kurumu ve ülkemizdeki her ferdi, halkımıza karşı sadistlik, cinayet ve katliamcı konumdadır.

TC göstermelik mahkemelerle, halkımıza karşı cinayetlerini gizleyemez. O tarihsel olarak suçludur. Suçüstü yakalanmanın hırçınlığıyla her gün yeni cinayetler işliyor.

Ama, artık çok geç. Halkımız uyanmış, ulusal bağımsızlığı için her şeyi göze almaktadır. Türk devleti, vahşetiyle insanlıktan tecrit olmaktadır. Halkımız intikamını en acı bir şekilde alacaktır. Sadece Ali Şahinler değil TC'nin ülkemizdeki tüm varlığı gittikçe gürleşen halkımızın devrimci şiddetiyle mutlaka paramparça edilecektir.

Her bir Kürdistan yurtsever insanı olarak , bizlere karşı işlenen cinayetlerden kin oluşacak ve kinimizi ulusal kurtuluş mücadelemizde TC'ye ve uşaklarına vurulan darbelerde dile getireceğiz.

Sömürgecilerin Vahşeti

Federal Almanya Cumhuriyeti'nde çıkan haftalık "Stern" dergisinin 9/1988 numaralı sayısında, **"işkence gören çocuklar"** başlığı altında Uluslararası Af Örgütüne dayanılarak verilen bir yazıda, Filipinler, Ekvator, Şili, Güney Afrika, Sri Lanka, Kolombia, Guetamala, Peru, Arjantin, Irak, ve Türkiye gibi ülkelerde devlet güçleri eliyle çocukların işkence gürdüğü bildirilmektedir. "Stern" dergisi olayları resimleyerek belgelendirmiştir. Kuzey ve Güney Kürdistan'la ilgili verilen haberi ve ibret resmini olduğu gibi yayınlıyoruz.

"Eylül ve Ekim 1985'te Irak güvenlik güçleri Irak'ın kuzeyinde bulunan Süleymaniye kentinde 300'ün üzerinde çocuk ve genci tutukladı. Çocukların isyancı pêşmergelerle ilişki içinde oldukları iddia edildi. Tutuklananlardan bazıları Kerkük ve Bağdat'a götürüldü. Daha sonra serbest bırakılanlardan bazıları işkence edildikleri, kamçılandıkları, ırzlarına geçildiğini ve elektrik şoku verildiğini bildirdiler. Hücreye sokulan bir erkek çocuğu işkencede yaşamını yitirdi. Ocak 1987'de 29 çocuğun cesedi aillerine teslim edildi. Vücutlarında işkence izleri vardı. Bazılarının gözleri bile çıkarılmıştı. Öldürülenlerin tümü 17 ile 23 yaşları arasındaydı."

"Bu kız çocuğu Haziran 1987'de Kürdistan'da işkence gördü. Kürt isyancılarını arayan Türk askerleri bir köye girerek tüm köylüleri köy maydanına topladı ve işkence etti."

Sevgili Ü... Ailesine,

Diyarbakır'dayken, uygulamaları protesto amacıyla bir açlık grevi oldu. Bundan dolayı cezaevi idaresi tarafından bizlere bir aylık mektup yasağı cezası verildi. Protestonun nedeni şuydu: Türkiye cezaevlerini iyileştirme amacıyla mahkum aileleri bir dilekçeyle TBMM'ne gidip cezaevlerinin sorunlarına eğilinmesini isteyeceklerdi. Meclise daha varmadan polisler tarafından yolları kesilip dağılmaları yolunda uyarılmışlar. Bunlar yollarına devam ederken polisler tarafından tartaklanmışlar. O sırada bir tutuklunun ablası aldığı darbeler sonucu yaşamını yitirmiş.

Bu mektup cezası daha bitmeden Eskişehir özel tip sivil cezaevine nakledildim. Buraya geldiğimde tek tip elbise giymemi dayattılar. Cezaevi idaresi, tek tip elbise giymememi gerekçe göstererek bir aylık mektup cezasını burada da verdi. İşte mektup gönderemememin sebebi budur.

Tek tip elbise giymediğimden dolayı görüşmem yasaklanmıştır. Bunun ne zamana kadar devam edeceğini bilemiyorum. Yengem ziyaretime geldiğinde tek tip elbisenin nasıl olduğunu görmüştür. Gerçekten insanı insanlıktan çıkaran, çirkinleştiren, komik duruma sokan bir mavi bez parçasıdır. Zaten Diyarbakır'dayken çıkarmıştık, kimse giymiyordu.

Biraz da bu yeni geldiğim cezaevinden bahsedeyim: Yaklaşık 35 gündür gelmişim. 20 güne yakın tek kişilik bir hücrede kaldım. Şimdi 4 kişilik bir hücrede kalıyorum. Cezaevinin tümü hücre sistemindedir. Bulunduğum hücrede 3 kişiyiz. Televizyonumuz yoktur. Günümü kitap ve gazete okuyarak geçiriyorum. Sivil pantolon, ceket bizden alındığı için eşofmanlıyız.

Mektup gönderme olanağı sınırlıdır ve herkese gönderilemiyor. Yakın derece akraba olanlara ancak gönderilebiliyor. Haftada, mektup gönderme hakkı iki mektuptur.

Durumum fena değil, yani katlanmak zorundayız. Sağlığım iyidir. Günlerimiz şöyle böyle dolanıp gidiyor.

Annemi soracaksanız, uzun zamandır onlardan haberim yok. Yaklaşık 4 aydır ziyaretime gelemediler. Şimdi de gelemezler, yol hem çok uzak, hem de zaten görüşme yasağı var. Onlardan taraf bilgisiz oluşmadan dolayı bir şey yazamayacağım.

Mektubumu bitirirken, en derin sayılarımı sunar, hayatınızda sağlıklı yaşam ve başarılar dilerim.

Kardeşiniz S. Ü.
Eskişehir Özel Tip Cezaevi
9.1.1988

Bir Anı

Ocak ayının ortalarında bir gün nüfus kağıdımı kaybettim gerekçesiyle nüfus idaresine başvurdum. Burada elime bir kağıt tutuşturularak kaymakamlığa imzalatmam istendi. Kağıdı kaymakamlık makamına imzalattıktan sonra, ikinci bir kağıt parçası iliştirilerek ilçe ve nahiye jandarma komutanlıklarına imzalatmam gerektiği söylendi. Nüfus memuru bana dönerek *"Kardeşim başına iş açtın canından mı bıktın, inşallah buraya sağlam dönersin"* dedi. Sonra içime gerçekten bir korku düştü. Kağıtlarımı aldım. İlk önce ilçe jandarma karakoluna gittim. Görevli er'e kağıtları verdim ve beklememi söyledi. Benim gibi 5 kişi daha nüfus zaiyatından dolayı orada bekliyordu. Kendi aralarında zazaca konuşuyorlardı. İçimizden bir bayan zazaca küfürler savurarak, uzun süre beklediğini halen işlemlerin bitmediğini belirterek öfkesini dışa vuruyordu. Yaklaşık 4 saat karakolda bekledikten sonra, zayıf bir çavuş(laz olduğu belliydi konuşmasından) yarın gelmemizi söyleyerek bizi gönderdi. İlçenin uzağına düz bir arazinin ortasına kurulan karakolda yavaş yavaş yürüyerek ilçeye geldik.

Ertesi gün tekrar karakola gittiğimde benden önce gelenler olmuş, biraz bekledikten sonra sayımız 3-4'e, derken fazlalaştı. Bunlarda yeni başvuran olacak tı. Öğlene doğru gelen başçavuş okkalı bir küfür savurarak; *"ne biçim insanlarsınız, nüfusunuza bile sahip olamıyorsunuz"* diyerek, *"İşi-gücü bırakıp nüfusunuzla mı uğraşalım. Baş belası kırolar"* sözleriyle konuşmasını bitirdi. İmzalanan kağıtlar çavuş tarafından okunarak sahiplerine verildi. Ben de kağıtlarımı alır-almaz nahiye karakoluna gittim. Nizamiyede içeri sokmayarak kağıtlarımı alıp içeri götürdüler. Yaklaşık 2 saat nizamiye kapısında soğukta bekledikten sonra beni çağırdılar nihayet. Içeri gittiğim de soğuktan titriyordum. Başçavuş bana dönerek: *"Oğlum dua etki fişin olmasın. Fişin olursa kefenini beraberinde getirirsen iyi olur"* dedi. Ben de olur efendim diyerek karşılık verdim. Bana dönerek telsiziyle uğraşmaya başladı. Tanıdığım birkaç köyün ismini sıralıyordu telsizle (oğlum görüyorsun anarşistler rahat bırakmıyorlar, bu kış gününde). Operasyona hazırlandıkları karakoldaki askerlerin hareketliliğinden belliydi. Bana, işin bugün olmaz yarın bir daha gel dedi. Ben de usul usul geri çekilip olur efendim diyerek köye gittim. Ertesi gün erkenden karakola uğradım. Karakolda kavga etmiş iki köylüyü getirmişlerdi. Çavuş bunlara bağırıp çağırıyor, küfür ediyor. Daha sonra barıştırarak tekme-tokat dışarı attı. Sıra bana gelince karakolda içeri girdim. Beni karşısına oturtarak, anlatmaya başladı. *"Bildiğim kadarıyla iyi bir çocuksun, fişlenmemişsin. Şu ana kadar bölücülerle ilişkin olmamış. Aferin sana"* diyerek tanıdığım, "firar" olduğu söylenen birkaç isim saydı. *"Bu namussuzlar dünyayı yıkmışlar. Bu kış gününde nerede barınıyorlar bunlar, ne biçim yaratıktır bunlar, ben anlamıyorum"* ya sen diyerek soruyu bana yöneltti. Komutanım bu dediklerini tanıyorum, fakat bunları hiç görmedim. Uzun bir süredir görüşmüyoruz. Zaten onlara düşüncede karşıyım dedim. "Biliyorum, biliyorum" diye mırıldandı. Daha sonra uzun uzadıya anlatmaya başladı. *"Fransız ihtilali, Bolşevik ihtilalini"* bunların nasıl olduğunu özetledikten sonra bizimkilerine dönerek, *"Bu bölücüler de bunlara benziyorlar, bu devleti nasıl yıkarlar ben bilmiyorum. Halk bunlardan yana da değil. Amaçları uğruna savaşmak iyi bir şey, saygı duyarım, fakat olmayacak şeye amin de denilmez. Ben burada komutanım. Anarşistleri vursam da, ele geçirsem de bana rütbe vermezler, hatta başıma bela olurlar. Her akşam pusuya çıka çıka anamız s... Ama her şeyi vatan ve milletim için yapıyorum... Gerekirse canımı esirgemem... kafanı gereksiz şeylerle doldurdum, boş ver..."*'uzun 'edebi' konuşmasından sonra, bana birkaç şey daha sordu ve *"konuştuklarımız aramızda kalacak bana söz veriyor musun?"* dedi. Ben de söz veriyorum karşılığını verdim ve karakoldan ayrıldım.

Nöbette olan askerle biraz konuştuğum da dayanamaz durumda olduğunu söyleyerek, *"Aslında biz burada paralı askeriz, çavuşlara 90 bin, erlere 45-50 bin lira maaş veriyorlar, yoksa kimse kalmaz."* Şaşkın şaşkın konuşan asker başını sağa-sola çevirerek, *"Vallahi bilmiyorum abi, Allah yardımcımız olsun"* deyince ben de amin deyip ayrıldım.

Gördüklerim duyduklarım sömürgecilerin çıkmazını ve çıkmazın ürünü olan hırçınlığı açık olarak yansıtıyordu.

18 Şubat 1988
Diyarbakır'dan Serbest

TÜRK BURJUVA BASININDA KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

Bir Daha Uğur Mumcu, ABD'nin "Kürt Raporu" Üzerine

ABD Dışişleri Bakanlığı Kürdistan üzerine bir rapor yayınladı. Rapor, Kürtleri ulusal azınlık olarak getiriyor ve Türk devletine Kürtlere kültürel bazı haklar vermeyi 'salık veriyor.' Bu meselenin bir yönü. Sorunun bütün boyutları yazımızın içeriğine sığmayacak kadar geniş. Biz, bütün yazılarımızda ABD'nin Kürdistan sorununa sahte yaklaşımı yanında, çeşitli Kürt işbirlikçi güçlerle geçmiş ve mevcut bağlarını ve Kürt halkı için taşıdığı tehlikeleri ortaya koymaya çalıştık. Emperyalizmin, özellikle Ortadoğu gericiliğinin koruculuğunu yapan ABD'nin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden endişe duyması, onu kontrol etmeye çalışması ve bazı güçlerini denetim altına almaya çalışması doğal. I-KDP'den, Özgürlük Yolu (TKSP) ve Kürt Enstitülerine kadar bir sürü güç, çeşitli şekillerde bu işbirliğinin içindeler.

Bunlar açık. Sorunumuz bu değil. MİT kalemşörü Uğur Mumcu, bu gerçeklerden hareketle, tüm Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu arada PKK ile CIA arasında da bağlantı arıyor. Bilim ahlakı tanımayan bay Uğur Mumcu, tarihi gerçekleri tahrif ediyor. 1920'ler ve daha sonrası emperyalizmin yönelimlerini sıralayarak buradan hareketle Kürt sorununu inkar ediyor, Kürdistan ulusal hareketini gericiliğe mahkum ediyor.

Uğur Mumcu, o kadar derin tarih bilgisine sahipse, Mustafa Kemal'in İngiliz emperyalizmine uşaklığını, İsmet İnönü, Kazım Karabekir, Rafet Bele, Rauf Orbayların uşaklıklarını, Türkiye halk hareketini nasıl katliama uğrattığını neden yazmıyor. O bilmiş yazar, Şeyh Sait ayaklanmasını bastırmak için, Kemalizmin, İngiliz ve Fransız emperyalizmiyle işbirliğini neden anlatmıyor. **Bilal Şimşir**'den alıntı almaya bayılıyor, ama hemen aynı sayfada 1920'lerdeki Kürt ayaklanmalarının emperyalizmden bağımsız hareketini ahlak anlayışı gereği bir çırpıda atlıyor.

Mesleği gereği polisiye yazar Uğru Mumcu, şunları yazıyor: *"Son bir yıl içinde diplomat uzman ya da gazeteci kimlikleri ile Güneydoğu'ya gidenlerin yüzde sekseni Amerikan pasaportu taşımaktadır. Bu olgu da herhalde düşündürücüdür.*

"Amerikalıların Güneydoğu merakı nereden kaynaklanıyor? Eski CIA istasyon şefi Paul Henze niçin Diyarbakır'a, Van'a gidiyor. Niçin, ABD elçilik müsteşarı, PKK teröristlerine arka çıkıyor, bu teröristler hakkında 'Cenevre Antlaşmasının uygulanmasını" istiyor? (Cumhuriyet, 18 Şubat '88)

Pişkin yazar, önce şunları açıklamalı; ABD neden Türk ordusunu bu denli silahlandırıyor? Neden ABD, ABD-Türk birlikleri Kürdistan'da muhtemel bir ayaklanmayı bastırma tatbikatlarını yaptılar? Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı TC'nin temel güvencesi ABD değil midir? TC, bütün hesaplarını buna göre yapmıyor mu? TC'nin Kürdistan'daki varlığının hangi hukuki, uluslararası yasal ve insani gerekçesi var? MİT, CIA'nın bir parçası değil midir? Dolayısıyla MİT elemanı olduğu belgelerle ispatlanan siz Uğur Mumcu, rolünüz Paul Henze'ninkiyle bir değil midir?

Şoven MİT kalemşörü, korkusunu gizleyemiyor. ABD'nin Kürdistan sorununa yaklaşımındaki özü gizliyor, bununla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, PKK'yi töhmet altında bırakmak, TC'nin barbarlığını meşrulaştırmayı amaçlıyor.

Bir de Hasan Cemal Var

Kürdistan ulusal sorununun kazandığı boyut, tüm kurumları gibi Türk basınını da sarıyor. Bu doğal. Fakat yazılanlar gerçeği tersyüz ediyor.

Meşhur Cemal Paşa'nın torunu Hasan Cemal, 13 Şubat tarihli Cumhuriyet'e, dedesini hatırlamış olmalı ki gerçeği bu kadar ters yanıtlıyor. Yine de Uğur Mumcu'dan daha ahlaklı davrandığını belirtelim. Hasan Cemal, ABD Dışişleri Bakanlığının Kürt sorunu üzerine olan raporunu, sadece "insan hakları açısından" doğru buluyor ve ABD'nin bu raporu yazmadaki amacının Türk devletine şu istekleri kabul ettirmek olduğunu yazıyor. Bunlar: *"1- Ek nükleer yükümlülük ve nükleer modernizasyon, 2-NATO'nun sorumluluk alanı dışında kalan körfeze dönük katkı, 3- Savunma ve ekonomik antlaşmasına ilişkin ek mektubun bakanlar kurulundan geçerek onaylanması."*

Hasan Cemal'ın vardığı sonuç ilginç; *"ABD isteklerini kabul ettirmek için karşısındaki devletin zayıf noktalarını yakalamaya, zayıflıklarından yararlanmaya bakar. Kimi zaman etnik bir sorunu mıncıklamak şeklinde çıkabilir bu, kimi zaman da kredi ihtiyacından hareketle oyun kurulabilir."*

...

"Washington bir gün 'Kürt sorunu''na el atabilir, öbür gün 5 milyon dolarlık dış kredi ihtiyacına."

"O zaman bize düşen iş, yalnızca tepkisel çıkışlarla yetinmek olamaz. Sorunların sorun olmaktan çıkarılması, bunların dış güçlerce Türkiye'ye karşı kullanılmalarını önler, baskıları da etkisiz kılar."

İtiraf, sosyal-şovenizm ve çarpıtmanın içiçe yansıtıldığı, yazının sahibi boşuna çaba sarfediyor. Kürdistan sorunu öyle yazarın "sandığı" gibi üstü kapalı bir takım kültürel taleplerle sorun olmaktan çıkarılamaz. Bunu ABD ve Türk devleti de çok iyi biliyor. Sorun bağımsızlık sorunudur. Türkiye halkının haklarını savunma ve insan haklarına zerre kadar saygılı olan biri, gerçeği açık olarak sergiler. Hasan Cemal, çok geri kaldığını kabul etmelidir. Türk devletinin ABD'nin hiçbir isteğine karşı direnemeyeceğini ve iki gücün Kürdistan halkına karşı ortaklığını bilmiyor değil.

Zorla Yaşatılmak İstenen Koruculuğun Perişan Hali

Gün geçmiyor ki TC basınında korucular üzerine yazılar yazılmasın. Nedeni var. TC, koruculuğa çok umut bağlamış, koruculuğu Kürdistan silahlı mücadelesiyle arasındaki bend olarak görüyor. Bir yerde savaşı Kürdistanlılaştırmanın başlıca yolu görülüyor koruculuk. Koruculuktaki çıkmaz ve çözülme, TC'nin en temel dayanaklarından birinin yok olması demek. Bu sonucu önlemek için her türlü teşvik yapılıyor. Devlet silahından ayrı ruhsatlı silah veriliyor, mahkumse affediliyor, hırsıza soygunculuk ruhsatı veriliyor, ağaya ise her türlü ayrıcalık tanınıyor.

İlginç bir araştırma-röportajı ise 8-11 Mart tarihleri arasında Milliyet'te **Ahmet Kahraman** yaptı.

Osman Ağa

Batuyan ağası, aşireti Şırnak sınırları içinde, Şırnak, Cizre, Eruh arasında. 14 köylük aşiret, yörenin en kalabalık aşireti. Aynı zamanda Botan'ın en yoksul ve en üretken aşireti. Geçim, geri ve ilkel, tarım üretimi ve hayvancılıkla oluyor. Osman ağa, kendisi, Sait vd. birkaç ağa, aşiretin başına çöreklenmiş. Yaylaları ve verimli arazileri oğulları tutuyor. Her ev, her yıl Osman ağaya hayvan ve ürün veriyor. Osman ağanın meşhur yanı komploculuğu. Aşiret kendine karşı. Ama komploralıyla aşireti sindirmiş. Öldürdüğü insanların sayısını vermek olanaksız. Böyle bir adamın, devletin uşağı olduğu açık. Ancak Şırnak'taki büyük sömürü payını Alixan Tatar'a kaptırmış

Batuyan aşireti, PKK'nin mücadelesini destekledi. Hem de tüm köylülük. Devlet, tüm ağalar gibi Osman ağaya da silah dayattı. Ancak bu defa durum değişikti. Osman ağa, aşiretten ve PKK'den korkuyordu. Bu nedenle sinsi oyunlara başvuruldu. Önce köylüler tutuklandı, sonra Osman ağa onları bıraktırdı. Köylü, hapis ve çetecilik tercihi ile karşı karşıya bırakıldı. 1985 sonlarında Osman ağa, etrafındaki adamları ile çeteciliğe soyundu. Ama hemen cevabını aldı. Sömürgecilere uşaklıkta, Osman ağadan eksik olmayan Sait ağa ve yirmi çetesi ARGK birliklerince cezalandırıldı.

TC'nin çeteciliği kimlere dayalı olarak sürdürdüğünü Osman ağanın itiraflarını Ahmet Kahraman şöyle anlatıyor:

"Osman Demir ağa, PKK'ye karşı silahlanmış, devletin desteğini yedeğine almış, Güneydoğu'nun namlı ağalarından biridir. Devleti koruyup kollamakla görevlendirilmiş. Osman ağayı başka korkular içinde bulduk. O da 'korkudan dışarı çıkamıyorum' diye yakınarak 'devlet beni korusun' diyordu. 'İyi ama ağa, devlet sizi korucu seçti' dediğinde yüzü dalgalandı ağanın... Ağaya göre şimdi 'namlunun ucundaki adam' kendisiydi. Korkuyordu. Yüzünde, gözlerinde korkuyla karışık pişmanlık damarları okunuyordu"

Osman ağa, evinden çıkamadığını, muhafızlarla gezdiğini, helikopter tahsis edildiğini, paşalarla oturduğunu itiraf ediyor. Sadece bu namlı uşak değil, sıradan çetelerin pozisyonu da aynı.

Eruh'un **Yanılmaz köyünde**, Ahmet Kahraman'a verilen cevaplar şöyle:

"Mehmet Kılıç, koruculuğu gönüllü olarak seçtiğini söyledi. Öteden, orta yaşlı bir köylü güle-rek lafa karıştı.

"Vallah, doğru söylemiyor. Burada kimse gönüllü bekçi olmamıştır. Devlet istedi, oldular. Zorla bekçi yaptılar...

"Köyden ayrılırken, genç bir adam çıktı yoluma. Uzunca boyluydu... Söyleyeceklerim var dedi. 'Köyde hep yalan söylediler. Baskı yok dediler, inanmayın onlara... Bizim burada hayvana bile yapılmayacak işkenceler yapılıyor."

Türk devletinin kimlere ve nasıl silah verdiği ortada. TC'nin korucuları; ağalar, eşkıyalar, soyguncular olduğu gün gibi ortada. Zorla silah veriliyor. Sonuç ortada. Silah alanlar korunmaları için karakol talep ediyorlar.

Ahmet Kahraman, araştırma-röportajında bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyor: *"Koruculuk olgusuna en çok eski sabıkalılar, kan davalılar, eski eşkıya, ağa ve aşiret liderleri ilgi gösterip, üstüne atıldılar.*

"Bahattin Aktuğ (Baho ağa) 1984'e dek "sınır ötesi ticaretle iştigal ediyordu. 24 köyün korucu sorumlusu göreviyle yüceltilince, kaçakçılıkla bile mücadele etmeye başladı."

"1960'larda Doğu Anadolu'yu titreten üç eşkıya vardı. Hamido, Tilki Selim ve Koçero. Tilki Selim'le Koçero çatışmalarda öldürüldüler. Sayısız kişinin katili diye aranan Hamido, gizlendiği tavuk kümesinde ele geçirilmişti. Yargılandı, bir süre cezaevinde kaldı. Sonra afla dışarıya çıktı. Hamido, yıllar sonra elinde devletin silahı, üstünde Amerikalıların Vietnam'daki askeri üniformasına benzer üniformayla korucu oldu.

Korucular, bazen akıllarına eseni de yapıyorlar. Devletin silahlarına kendi özel işleri, örneğin kız kaçırma, ya da özel düşmanlarına karşı da kulanıyorlar. Böylelikle silahla adam da vuruyorlar. Vurdukları adamlar genellikle 'terörist' oluyor" diye yazıyor Milliyet gazetesi ve koruculuğa karşı halkın tepkilerine yer veriyor.

Köylülerden biri *"Bunlar huzur bırakmadılar bizde. Pis işler yapıyorlar. İşleri, güçleri muhbirlik. Yaranmak için babaların bile ihbar ediyorlar. Bunların pis işleri yüzünden birçok kişi buralardan kaçıp gitti."* diyor.

Bir başka köylü Şükrü Yiğit: *"Birkaç yıl önce gelip silah istediler bizden. Yoktu silah, veremedik. Onun için bütün köylüler topluca dayak yediler. Şimdi de gelip dayakla korucu yapmak istiyorlar."*

Köy kaçkını Mehmet: *"Toprağımız yok, yoksuluz. Yazın Çukurova'ya gidip çalışıyoruz. Korucu olunca köyden ayrılamayız. Bizi zorla korucu yapmak isteyince on iki kişimiz kaçıp buraya* (Eruh Y.N.) *geldik."*

Şükrü Yiğit konuştu: *"Ya korucu olacaksınız, ya da köyü terk edeceksiniz. İkisi de ölümdür bizim için. Kaçıp buraya geldik."* diye yazısını sonuçlandırıyor Milliyet.

Kürdistan Köylülüğü, Silah ruhsatnamelerini Koruculuk Tuzağı Olarak Görüyor

Türk devleti, 1980, 12 Eylül'le Kürdistan'da adeta her evi bir silah teslim etmeye zorladı. Bu bir soygundu. Şimdi ise silahlar serbest bırakılıyor. Isteyene ruhsat veriliyor. Yani bir kişi istediğinde iki silah taşıyabilecek. Amaç belli, bu yolla koruculuğu geliştirmek.

9 Mart tarihli Milliyet, halkın bu oyunu nasıl gördüğünü şöyle yazıyor: *"Herkesin silaha meraklı olduğu, düşmanına karşı silah bulundurmanın yollarını aradığı bölgede, ruhsat için başvurmaların azlığını, köylüler bir başka nedene bağlıyor... Amaç silahlara ruhsat verip herkesi gönüllü köy korucusu yapmak. Halk, silahlanmaya ilgi göstermiyor, ama karar silah tacirlerinin iştahını kabartmış."*

Belli ki sömürgeciler derin bir çıkmazla karşı karşıya. O denli umud bağlanan koruculuk çöküyor. Halk silahlarının namlularını sömürgeci orduya çevirecekleri günü iple çekiyor. Türk devleti, bu gayri-insani uygulaması ile içinden çıkamaycağı bir bataklığa gömülmüştür.

Sömürgecilerin koruculuk sahtekarlığı ve çıkmazlarının bir belgesi daha

Zorla silah verilen köylüler, silahlarını atıp, köyü terk ediyorlar. Terk edilen silahları kadınlar düşman karakollarına teslim ediyorlar

HELSİNKİ GÖZLEM GRUBU'NUN KÜRDİSTAN RAPORU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

"Köy Korucuları"

Türk devletinin gerillalara karşı yerel güç olan köylülerden oluşturduğu **köy korucuları**, jandarma, askeri komando ve polislere bağlı diğer bir askeri güç olarak hareket ediyor. **Newsweek** (30 Mart '87) dergisi, korucuların sayısını 6000 kadar verdi.

Köy korucularının silahlarını nasıl ve hangi amaçla kullandıkları kontrol edilememektedir. Konulan kurallara göre, korucuların şu durumlarda silah kullanması kayıda bağlanmış:

— Ona saldıran ve hayatını tehlikeye sokan insanlara karşı,

— Görevi esnasında toplumun can, mal ve namusuna yönelen tehlikelere karşı,

— Olaylara karışanları (gerillalara -çn.-) **tutuklamaya çalıştığında mukavemetle karşılaşma durumunda,**

— Tutuklanan bir katilin kaçması durumunda, silah kullanmaktan başka çare yoksa,

— Bir takibat sırasında, bir kişi kapalı yerde çıkıyor ve dur ihtarına uymuyorsa.

Bu durumlar dışında köy korucularının silah kullanması durumunda, ceza hükümleri saptanmış. Fakat **15 Haziran '87** tarihli resmi gazetede yayınlanan Bakanlar Kurulu kanununa göre **korucular görev sırasında resmi silahların yanısıra kişisel silahlarını da kullanabilecekler.**

Korucu olmak için 20-60 yaş arası, cinayete karışmış olmamak, içki içmemek vb. kayıtlar da konmuş. Koruculara ayda 54.900 TL. (67 dolar) ödenmekte. İnsan başına yıllık gelirin 200-300 dolar olduğu bir ülkede bu rakam epey özendirici.

Köy koruculuğu; basın, muhalefet politikacıları ve Güneydoğu'daki halk tarafından sert eleştiriliyor. SHP Genel Başkanı Erdal İnönü, *"Köy koruculuğunun aşiret çatışmalarına, kan davalarına yol açtığı gerekçesiyle feshedilmesini"* istedi (19 Nisan '87 Cumhuriyet). 25 Şubat '87 tarihli Cumhuriyet'e yansıdığı kadarıyla DYP, DSP de köy koruculuğunu eleştirdiler.

Mardin milletvekili Kenan Nehrozoğlu*"Korucular, köylüler için problemdir. Korucular, silahlarıyla köylerdeki düşmanlarına karşı zor kullanıyorlar. Aşiretlerden bir kısmının silahlandırılması diğerleri için sorunlar yaratmaktadır. Köyler eğitilmemiş. Köyler, korucular tarafından değil, güvenlik güçleri tarafından korunmalıdır"* dedi.

26 Nisan '87 tarihli Nokta dergisinde yazılanlar; *"korucular adam kaçırma, kundakçılık ve saldırı suçlarında bulunuyorlar."* Bir köylü, derginin muhabirine şunları diyor: *"Koruculara silah dağıtıldıktan sonra huzurumuz kalmadı, yanımıza geldiklerinde en büyük terörist sizsiniz diyorlar, siz olsanız ne yapardınız"*

Mardin'de bir gazeteci, *"Korucular gerçek bir problemdir, köylüleri baskı altında tutuyor, yemek, et, tavuk vermeye zorluyorlar. Hükümet aşiretlerden bir tarafa silah vererek husumet yaratıyor"* dedi.

Ayrıca korucuların önemli bir kesimi de durumlarında memnun değil. Şırnak'tan **Osman Yıldız, 26 Şubat '87'de Associated Press**'e şunları anlattı: *"Silahlandırılan korucular gerillaların hedefidir. Biz korunmamayı ve silahlandırılmamayı tercih ederiz. Ama askeriyeyi inandıramıyoruz."*

Koruculuk sistemindeki bunca probleme ve eleştirilere rağmen, polis şefi **Arıkan Bedük 25 Kasım '87** tarihli **Türkish Daily News** gazetesine yaptığı açıklamada, *"Köy korucularının sayısını artıracağız"* dedi.

Sivil Halkın Suistimal Edilişi

Devlet 'teröristleri' yakalama adına yaptıklarını halka kadar uzatmıştır. Jandarma, ordu birlikleri, polis ve korucuların sivil halka yaptıkları hakkında anlatılanlar çok. 'Teröristlere yemek verdikleri' şüphesi taşıyanlar bile, bu uygulamalara uğruyor.

Güneydoğu'yu Eylül '86'da gezen bir SHP heyetinin gözlemleri şöyle (Eylül '86 tarihli 'Info-Türk)

"Korku ve endişe öyle bir düzeye varmış ki vatandaş güvenlik güçleriyle temastan taciz edilme nedeniyle korkuyor. Öyle ki milletvekilleriyle dahi konuşmayı reddediyorlar. Korucular görevlerini suistimal etmekte, Kürt direnişiyle hiç alakası olmayan köylüler dahi tehdit edilmekte ve öldürülmektedir. Devletin 'ihbara 2,5 milyon ödül' kararnamesinden sonra, ortalama gelirin 25.000 TL'sı olduğu bölgede vatandaşların birbirini şikayeti arttı. Türkçeyi bilmeyenler küçümsenmekte ve kötü muamele görmektedir. Bölgenin geri kalmışlığı eskisi gibi devam etmektedir. Son olarak ordu ile halk arasındaki çelişkiler ve gerginlik alarm verici boyutlara ulaşmıştır."

Bu durumlar 15 Haziran '87 tarihli **Helsinki İnsan Hakları** ve **Uluslararası Af Örgütü** raporlarında da yer almıştır. Güvenlik güçleri ile gerillalar arasında süregelen çatışma nedeniyle çok sayıda köylü tutuklanmış, sorguya çekilmiş, işkenceye alınmış, fakat bölgede sıkıyönetim olduğundan **Af Örgütü**'nün bu gelişmeler hakkında detaylı bilgi ele geçirmesi zor olmuştur.

12 Şubat '86 tarihli Cumhuriyet'te SHP milletvekili Cüneyt Canver'in açıklamaları şöyle *"Doğu ve Güneydoğu büyük bir cezalandırma kampına dönüştürülmüştür. Kimse konuşmuyor. Herkes birbirinden korkuyor. Köylüler 'teröristlere' yemek verdikleri gerekçesi ile hesap veriyor..."*

Şırnak'ın Toptepe köyü muhtarı Yusuf Acı, Associated Press muhabirine (26 Şubat '87): *"Biz gerillalara yemek veriyor, askerler tarafından öldürülüyoruz"* vb. açıklamaları yaptı.

Ankara parlamento üyesi **Kenan Nehrozoğlu** *"bize Mardin köylerinde ordunun uygulamaları hakkında şikayetleri olduğunu belirtti. Köylülere sokağa çıkma yasağı olduğundan Derik köylerinde ekimin yapılamadığını söyledi, ayrıca Mardin'in Pınarbaşı köyünde geçen şu olayıda anlattı. 'Köyün karakolu, köyden gerillalara katılan biri teslim olana kadar köyden 25 kişiyi tutuklamaya başlıyor. Ancak kendilerinin (Nehrozoğlu) müdahalesiyle tutuklananlar serbest bırakılıyor"*

"Buna benzer büyük bir olay da Gercüş'te oldu. **Arıca, Çukurca, Kocak, Yassıca** *ve* **Güzelöz** *köylerinde tüm halk 7'den 70'e gözaltına alındı. Her köyden alınan* **45-60 kişi Ulaş'a** *götürülerek, dövüldüler, elektrik şokuna tabi tutuldular, bir okul binasında tutulan köylüler bu uygulamalardan sonra serbest bırakıldılar"* diyor Nehrozoğlu ve şöyle anlatmaya devam ediyor: *"İşkencelerden çok sayıda insan tutuklanmıştı, yine de resmi yetkililere şikayete cesaret edemiyorlardı. Onları savcıya götürdüm. Doktora havale edildiler. Doktor her birine yedi güne kadar çalışamayacaklarına dair rapor verdi köylülere (bu raporların kopyeleri bize verildi). Olayın jandarma komutanı Binbaşı Aytekin İçmez bölgeden bölgeye geziyor."*

Mayıs ayında gelişen bir diğer olay ise şöyle: *"Silahsız, ihtiyar* **Beşir Temiz** *adlı köylü ağaçların altında otururken, binbaşı İçmez görüyor ve askerlere yakalama emri veriyor. İhtiyar askerlerin geldiğini görünce kaçıyor. Ateş edip öldürülüyor. Durum Diyarbakır askeri mahkemesine yansımasına rağmen, şimdiye kadar hiçbir sonuç alınmış değil"*

Daha sonra Mardin'e gittik. Mardin eyaletin başkenti, eyaletin toplam nüfusu 600.000. Şehrin nüfusu ise 45.000. Mardin, Suriye sınırına bakan bir tepenin üstünde güzel bir şehir, Diyarbakır'a 1,5 saat mesafede.

Orada SHP'liler, Nehrozoğlu'nun anlattıklarını tasdik ettiler. Binbaşı Aytekin İçmez'in yaptıklarını herkes anlatıyor. Beşir Temiz'e askerler yaklaşınca kaçmaya son vermiş. Mermiler önden ve arkadan sıkılmış. Savcılık biliyor, ama korkudan gerçeği formlara işlemiyor.

Bir Mardinli avukat Nusaybin'de olan şu olayı anlattı. *"Polat annesiyle üzüm topluyor. Gerillaların peşinde olan subay, Polat'tan 'nereye gittiklerini' soruyor. Polat 'bilmediğini' söyleyince, asker-çavuş Haydar Çolaklı, kızıyor ve 'sen bana cevap verecek kadar cesaretlimisin' diyor. Ertesi gün Polat'ın cesedi ailesine teslim edildi. Çolaklı, halen bir jandarma birliğinde görev yapıyor.*

Mardin'den sonra Diyarbakır'ın 4 saat kuzeyindeki Tunceli'ye gittik. Türkiye'nin nüfusu hızla artarken, Tunceli'nin nüfusu 1975'e kadar 200.000'den 162.000'e inmiş, merkez nüfusu ise 19.000 kadar.

Belediye başkanı, halkın bölgeyi terk etmesini iki nedene bağlıyor; "Politik baskılar ve ekonomik zorluklar. Eyalet çok yoksul ve hizmetlere susamıştır. Okuma-yazma oranımız %70 olan Türkiye ortalamasının çok üstünde olup %93 kadardır..."

Tunceli'nin her yerinde askerin varlığı hissediliyor. Üniformalar her yerdedir. 2000 kişilik bir jandarma tugayı ve 300 kişilik bir komando birliği var. Biz oradayken 4-5 helikopter üslenmişti. Biri geri dönerken 4'ü sürekli uçuyordu. Ziyaretimizden 3-4 gün önce gerillaların barındığı dağlık alanları jetlerin bombaladığı söyleniyordu."

Bir avukat şunları söyledi: *"Halk, kendi evlerinde dahi emniyette değildir. Jandarma her eve ve binaya istediği zaman gidiyor, gerekçesiz, bir legal dökümanı dahi bahane ederek halkı götürüyor."*

Aynı avukat Hozat'ta geçen bir olayı da şöyle anlattı. *"Hozat'ta askeri operasyon vardı. Askerler köylüleri rehberliğe zorluyor. 'Terörist' gruptan bir kız teslim olmak için ellerini kaldırıyor. Askerler ateş edip kızı öldürüyorlar. Askerler olaya şahit olan* **Müslüm Yağmur** *(22 yaşlarında) ve amcasının oğlu* **Özgür Yağmur** *adlı 'rehberleri' öldürüyor. Olay Mayıs'ta oldu. Belki de 20 Mayıs'tı. Basını davet ettik. SHP'den Fikri Sağlar ve Cüneyt Canver geldiler. Fakat olay basına yansımadı"*

Mayıs 87'deki başka bir olay da şöyle: *"Hozat'ın Sarısaltık köyünde çıkan çatışmada üç asker öldürüldü. Askerler alanı sarıp, operasyonu derinleştirdiler. Bir saat geçmeden ineklere bakan 15 yaşındaki bir kız ve 6 yaşındaki bir oğlan çocuğu 'teröristlere yardım etmek' suçlamalarıyla kurşunlandılar. Kız öldü, çocuk ağır yaralı olarak Diyarbakır'da hasteneye kaldırıldı, Köy halkı her şeyi gördü. Askerlere hiçbir uygulama yapılmadı."*

1 Mayıs '87'de olan bir başka olay ise şöyle: *"Sütlüce köyünde 5 kız çeşmeden su alırken, askerler ateş ediyorlar. Kızlardan biri yaralanıyor. Olaya gösterilen gerekçe* **'kızların çeşme başında 1 Mayıs'ı kutladıkları'** *şeklindeydi. Bu olay basına yansıdı"*

Tuncelili bir diğer avukat, başka bir olayı anlattı: *"1986 başlarında askerler Mazgirt'in Ors köyünde arama yapıyorlar. Evi aranan bir ihtiyar, komutana: 'Şu anda gelinimin doğum yaptığı oda hariç, her yeri arayabilirsiniz' diyor. İhtiyar, gelini doğum yaptığı odanın kapısını tutar ve direnir. Komutan onu iter, kapıyı kırar ve içeri girer. İhtiyar doğru söylemiştir. Gerçeği söylediği için elleri halatla bağlanır ve bir jipin arkasına bağlanarak sürüklenir. Daha sonra ihtiyara* **'eğer bir askerin elini öpersen seni serbest bırakırız'** *dediler. Yaşlı adam, bu utanç verici duruma dayanamayarak, hüngür hüngür ağladı. Olay, köylülerin gözü önünde cereyan etti."*

Göçe Zorlama

Son aylarda Türk basınında da yer aldığı gibi, Türk devleti zora dayanarak Güneydoğu'da, özellikle Tunceli'den halkı başka alanlara sürme kararı almış. Bu yeni bir uygulama değil. Daha 1938'de, Kürt ismiyle Dersim olarak bilinen Tunceli'den onbinlerce insanı göç ettirmiş. Bölgeden gelen ilticacılar, bize, onbinlerce insanın öldürülmesinden başka onbinlerce insanın da o dönemde katledildiklerini söylediler. Bu bölgeden birisi, 42 ailelik köyden geriye bir tek babasının kaldığını söyledi.

Uluslararası insanlık kanunu, silahlı çatışmalarda sivil halkın korunmasını emreder. 1949-Cenevre Antlaşması, ikinci protokolün 17. maddesi şunu beyan eder:

"Sivil halk, askeri çatışmalara katılmadıkça, göçe gönderme emri verilemez ve onun güvenliği sağlanmak zorunda. Eğer buna zorunlu kalınırsa, halkın sığınak, sağlık, güvenlik ve beslenmesi konularında yeterli tedbirler alınmalıdır."

Türk güvenlik güçlerinin Güneydoğu'daki bu yönlü uygulamaları soru işaretleri bırakmaktadır.

Bir dergide çıkan yazıda, Ağustos 1985'te Hozat'ın Ormanyolu köyünden 270 kişiden oluşan 30 aileye köyü zorla terk ettirildiği belirtiliyor. Temmuz '85'te 8. Ordu taburu komutanı binbaşı Naim Kurt denetimindeki askerlerle köye saldırıyor. Tüm köylüler köy meydanında toplatılıp diz çöktürülüyor. Ve binbaşı köylülere hitaben şöyle konuşuyor: *"Size üç seçenek tanıyorum: Ya ihbarcılık yapacaksınız, ya dağlara çıkıp terörist olacaksınız ya da köyü tümden boşaltacaksınız. Bunun için de size 20 günlük bir süre tanıyorum."* Bu baskıların, işkencelerin sonucu olarak, 15 aile Akhisar'a, 5'i Manisa-Salihli'ye, 3'ü Aydın-Ortaklar'a, 1'i İzmir-Derince'ye, 4'ü Mersin'e ve 2'si de Elazığ'a göçmek zorunda kaldılar. Bu ailelerin tümü şimdi yoksulluk içerisinde yaşıyorlar. Yazıya göre, köydeki tüm evler yıkılmış, arazi, meyve ağaçları vb. gibi köylülere ait her şey tahrip edilmiştir. Sonradan köylüler, mal varlıkları için ilgili makamlara dilekçe sunmuşlar. *"Siz gönüllü ayrıldığınız için herhangi bir hak talep edemezsiniz"* cevabını alan köylüler, bir şey elde edememişler.

Geçenlerde hükümet, Tunceli'den 50.000 köylüyü batı eyaletlerinden Antalya, Mersin, Muğla ve İzmir'e sürgün edip, bu alanlarda kendilerine toprak vereceklerini belirtti. Konuyla ilgili bakanlıklar, göçün bölücülükle bağlantılı olmadığını açıkladılar. Fakat muhalefet partileri aksini savunarak toplu göç projesini protesto ettiler.

Ankara Anadolu Ajansı, hükümetin köyleri boşaltması göçe zorlaması ve mezraları bir leştirme projesinin terörizmle mücadelede motif olarak kullandığını açıkladı.

Bizimle röportaj yapan Dışişleri Bakanlığı Araştırma Dairesi Başkanı Ünal Maraşlı, göçlerin gönüllü olduğunu söyledi.

Biz Tunceli'de, Hozat'ın Yenibaş ve Ormanyolu köylerinin boşalttıklarını öğrendik. Köylüler, evleri yıktırılarak Denizli ve Manisa'ya göç ettirilmişler. Yetkililer, boşaltmanın nedeninin köylerin elverişsiz ormanlık alanlarda bulunmaları olduğunu söylemişler. Bizim kendileriyle konuştuğumuz köylerin ileri gelenleri, gerçek amacın Kürtleri asimile etmek, ayrı kültürel varlıklarının son vermek olduğunu söylediler. Ayrıca Tarım, Orman ve Köyişleri Bakanlığının, halkın Mersin'e, Antalya'ya, Muğla ve İzmir'e gönüllü yerleştirilmesi kararnamesini nasıl aldıklarını da sorduk. Hükümetin açıklamalarının aksini açıklayarak, kararnamede sadece köylülerin mecburi göçünü isteyen bir dökümanın olduğunu söylediler.

İçel (Mersin) milletvekillerinden A. İhsan Elgin, Yeni Gündem dergisinde Tunceli eyaletinde 11 köyün boşaltıldığını açıklamış. Yine sürgüne gönderilen bir köylü, kendisinin geri dönüşünü engellemek için evinin nasıl yıktırıldığını ağlayarak anlattı. İçel parlamento üyesi

Devamı 22. Sayfada

Avrupa Basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

Danimarka Yabancılar Dairesi ve MİT İşbirliğinin Somut Belgesi

Avrupa polisinin, Avrupa'da bulunan Kürdistan'lı kitlelere yönelik birçok sindirme, provakasyon ve komplo girişimini Türk polisiyle ortaklaşa geliştirdiği gün gibi açıktır. Ancak Avrupa polisi, Kürdistanlılara yönelik baskınlarda ve tutuklamalarda Türk polisiyle ortak hareket ettiğini bugüne kadar sürekli reddetmiştir ve saldırılarının gerekçelerini düzmece iddialarla hazırladıkları kompolara dayandırmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sempati duyan ve destek veren kitlelerin evlerine yönelik yapılan birçok baskınlarda aynı politik tutum izlenmiştir.

Bugün Avrupa polisinin çeşitli düzeylerdeki saldırıları, yurtsever Kürdistanlıları aşarak tüm Kürdistanlı kitleyi kapsamıştır. Sadece işçi kesimine yönelik değil, sözde demokrasi hakları ve insan hukukuna dayanarak kucak açtığı ilticacılar hakkında dahi, Türk polisi ile en geniş bilgi alışverişinde bulunmaktadır. Oysaki bu tutum, benimsedikleri ilticacılar hukukuna terstir. Ama sorun Kürdistanlılar olunca, Avrupa polisi, kendi anayasal hak ve hukukunu çiğneyerek istediği uygulamaya başvurmaktadır. Bizim açımızdan sorunun ilticacılar sorunu olmadığı çok açıktır. Burada gözden ırak tutulmaması gereken temel sorun, Avrupa devletlerinin, gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini hazmedemeyerek şuursuzca saldırıları, anti-demokratik tutum ve uygulamalarıdır.

Son dönemlerde Avrupa polisi, iltica eden kesimler üzerinde ajanlaştırmaktan satın almaya kadar birçok uygulamayı hızlandırmıştır. Avrupa polisi, Türk MİT'iyle işbirliği halinde özellikle ilticacı kesimlere yönelen uygulamalarda bu kesimi denetimi altına alarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanmak istemektedir. Bu konuda somut bir örnek Danimarka'da açığa çıkmıştır. Danimarka ve Türk polisinin işbirliğini sergileyen ayrıntılı bir değerlendirme, 26.2.1988 tarihli AB. WEEKEND gazetesinde yayınlanmıştır. Bu örnek, Kürdistanlılara yönelmeye devam etmek isteyen tüm Avrupa polisinin, Türk polisi ile işbirliğinin somut bir belgesidir.

AB. WEEKEND, Nr. 7/88, 26.2.1988

"Danimarka Polisi Cansıkıcı Bir Rol Oynuyor

Danimarka polisinin, Danimarka'da iltica talebinde bulunan kişiler hakkında yabancı istihbarat servisleri ile işbirliği yaptığına ilişkin belgeler nihayet ortaya çıkmıştır. Bu işbirliği, genel olarak mültecinin geldiği ülkenin gizli istihabarat örgütü ile yapılmaktadır.

Uzun süredir Danimarka polisi ile Türk gizli istihbarat örgütü arasında, Kürt bölgelerinden gelen mülteciler ile ilgili olarak işbirliğinin varlığı yönünde şüpheler vardı.

Kürtler, birleşik bir Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşan bir halktır.

Kürtler işkenceden kaçıyor

Bu halk grubu, günlük yaşamında Türk rejimi tarafından baskı ve işkencelere maruz bırakılmaktadır.

Bu insanların kendi dillerini konuşmaları ve kendi kültürel geleneklerine sahip çıkmaları tamamıyla yasaklanmıştır.

Türk rejimi, Kürt halkının hakları için sürdürdüğü mücadeleye işkence, hapis ve idamlar ile cevap vermektedir.

Bazı Kürtler için, Türkiye'den ayrılıp aralarında Danimarka'nın da bulunduğu bazı ülkelere iltica etmek, zorunlu bir durum haline gelmiştir.

Bu mülteciler, Danimarka makamlarına başvururken, yabancılar polisine güvenerek bilgi vermişlerdir. Yabancılar polisi (Merkezi Polis Şubesi), iltica talebinde bulunan tüm mülteciler hakkında her türlü bilgiyi toplamaktadır.

Türkiye ile işbirliği

Danimarka polis yetkililerinin, Türkiye ile işbirliğine girerek, iltica talebinde bulunan kişilerin durumları hakkında bilgi sızdırdıklarına ilişkin birçok örnek mevcuttur.

En son örnek, 1981 yılında Danimarka'da mülteci statüsüne kavuşmuş 29 yaşındaki bir Kürdün olayıdır.

Sözkonusu Kürt, yabancılar polisine 2 fotoğraf vermiştir. Pasaportta kullanılmak üzere verdiği bu fotoğraflardan bir tanesi şimdi, bir Türk gazetesinde yayınlanmıştır. Bu fotoğraf, sözkonusu Kürt ile 2 başka Kürdün, Türkiye'ye illegal girerek terörist eylemler yapmayı planladıklarına dair bir haberi doğrulamak için belge olarak kullanılmıştır. Bu haber bir düzmecedir. Genellikle böyle haberlerle, Türk rejiminin gelişmeler üzerinde tam bir kontrole sahip olduğu izlenimi yaratılmak ve Türk halkı aldatılmak istenmektedir."

Bu örnek, yabancılar polisi ile Türk istihbarat örgütü arasındaki ilişkinin çok basit bir örneğini sergilemektedir. Bundan daha da büyük önem ihtiva eden nice örnekler var."

I. B. Jacobson

Politis, 25.02.1988

Türkiye Cezaevlerinde Açlık Grevi

Mehmet Emin Yavuz, çok sayıda Kürt militanın idama mahkum edilişini protesto etmek için girdiği açlık grevinde yaşamını yitirdi. Çok sayıda grevcinin durumu da kötüleşmiştir. 9 Şubat'ta, binlerce tutuklu Türk cezaevlerinde bir açlık grevini başlatarak idam kararlarını protesto etti.

5 Şubat 1987'de Diyarbakır askeri mahkemesi PKK üyesi 20 militan hakkında idam kararı çıkardı. 50 militan ve sempatizan da ömürboyu hapis cezasına çarptırıldı.

Kürdistan-Komite'sinin bildirdiğine göre Diyarbakır cezaevinde tutuklu ve gardiyanlar arasında çatışma çıkmıştır. 12 tutuklu ağır yaralanarak hastaneye kaldırılmıştır.

2000 dolayında tutuklu açlık grevini başlattı. Daha sonra Türkiye'nin diğer cezaevlerinde de 4000 dolayında tutuklu açlık grevine girdi.

Tutuklu aileleri, Diyarbakır'da grevcilerle dayanışma amacıyla pasif eylem yaptı. 3 tutuklu yakını da Eskişehir'de açlık grevine girdi. Ankara'dan da 80 öğrenci buna katıldı. Diyarbakır askeri cezaevi "işkence kalesi" olarak vasıflandırıyor. Burada birbirinden ayrıştırılmış hücreler, "ölüm mahzenlerini" çağrıştırıyor.

Açlık grevleri 1980 yılından beri birkaç kez tekrarlandı. Grevler, birçok grevcinin ölümüyle sonuçlandı."

Politiken, 29.02.1988

Aşağıdaki yazı baş makale olarak Danimarka'nın en büyük gazetesi ***Politiken'de****, gazetenin başyazarı Yahudi asıllı Herbert Pundik tarafından kaleme alınmıştır. Yazar, bazı gerçekleri kabul etmekle beraber, kendi politik anlayışı doğrultusunda birçok gerçeği de çarpıtıyor. Yazar daha da ileri giderek, Kürtlerin bağımsızlık talebinden vazgeçmeleri için kültürel bazı hakların, Türk devletince tanınması gerektiğini de önermektedir. Yazara göre, tanınacak bazı haklar dolayısıyla Kürdistan halkının, gerilla mücadelesine olan desteği tamamen olmasa da, belli bir dönem azalacaktır:*

"Kürtler, Vatansız bir halk

Türk hapishanelerindeki Kürt tutuklularla dayanışma amacıyla, Danimarka'da bulunan bir grup Kürdün başlattığı açlık grevi eylemi, Türkiye'deki Kürtlerin durumunu ayrıntıları ile ortaya koydu ve Kürt sorununu tekrar kamuoyunun gündemine getirdi.

Tahminlere göre, Türkiye, İran, Irak, Suriye ve Sovyetler Birliği'nde 18-20 milyon Kürt yaşamaktadır. Kürtlerin çoğunluğu Türkiye'de yaşamakta olup, 50 milyonluk nüfusun 1/5'ni oluşturmaktadır. Bu verilerin doğruluğu da şüphelidir. Çünkü Türkiye, Kürtlerin varlığını hiçbir şekilde kabul etmemekte, Kürt halkını "Dağ Türkleri" olarak tanımlamaktadır. Kürtlerin bir bölümü bağımsız bir Kürdistan istemektedir. Fakat bunlardan ne kadarının ayrılıkçı gerillaları destekledikleri belli değildir. Ayrıca aralarında görüş ayrılıkları da vardır. Gerillaların, Türkiye Kürtlerinin sadece bir kesitinden destek gördükleri de izlenilmektedir.

Kürtleri kendileri için kullanmak, bölgedeki devletlerin oldukça eski bir oyunudur. Bunun en son örneği, İran'nın Bağdat'a karşı Irak Kürtlerini yanına çekmiş olmasıdır. Suriye'nin ise, Türkiyeli Kürt partizanlara olanak temin ettiği sanılmaktadır. Fakat yine de bu ülkelerin ortak korkusu, Kürt milliyetçiliğidir. Sık sık birbirleriyle işbirliğine girerek Kürtlere karşı mücadele de etmektedirler. Türk savaş uçaklarının, Irak'ın onay ve müsaadesiyle Irak topraklarındaki Kürtleri bombalaması buna bir örnektir."

Avrupa Basınında Zindan Direnişleri ve Yeniden Gündemleşen Kürdistan Sorunu

Le Monde, 17.02.1988

Kürtlerin Hakları Yeniden Tartışma Konusu

Kürt sorunu Türkiye'de yeniden gündeme geliyor. Cezaevlerinde başlatılan açlık grevi bir haftadır sürüyor. ABD yıllık insan hakları raporuna perşembe günü "azınlık Kürt ulusu" bölümünün alınışı ve burada Kürtlerin tanınması ve bazı haklarının kabul edilmesinin zorunluluğundan bahsedilmesi, Türk hükümeti ve yayın organlarınca şiddetli bir tepkiyle karşılandı.

İnsan Hakları Derneği, anayasada yer alan "Kürtçe dilinin konuşulması ve yaygınlaştırılması yasaktır" belirlemesini eleştirerek, bunun mevcut koşullarla uyuşmadığını savundu. Dayanışma amacıyla diğer cezaevlerinde de grevler başladı. Eskişehir cezaevinde 97 tutuklu duruşmaya iç çamaşırla çıktı ve cezaevlerinde uygulanan tek tip elbise giyme mecburiyetini protesto ettiler. Bu uygulamadan vaz geçilmesini talep ettiler. Bunun üzerine 97 tutukluya disiplin cezası verildi ve hücrelere konuldular. Muhalefet partisi SHP'nin bir milletvekili Kürt sorununu gündeme getirdi. Kültürel alanda bu tabuyu yıkmak istemesi, meclis toplantısında sert tartışmalara neden oldu. Milletvekili, Kürtçe yazımının ve ailelerin isterlerse çocuklarına Kürtçe isimler koyabilmesinin özgür bırakılmasını istedi. Türkiye'deki etnik azınlıklar sorunu ile Yunanistan ve Bulgaristan'daki Müslüman Türk azınlıkları arasında ilişki kurdu. Bu durum hükümet partisi ANAP'ın saflarında hiddete neden oldu.

Devletin resmi tezlerine göre; "Türkiye'de azınlıklar yoktur. Kürtlerin varlığını kabul edenler de davranışlarıyla terörizme cesaret veriyorlar, ve ülke bütünlüğünü tehlikeye sokuyorlar."

Klasse-Kampen, 25.02.1988

Yine Danimarka'nın bir diğer gazetesi olan Klasse-Kampen, 25.02.1988 tarihli sayısında "Kürt tutuklular açlık grevinde" başlığıyla verdiği haberde, açlık grevinin amaçlarını izah ettikten sonra eylemi, *"Açlık grevi eylemleri, tüm Türkiye'ye yayılarak, Kürt azınlığı üzerinde demir yumruktan baskı politikası uygulayan Türk yetkililerini oldukça zor durumda bıraktı"* şeklinde yorumlayarak, tutuklu ailelerin de eyleme geçtiğini belirtiyor.

Aktuelt, 19.02.1988

Danimarka'nın bir diğer gazetesi olan Aktuelt, 19.02.1988 tarihli sayısında da "2000 tutuklu açlık grevinde" başlığıyla verdiği haberde, zindanlarda ve dışarıda başlatılan eylemleri genişçe değerlendirdikten sonra, yazıyı şöyle tamamlamaktadır:

"Kısa bir süre önce 15 idam ve 15 müebbet hapis cezası verilmişti. Ceza alan Kürtler, Türkiye Kürtleri için oldukça olağan sayılan 'teröristlik' iddiası ile yargılanmışlardı. Türkiye hapishanelerinde 10-15 bin Kürt tutuklunun varlığı sanılıyor. İşkence ve tecrit cezaları olağan bir durum haline gelmiştir. Tutuklu ailelerinin ziyaretlerinde Kürtçe konuşmaları yasaktır. Türkçe bilmeyen ailelerin görüşme hakları elinden alınmaktadır."

Avrupa basınında sayısız gazetede yer alan bu sorun, ayrıntılı değerlendirmelere tabi tutulmakta ve Kürdistan sorununun güncelliği çeşitli görüş ve değerlendirmelerle yorumlanmaktadır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Aralık Konuşmaları'ndan

Yurtseverlik Üzerine

Yurtseverlik yaşadığımız topraklarda ilk toprak parçasını ekime açmaktan tutalım ilk fideleri ekmeye yonttuğumuz birkaç taşla kurduğumuz kulübeleri, ulaştığımız yerleşik yaşamı savunmak ve giderek bunu evin-tarlanın savunulmasından aşiret sahasının savunulmasına ve daha da ilerleterek milliyetin oluştuğu ülkeyi savunmaya kadar yükselterek bir halkın yaşamına sahip çıkmaktır. Burada başlı başına bir toplumsal yaşamın gelişmesi sözkonusudur. Yurtseverlik bütün bu tarihsel gelişimden günümüze kadar olan süreci ifade eder. Yurtseverlik uluslaşmaya bağlıdır. Toprağa bağlanarak yerleşik bir yaşama geçmek, yerleşilen alanları savunmak ve orada kökleşerek uluslaşmak, günümüzde sömürgeciliğe karşı, savaşmak, ulusal özgürlük mücadelesini her düzeyde geliştirme, bunun için duygu, düşünce ve çalışma gibi tarihsel derinliği olan bir mücadeleyi içermektedir.

Biz yurtseverliği daha çok, dünya halklarının yaşadığı tanımların dışında ülkeye yönelişin amacı olarak koymak durumundayız. "Türkiye bölünmez bir bütündür" felsefesi bizim ülkemizde de önemli oranda etkisini gösteren bir felsefedir. "Türkiye ülkesiyle milletiyle bölünmez bir bütündür" denilirken açıkça belirtelim ki bu diğer azınlıklardan daha çok Kürdistan ulusal gerçekliğinin özümsenmesi için kurulan bir maddedir. Kürdistan halkının özellikle ulusal değerlerini Türk ulusal değerleri içinde eritmeyi, Türkiye yurtseverliğini tüm Kürdistan yurtseverliği yerine koymayı amaçlar. Nitekim daha ilk okuldan beri hepimize vatan sevgisi denilince Türkiye sevgisi öğretilir; vatanını tanımla denilince, "üç tarafı denizle çevrili dörtgen biçiminde bir kara parçası olduğu, yedi bölgeye ayrıldığı" söylenmesi öğütlenir. Bir tarih bilinci verilir; ekonomik ve sosyal alanda günümüzde şu kadar gelişmiştir denilir. Bütün bunların amacı bu; "bölünmez bütünlüğü" kafalara şırınga etmektir. Bu daha çok da Kürdistan'ın öznelliğini, yani ayrı bir yurt, ayrı bir halkın yaşadığı bir alan olarak ortadan kaldırmak ve Türkiyelileşmeyi bütün bu saha içerisinde hakim kılmaktır. Bunun bizim açımızdan bir yurtseverlik biçiminde değil, bir uluslaşma değil, bir sömürgecilik biçiminde algılanması gerektiğini söyledik. Bu konuda aslında büyük bir saptırmayla karşı karşıya olduğumuzu, vatansızlaşmanın, yurtsuzlaşmanın, milliyetsizleşmenin yoğun bir baskı ve sömürü ortamında gerçekleştirildiğini belirttik. Bütün toplumsal çözülüşün, ekonomik değerlerden, emeğinden, tarihten ve bir de kültürden koparılışın ve her türlü gerilik ortamına itilişin bu tip bir yaklaşımla; yani, Türkiye yurtseverliğiyle, Türkiye milliyetçiliği ve Türk ulusçuluğunun gelişmesiyle sıkı bir ilişkisi vardır. Bizim bu konuda kendi değerlerimize sahip çıkmayışımızın, bu asimilasyonu her düzeyde yaşamamızla ilişkisi vardır. Dolayısıyla yurtseverleştirme hareketimizi yalnız siyasal bir kurtuluş hareketi olarak, yalnız ulusal bir başkaldırı olarak değil, tarihten günümüze kadar toprağa yerleşme —aşiretleşme— halklaşma süreçlerini de içerecek bir biçimde ele almak, özellikle de kapitalist sömürgeciliğin gelişmesiyle birlikte yurtsuzlaştırmanın, emeğin kendi toprağı üzerinde üretim araçlarıyla içiçe bir üretimin geliştirilmesinden alıkonulması, göçe zorlanma ve aynı zamanda vatandan koparılması süreçlerini görmek ve bu süreçlere karşı koyma biçiminde anlıyoruz.

PKK Genel Sekreteri, Şehit Hamit Dağtekin ve Mehmet Ataaslan'la beraber (1987)

Yurseverlik anlayışına bu temelde yönelmeliyiz. Tabii bunu anlatacağız. Aynı zamanda hakim ulus emekçilerinin böylesine bir sömürgecilikte çıkarlarının olmadığını, tam tersine onlarda yoğun bir şovenizmi geliştirerek onları da yurtseverlik ve devrimcilikten şovenizme dönüştüğünü, bunun sınıf mücadelelerine muazzam ket vurduğunu koyduk.

Yurtseverlik gerçekten ülkeden kolay kolay kopmamayı, milliyeti ne kadar geri olursa olsun, onu devrimci tarzda yaşamayı —ki devrimci yurtseverlikten bahsediyoruz— dağına, taşına sahip çıkmayı, havasına, suyuna kavuşmayı bir kutsallık, ulaşılması gereken bir hedef olarak görmeyi; insanlığın kimliğini, insanlığa katılımın veya uluslararası çağa katılımın yurtseverlikten geçtiği, bunu bir kavga olarak görmeyi, vatandan, ülkesinden değer üretmekten vazgeçmenin aslında önemli oranda toplumsal gerçekten kopmayı içerdiğini, bunların da gericileşme, her türlü geriliğe alet olma kendini yitirmekle eş anlamda olduğunu bilmek ve buna karşı koymayı içerir. Kimliği kazanmanın ilericiliğin temel kıstası olduğunu, bunun dışında bir kimlik arayışının, bir şahsiyet bulmanın kabul edilmezliğini görmeyi bilmeyi şart kılar. Diğer halklarla kurulacak ilişkilerin temeline mutlaka bunu oturtmayı, ne kadar da geri ve ilkel olursa olsun, kendi kültürel değerine, harabelerden de ibaret olsa, tarihsel gelişimine sahip çıkmayı gerekli kılar. Şimdi bu konu da bizde çok zayıftır. Bizde, yaşadığımız toprak parçaları dediğimizde sadece umutsuzluk ve karamsarlık çağrışımını getiriyor. İşte kendi ana yurdu olarak değerlendirilmesi gereken bu toprakları böyle görenlerin, bırakalım devrimci olmalarını, ilerleme ve kişilik bulma konusunda hiçbir iddiaları olamaz.

Bizde bu konudaki çözülüş derindir, uzun sürelidir ve bu bizdeki düşürülmüşlüğün en doğru izahıdır da. Topraktan kolay çözülen, burada değer üretmekten vaz geçen, kendi emeğini binlerce kilometre uzakta yoğunlaştıran kişiler her zaman hor görülmeye layıktırlar. Evet biz burada çalışan emekçilerimizi kötülemek istemiyoruz. Onlar çok büyük oyunların, baskıların, açlığın sonucu olarak buralara taşırılmışlar. Fakat bundan çıkarılması gereken sonuç, bütün gücümüzle direnerek yaşantımızın ana merkezine vatan topraklarında yaşamayı koymaktır. Yaban ellerde yaşamayı vatana kavuşmanın bir gerekçesi olarak değerlendirir ve bunu bilerek yaparsak, bu dış alanlarda yaşam ancak o zaman bir anlam taşıyabilir. Aksi taktirde bunu sonuna kadar hor göreceğimizi belirtiriz. Hemen belirtelim yurtseverlik bizde, sıradan çabalarımızdan tutalım zafere kadar giden çalışmalarımızda bütün demokratik sosyalist görevlerin temelidir. Ülkeye bağlılık geliştirilmeden, ulusal bağımsızlıktan bahsedemeyiz, orada yaşayan bir halka bağlılık beslenmeden devrimci savaştan bahsedemeyiz ve tabii ki, bunu bütün yaşamın merkezine sokmayan bir militanın devrimci görevlerini başarmasından bahsedemeyiz.

Yurtseverlik bizde TC'yle olan ilişkileri ve çelişkileri içinde ele alınmalıdır. Onunla ilişki ve çelişkileri görülmeli ve doğru bir rotaya sokmalıdır. Çağla ilişki doğru kurulmalıdır. Bizim çağa savrulmamızın hayırlı bir savrulma olmadığını, ulusal kimlikten koparak savrulmanın çağla bütünleşmek, gelişmek anlamına gelmediğini, bitirilme, kozmopolitleşme olduğunu belirtmek gerekir. Özellikle hakim uluslar içinde erimenin, vatansızlaşma olduğunu koymak gerekir. Bu egemen sınıflarımızın en çok içine girdiği bir tutumdur. Onlar, canı-gönülden hakim ulusların egemen sınıfları içinde erimeyi bir modernlik olarak görüyor ve yoğunca yaşıyorlar. Onun içindir ki, bunlar vatansız kesimlerdir. Biz bunlara hain işbirlikçiler dedik, aslına bunları yurtseverliğin en azgın iç düşmanları olarak görmek gerekir. Buradan, mali de olsa ulusal değerlerinden bu kadar kendiliğinden kopanların, aslında toprak da dahil olmak üzere mallarına-mülklerine el koymak gerektiği sonucunu çıkaracağız. Vatansızlığın büyük bir suç olduğunu ve diğer uluslarla kaynaşmanın yurtseverlik temelinde olabileceğini ortaya koyacağız. Yurtseverlik olmadan ister sosyalist ülkelerle enternasyonalist temelde, ister diğer komşu halklarla yine özgür, eşit temelde bir bağ geliştirmek mümkün değildir; hepsinin merkezine güçlü bir yurtseverlik oturtulmalıdır. Çok yitirilen, aşındırılan bu yanımızı mutlaka ortaya koymak zorundayız. Zaten PKK'nin en önemli bir ilkesel çıkışı da budur.

PKK bütün faaliyetlerin temeline yurtseverliği koymuştur. "Devrimci yurtseverlik olmadan enternasyonalizm, demokrasi ve sosyalizm de olmaz" dediği için kitle çizgisine ve militan bir savaşçılığa ulaşılmıştır. Ama diğer ilkel milliyetçilik dahil reformistler bu yüce kavrama hakaret ettikleri, bunu zaman zaman enternasyonalizm adı altında kozmopolitizmle sahte Kürtçülük ve milliyetçilikle karıştırdıkları için bunların her zaman işbirlikçi olduklarını, rahatlıkla vatan üzerinde oynayan tipler olduğunu ortaya koyduk. Ama bizim bu konuda ödün vermez ilkeli davranışımızın tutarlılığı, bugün bütün vatanla kendisini ilişkili sayan, kendi geleneksel ve geri de olsa kültürüyle ilişki sağlayan halkımızın parti etrafında yekvücüt olmasında doğruluğunu kanıtlamıştır. En çok emekçiler bugün bu ilke temelinde Partiyle bütünleşiyorlarsa, bu sosyalizmin ve demokrasinin de ayrılmaz bir parçası veya temel ögesi olduğunu gösterir.

Biz yurtseverlik yaşamına bütün faaliyetlerimizde yüksek bir değer biçmek, vatanı işgal eden, zindana çeviren ve burayı alt-üst ederek yaşanmaz duruma, bir umutsuzluk alanına dönüştürenlerden hesap sormak durumundayız. Bugün ekonomik anlamda burayı talan etmek isteyenler, ne kadar güçlü olursa olsun, bize ne kadar daracık bir yer bırakmamış da olursa olsunlar yine de bu konuda ayaklanmamızın şiddeti büyüklüğümüzün derecesini belirlediğini belirtmek gerekiyor. Vatanı kazanmadan hiçbir zaman hiçbir şeyi kazanamayacağımızı belirtmek gerekiyor. Bu konuda vatansızlaştırılan halkların başına gelenler vahimdir. Dünyanın dört bir tarafına savrulan bazı halkların milyarları olmasına rağmen en zor konumda yaşadıklarını biliyoruz. Dolayısıyla bugün halkımız önemli oranda kendi topraklarını üzerinde yaşamakla birlikte, başta ekonomik gerekçeler ve zor olmak üzere çok çeşitli nedenlerle harıl harıl bu toprakları boşaltılıyor ve yaşam olanakları ülkesinde kıt olduğu için herkes buraya esef ediyor. Geçenlerde gazeteler Kürdistan'daki her bir il-

Devamı 22. Sayfada

Tarihten Günümüze Dersim

Av. Hüseyin Yıldırım

Baştarafı 1. sayfada

Dersim'in halk oluşumunda ne Türk, ne Arap, ne de başka ulusların kültür belirtileri vardır

Kürtlerin ataları Medlerin bir kolu olan Dersim halkının varlığı ve kökeni konusundaki gerçekliği, çarpık anlayışlar doğrultusunda tartışma konusu yapamayız. Yapılması gereken, bu çarpık ve sefil anlayışların reddedilmesidir. Şunu da hemen belirtelim ki Dersim'in yerleşik aşiretlerinden Hizol, Milli, Rutan ve Lolanlar'ın birer kolları da Orta ve Güney Kürdistan'da bulunmaktadır.

Sürekli işgal ve istilalara maruz kalan Dersim, bu nedenle dışa kapılarını kapatmış, kapalı bir ekonomik ve sosyal yaşam biçimini seçmiştir. Geri toplumsal yapının egemen ögesi aşiretçilik olmuş, bu da doğal olarak toplumu bitmez tükenmez aşiret çelişkilerine ve didişmelerine itmiş; talana ve yağma esasına dayalı ekonominin diğer nedenlerle birleşince, Dersim'in çağın gerisinde kalmasının nedenleri anlaşılır olmaktadır.

Dersim Kürtleri, aleviliği dini inanç olarak benimsemişlerdir. Alevilik, diğer islami mezheplerindeki katı kurallara, özellikle de egemen sınıfların daha çok da egemen halkların hakim sınıflarının tahakkümüne bir tepki hareketi ~~olarak~~ doğmuştur. Alevilik, bu özelliğinden dolayı Hindistan'dan Arnavutluk'a, Afrika'dan Rusya'ya kadar olan alanlarda yayılma olanağı bulmuştur.

Kürtler, aleviliği, islamiyet öncesi dini ideolojileri olan **Zerdüşt** inancıyla uyum içinde benimsemişlerdir. Halkların milli ideolojilerine ve geleneklerine bağlılıkları gözönüne alınınca, yeniyi özellikle de zorla benimsetileni revizyona uğratarak, milli kültürlerini de onun içine sokarak benimseyecekleri anlaşılır. Bugün dahi, Kürt alevi inancında zerdüşt adetlerine rastlamak mümkündür. Bu köklü bağlılık nedeniyle ne Hacı Bektaşi Veli vasıtasıyla Bektaşilik, ne de Şah İsmail'in çabasıyla Şiilik Kürt alevilerine nüfuz edebilmiştir.

Alevilik, Şiilik ve Bektaşiliğin kökeni olan Caferi mezhebinin kurucuları, bu mezhebin benimsenmesi için kendilerine uygun yöntemler seçmişlerdir. Mezhebin Pers ve Arap halkları arasında yayılması için, bunlardan kendilerine halifeler seçmişlerdir. Yine de bu halklar Caferiliği Şiilik şeklinde benimsemişlerdir. **Şiilikte Pers, Bektaşilikte Türk, Alevilikte de Kürt milliyetçiliğinin savunuculuğunu görüyoruz.** Geçmeden şu önemli noktayı açmamızın yararı var: **Haci Bektaşi Veli, Türktür.** Hacı Bektaşi Veli, kendisi gibi Türk olan **Ahmet Yesevi**'nin müridir. Emevilerin baskısıyla hicri 680 yılında Anadolu'ya geçmiştir. Anadolu'da Bektaşiliği yaymıştır. Bektaşilik, Türkçülük felsefesi ile içiçe gelişmiştir. Osmanlı-Yeniçeri ordusunda tarikat kurucusu olan Haci Bektaşi Veli, Hicri 732 yılında ölmüştür. Onun çömezleri olan **Veli Aguçan, Sarı Saltık, Derviş Cemal** vb.'leri Dersim Kürtleri arasında Bektaşiliği yaymaya çalışmış, ama başarılı olamamışlardır.

Kürtler arasına Alevilik bir Kürt Serdarı olan Ebu Müslümi Horasani kolundan girmiştir. Ebu Müslümi Horasani'nin halifeleri ve onun gibi Kürt din düşünürleri olan **Hacı Kureyş, Seyid Mahmudê Heyranî** yanlarında **Şêx Hesanan, Hormekan, İzolan, Sedyan, Karsanan** ve **Millî** aşiretleri olduğu halde Hicri 700 yılında Dersim'e geldiler. Bunlardan önce ve sonra da Dersim'e gelen aşiretler vardır. İşte Alevilik bu kolla Kürtler arasında yayılmıştır.

Her halk kendi tarihini bilmek, tarihten çıkaracağı derslerle doğrulara varmak zorundadır. Tarihleri tahrif edilmiş, kültürleri yok edilmiş halklar, tarih sahnesinden çekilmeye mahkûmdur. Asırlardır Kürt halkına dayatılmak istenen budur. Bu kabul edilebilir mi? Ya da kabul edilmiş midir? Açık ki hayır. Şimdiye dek olduğu kadar, bundan böyle de yapılması gereken daha güçlü bir şekilde ulusal varlığımızın inkarı temelinde dayatılanları nefretle reddetmektir. Tarihimiz çok açıktır: Asırların tahrifatına, zorbaların baskılarına rağmen kültürümüz günlük yaşantımıza yansıyor.

Tüm Kürdistan gibi Dersim'in de son 700-800 yıllık tarihi istilalar, katliamlar ve bunlara karşı halkın direniş tarihidir

Kısa da olsa, tarihin bu dönemi ve olaylarına bakarsak; Ermenistan Artaxios saltanatı hükümdarlarından Büyük Dikran döneminde, diğer Kürdistan eyaletleri gibi Dersim de Ermeni egemenliği altına girmiştir. Bugün Dersim'de mevcut Ermeni kilise ve kalıntıları o dönemden kalmadır. Bizanslılar, Ermeni egemenliğine son vermiş, fakat Dersim'e girmede başarılı olamamıştır. Tüm Ortadoğu'da Bizans egemenliğine girmeyen bölgelerin başında Dersim gelmektedir. Bu savaşlarda ovalık alanda esir düşen Dersimliler, Bizanslılar tarafından Balkanlara getirilmiş, oradaki savaşlarda kullanılmışlardır.

1071'de Büyük Selçuklu Türkleri, daha çok da Kürt savaşçı gücüne dayanarak Bizanslıları mağlup etmiş, Van, Amed (Diyarbakır), Muş, Sasun (Sason), Çapakçur (Bingöl) vb. yerlerdeki Kürt beyliklerini egemenlikleri altına almış, fakat Dersim'e girememişlerdir.

1200'le başlayan, Selçuklulari mağlup eden ve Kürdistan dahil tüm Ortadoğu'yu yakıp-yıkan Moğol orduları da Dersim'e giremediler. Dersimliler, yüksek dağ geçitlerini tutarak Moğol ordularını Dersim'e sokmadılar. Dersim Kürtleri ile hükümdar Helakû'nun oğlu Peşmuto komutasındaki Moğol orduları arasında Kızılkilise civarında aylarca süren savaş oldu; sonunda yenilen Moğollar oldu. Moğollardan arta kalan İlhanlılar ve Akkoyunluların da saldırıları netice vermedi, Dersim bağımsızlığını korudu. Akkoyunlu devletinin saltanatı döneminde, bu devletin Erzincan valisi, Dersim'e egemen olmak için ardarda seferler düzenlemiş, 1128 yılında Dersimliler tarafından öldürülmüştür. Bu zafer, 14. yüzyılın sonuna kadar Dersim'in tam bağımsız bir konumda kalmasını sağlamıştır.

Osmanlı saltanatı dönemi ve Dersim

XVI. yüzyılda Kürdistan, yeni bir istila hareketi ve ardı arkası kesilmeyen savaşlarla karşılaşmıştır. Bu savaş, her ne kadar Osmanlı-Türk ve İran-Safevileri arasında mezhep çatışmaları olarak görünüyorsa da, özünde Kürdistan'a egemen olma savaşlarıydı. Bu hakimiyet savaşları sırasında Dersim, Şii oluşlarından dolayı **Şah İsmail**'e yakınlık duymuş, bağımsızlıklarına zarar gelmemesi koşuluyla İran şahına destek sunmuş, bu amaçla egemenlikleri altındaki Kemah kalesini üs olarak Şah İsmail'e tahsis etmişlerdir. Şah İsmail geri çekilince, Dersimliler tekrar kaleye egemen olmuş ve Osmanlılara karşı korumuşlardır.

Osmanlı Sultanı **Yavuz Selim**, Kürdistan'a egemen olmak için **Bıyıklı Mehmet Paşa**'yı Serhad ünvanıyla Erzincan'a vali olarak göndermiştir. Kürtlerle Osmanlılar arasında kıyasıya savaşlar olmuş, Osmanlı ordusu tarihte **Kızılbaş Katliamı** olarak bilinen kıyımda öldürdükleri **40 bin** insandan çoğu Dersim Kürtleri olmuş, yine de Osmanlı ordusu Dersim'e girememiştir.

Biliniyor ki, Osmanlı Sultanı Yavuz, Kürdistan'a egemen olamayınca ihanetlere sarıldı, Şeyh İdris-i Bitlisi'yi satın aldı; onun vasıtasıyla da diğerlerini. Yine de Dersim düşmedi. Osmanlı ordusu Dersim'in bağımsızlık sembolü Kemah kalesini zaptetti; kale müdafilerini savaş kurallarına ters bir şekilde idam etti. Kemah halkı Dersim'e sığındı. Dersim, bu saldırılara rağmen Osmanlı ordusunu topraklarına koymadı, bağımsızlığını korudu.

Kanuni Sultan Süleyman döneminde, Osmanlı ordusu Orta Avrupa'ya yönelir. Bazı münferit olaylar hariç tutulursa, Tanzimat (1838) dönemine kadar Kürdistan'da kısmi sükûnet vardır. Bu dönemde valiler vd. yollarla Osmanlılar Dersime'e nüfuz etmeye çalıştıysalar da başarılı olamadılar. **Sultan IV. Murad**'ın Bağdat'a kadar süren 1635 seferinde Dersim'e yönelik de askeri harekat yapıldı. Osmanlı ordusu Erzurum'a kadar yayıldı. Bu seferler sırasında esir düşen Dersimliler sürgün edildiler. Böylece Dersim'den ikinci sürgün olayı gerçekleşti.

Buna karşılık, Dersim beylikleri, fırsat buldukça Türk egemenliğindeki mıntıkalara, Osmanlı ordusuna yönelik akınlar ve baskınlar düzenlemiş, her defasında başarı elde etmiş, önemli ganimetler almışlardır.

Dersim beylikleri gittikçe tarihsel özellikleri olan iki önemli hata içinde olmuşlardır. Birincisi, Osmanlı akınlarına karşı diğer Kürt beylikleriyle birlik olmayı düşünmemişlerdir; ikincisi, kendilerini Osmanlı Türklerine karşı yenilmez güç olarak görmüş, düşmanlarını aşırı küçümsemişlerdir.

Tanzimat dönemiyle, Osmanlı ordusunun Dersim'e akınları ve savaşlar tekrar artış göstermeye başlamıştır. Erzincan ordu müşiri **Mehmet Derviş Paşa**, büyük bir ordu ile Dersim üzerine yürümüş, şiddetli savaşlar kış aylarına kadar sürmüş, karlı Dersim dağları, Kürt kahramanlığı ile birleşince, Osmanlı ordusu geri çekilmek zorunda kalmıştır. Hicri 1278-82 ve 1293-94 yıllarında Osmanlı ordusu yine saldırdı ve yine yenildi. '93 Harbi olarak bilinen Osmanlı-Rus savaşlarında, zorda kalan Osmanlı ordusu, Dersimlilerden yardım istedi. Osmanlı paşası, **Semih Şah Hüseyin'e** yardım talebini iletti. Dersim beyleri, ikiyüzlü Osmanlılar yüzünden, komşu oldukları Rusların bozuşamayacaklarını belirterek, talebi reddettiler. Dersim merkezinden **Süleyman Ağa**, 12.000 kişilik bir güçle Osmanlı ordusuna saldırdı. Hozat ve Mazgirt merkezleri basılarak, Türk askeri kışlaları yakıldı.

Hicri 1294'te **Kurt İsmail Paşa**, büyük bir ordu ile Dersim üzerine yürüdü. Bahtiyarlar itaate çağrıldı. Bahtiyarlar reddettiler. Osmanlı ordusu, Hozat'ta muhasaraya alındı; yarısı imha edildi, bir kısmı da esir alındı. Kurt İsmail Paşa'dan sonra gelen **Muhtar Ahmet Paşa** da aynı akibete uğradı. Dersimliler Kelkit, Bayburt hudutlarına kadar olan Erzincan mıntıkalarını hakimiyetleri altına almak için akınlara başlamışlardı. Bu akınları durdurmak için **Ali Şefik Paşa** başkanlığında bir Osmanlı heyeti Dersim'e geldiyse de sonuç vermedi; heyet silahtan tecrit edilerek esir alındı.

Zor durumda kalan Osmanlılar, **Muşir Zeki Paşa**'yı iyi niyet elçisi olarak Dersim'e gönderdi. Zeki Paşa, aşiret reislerini altın ve hediyelere boğdu. Birçok aşiret reisinin çocuklarını İstanbul'daki aşiret okullarına aldı. Bir dönem için Dersim'de sükûnet sağlanmış oldu.

Dersimliler bu sükûnetten yararlanarak, Elazığ ve Malatya'yı da hakimiyetleri altına almak istiyorlardı. Bu amaçla Kureyşan aşiret reisi **Ali Çavuş 4.000** kişilik bir kuvvetle Elazığ üzerine, **Koç, Resik** ve **Şemkan** aşiretleri de Kemah ve Çemişgezek üzerine yürümüşlerdi. Osmanlı sarayı, Xarput'ta bulunan **Neşet Paşa**'yı bu seferleri durdurmaya memur etmiştir. Neşet Paşa Hicri 1323 tarihinde **Miralay Halis Bey** komutasında yedi tabur Osmanlı ordusunu ilk planda Şemkanlar üzerine gönderdi. Aşiretler iyi bir taktikle geri çekilerek, Teğer ve Ali Boğazını müdafa hattı seçerler. Türk taburları Değirmendere mevkiine varınca üzerine saldırırlar; Türk taburunun yarısı ve komutanları Halis Bey öldürülür. Sağ kalanlar, Dersim kuvvetlerine teslim olurlar. Dersim kuvvetleri, teslim olan Türk askerlerini, komutanları Halis Bey'in cenazesi ile birlikte Elazığ'a gönderirler.

Dersim Kürtlerinin bu zaferi üzerine, Neşet Paşa saraydan aldığı emirle, yeni ve büyük bir harekat hazırlığına girişir. Bunu haber alan Batı Dersim aşiretleri, karşı hazırlıklara başladılar. Hazırlıkların başında, aşiretlerin birliğini sağlamak gerekiyordu. Bu amaçla Koçan aşireti reisi **İdare İbrahim Ağa**, aralarında düşmanlık olan Karabal aşiret reisi **Kango oğlu Mehmet Ağa**'nın evine giderek barışır. Ferhadan aşiret reisi **Alişêr Ağa**, oğlu **Keko Ağa**'nın yardımıyla Batı Dersim aşiretlerinin birliği sağlanır.

Hicri 1324 Nisan sonunda Hozat merkezinde bulunan az sayıdaki Türk askerinin Hozat ile Soğuksu arasındaki erzak ve cephaneliğine el konuldu. Şavak mıntıkasında bulunan ihtiyat jandarma kuvveti, silahtan tecrit edildi. Kakper karakol birliği paniğe kapılarak, silahları ile birlikte Laçinan aşiretine sığınmıştı. Dersim'de bulunan tüm telefon ve telgraf hatları tahrip edilmişti.

Bütün aşiretler genel ayaklanma durumuna girmiş, Pertek'te bütün geçit yolları tutulmuş, Elazığ'a hücum hazırlıklarına başlanmıştır. Keçelan aşiret reisi **Bako Ağa** Pülümür'e hücum etmiş, buradaki Türk egemenliğine son vermiştir.

Bu durumu kendileri için korkunç bir gelişme olarak gören Osmanlı hükümeti, Erzincan'da bulunan 8. tabur ile 26. suvari alayına Kemah üzerinden, 25. piyade topçu alayına Tercan üzerinden Pülümür'e hareket emri verir. Kelkit, Bayburt, Trabzon, Erzurum, Karahisar, Hamidiye ve Koçhisar redif taburları dahi silah altına alınarak, Erzincan'daki kuvvetlerle birleştirilir. **Atif Paşa** komutasında birleşen Türk ordu birlikleri Hicri 1324 Haziran başında, Munzur dağlarında Ovacık ve Pülümür aşiretleri ile şiddetli bir savaşa tutuşurlar. Diyarbakır'dan gelen taburlar da Liva kumandanı Neşet Paşa fırkası ile birleşerek 22 taburdan ibaret Türk ordu birlikleri Batı Dersim'e doğru yürüyüşe geçerler. Neşet Paşa, dağıttığı bildirilerle askeri harekatın Batı Dersim'e münhasır kalacağını ilan etmiş, ve düşmanın bu sinsi taktiği sonuç vermişti. Doğu Dersim aşiretlerinden Keçelan hariç, diğerleri savaşa seyirci kalmışlardır.

DEVAM EDECEK

ESKİ TİKKO, YENİ KONTRACILARI TANIYALIM

S. Murad

Zemzem suyunu pisleyen Arap'ın hikayesini bilmeyen yok gibidir. Günümüzde bazıları tıpkı bu Arap gibi, iyi bir iş yaparak değil, kötü bir iş yaparak tarihe geçmek ve dolayısıyla meşhur olmak istiyorlar. Bunlardan birisi, son zamanlarda işi bu dereceye vardıran "TİKKO" veya diğer adları ile "TKP-ML, Partizan"dır.

Bu hareket şimdiye kadar İbrahim Kaypakkaya'nın anısını sömürerek, yaşamını sürdürmeye çalıştı. Ama bugün bu anıya bile sahip çıkmadığını ortaya koydu. Dolayısıyla biraz olumlu olan özelliklerini de terketti. Bununla birlikte kitlelerden yoğun bir şekilde tecrit olmaya başladı. Bu durumun sorumlusu olarak, Partizan kimi görüyor? PKK'yi görüyor. Doğal olarak da bütün saldırılarını TC'ye değil, PKK'ye yöneltiyor. Uzun bir sessizlikten sonra geçtiğimiz yılın son aylarında ikiye bölünerek birkaç tane dergi parçacığı çıkardı. Bu yayınların büyük bölümü PKK'ye yönelik saldırılar ile dolu. Faşizme karşı mücadele sorunları konusunda bir tek kelime bile yok. Bunlarda nelerin yazıldığını biraz sonra birlikte okuyacağız. Bunlara geçmeden önce, birkaç söz daha söylemek istiyoruz.

Bu hareketin PKK'ye saldırıları yeni değil. Ama bu kez daha açık ve daha azgınca yapılıyor. Yine, açık bir şekilde Kontracı bir karaktere bürünüyor. Partizan'ı bu duruma neler getirdi? Bunu kısaca belirtirsek, durum daha iyi görülecektir.

Bu hareket, Kürdistan'da silahlı direnişin yükselmesi ile birlikte, bütün saldırgan yüzü ile açığa çıktı. Tasfiyeci-provokatör unsurlara sahip çıkarak, PKK'ye karşı saldırılarını başlattı. 1985 Ağustos'unda Basel'de ERNK sempatizanlarına karşı giriştiği silahlı saldırı ile, bu saldırılarını boyutlandırdı. Bugün ise, saldırılarını daha da boyutlandırmak istiyor. Kürdistan'da silahlı direnişin, ülkemizin bütün alanlarına yayılması karşısında, PKK'nin, tek dayanak noktaları olan Dersim'de gelişmesini engellemek için yoğun bir komplo ve provakasyona yönelmeye başladılar. Bugün ise açık bir saldırgan kimliğe bürünerek, kontracılığa soyunuyorlar.

Partizan adlı güruhu, bu kadar ağzı salyalı bir saldırganlığa iten nedir? Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşı bütün sosyal-şoven, reformist-işbirlikçi ve tasfiyecilerin olduğu gibi, Partizan'ın da açık yüzünü ortaya çıkardı. Yıllardır sahte bir şekilde gerilla edebiyatı ile kitleleri uyutmaya çalışan Partizan'ın bütün yüzü son birkaç yılda daha iyi görüldü. Yüzüne örttüğü maskenin sahteliği anlaşıldı. Gerilla savaşı veren halklar 1-2 yılda çok büyük gelişmeler katederken, 8 yıldır gerilla savaşı verdiğini söyleyen Partizan örgütünün durumuna baktığımızda bir arpa boyu bile yol almadığını görüyoruz. Peki bu nasıl bir gerilla savaşıdır ki, hiçbir gelişmeye yol açmıyor? Yanıbaşında Kürt halkının yükselen savaşına biraz baksalar, savaşın nasıl gelişme yarattığını görecekler.

Partizan'ın başına çöreklenmiş bir grup düşkün, örgütü bugün tam bir iflasla karşı karşıya getirmiş ve önemli oranda tasfiye etmiştir. Bugün bu sonucu kendileri de kabul ediyorlar. "Revizyonist yönetim" diye isimlendiriyorlar. Tabii yenilerinin de eskilerinden pek farkı yok. Kongre, Konferans gibi toplantılar örgütlerin kaderinde belirleyici bir rol oynar. Partizan güruhu 15 yıldır Parti olduğunu söylüyor, ama bir tek kongre yapmış değil. Yaptıklarını söyledikleri "III. Konferans'tan ise bölünerek ve PKK'ye savaş açarak çıkıyorlar. "Konferans" bildirileri PKK'ye karşı savaş ilanı ile dolu. Bu düşkün, tasfiyeci yönetimin işi hangi boyutlara vardırdığını gösteriyor. Yine "konferans"larının hangi amaca hizmet ettiğini gösteriyor. Partizan'ı kontracılığa götürüyor.

Biz bu yazımızda, bu düşkünler yönetiminin iç gelişmelerine fazla değinmek istemiyoruz. Kendileri 15 yıldır nasıl Parti olduklarını ve bugünkü durumlarını istemedikleri halde dil ucuyla da olsa, ama okuyanın anlayacağı bir şekilde izah ediyorlar. Bugün, örgütü tümden ele geçiren ve işi kontracılığa vardırmak isteyen tasfiyeci kliğin marifetleri çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. "Konferans" belgelerini yayımladıkları "Komünist" adlı dergilerinde hala neleri tartıştıkları görülüyor. Yıllardır, baş çelişkilerini tespit etmemiş, temel mücadele biçimlerini belirlememişler. Bir örgüt bunlardan yoksun ise nasıl örgüt olur, mücadele yürütür? Bir örgütü bunlar belirlemez mi? Yola çıkmadan önce örgütler rotasını belirler. Ama bu tasfiyeci güruhun, buna ihtiyacı yok. Geçmişte yapmadıkları gibi, bugün de yapmıyorlar. Çünkü onların meselesi devrim gemisini sağsalim kıyıya ulaştırmak değil, gemiyi rotasız yola çıkarıp en ufak bir fırtınada bile batırmaktır. Nitekim, yapılanın kendisi de bu oldu. En son 1986-87 yıllarında bir yığın kadro, bu tasfiyeci yönetimin, onları yönetimsiz ve silahsız bırakması sonucu imha olmaktan kendisini kurtaramadı. Suçu bu derece ağır olan bu tasfiyeci kliğin bugün yapmak istediği, bu suçlarını çoğaltmadır. Şimdi, TC ile bütünleşip, katliamlarını sürdürmek istiyorlar. Son günlerde dağıtılan bazı bildiriler bu konudaki haklılığımızı gösteriyor.

Şimdi bu güruhun yeni marifetlerine bakalım. Bunlar, MİT ve kontr-gerilla bildirileri ve sömürgeci basında bol bol yapılan demagojileri, en ufak bir değişikliğe bile uğratmadan kendi dergilerinde yayımlıyorlar. Böylece, sömürgecilerle nasıl birleştiklerinin açık kanıtlarını ortaya koyuyorlar.

Bu Tasfiyeci Klik Kontracılığa Soyunuyor

Bu tasfiyeci azgın halk düşmanı güruh o kadar hırçınlaşmış ki, kendisi ile TC'yi bir kefeye koymakta ve PKK'ye karşı cihat ilan etmektedir. Her aklı başında kişi TC'nin düşman olduğunu ve bunun yanında yeralanın da halk düşmanı olduğunu çok iyi bilir. Şimdi Partizan'ın durumuna bakalım. Bu örgütü, tasfiyeci klik nereye götürdü? Biz bu sorumuza bu tasfiyeci bayların Özel Harp Dairesi, MİT kaynaklı yazılarından yapacağımız alıntılarla cevap vermek istiyoruz. Böylesi, bu bayların kimlerin sözcülüğünü yaptıklarının anlaşılması için daha yararlı olacaktır.

"1987 Eylül ortalarında PKK Hozat'ın Pakire köyünde birkaç evi basarak üç köylü gencini silah zoruyla kaçırdılar. Köylüler karşı koymasına rağmen, köylüleri silah tehditiyle engellediler. Üç köylünün ellerini bağlayarak gecenin karanlığından da yararlanarak kaçtılar." Bu alıntıyı ne bir sömürgeci gazeteden ne Özel Harp Dairesi bildirilerinden ve ne de Bölge Valiliğinin açıklamalarından aldık. Okuyucu bu tür sözlerle daha çok buralarda karşılaşıyor. Fakat bu lanetli sözler, çok benzerlik arzetse de, yukarda saydığımız sömürgeci kuruluşlara ait değil. Bu, yıllardan beri gerilla savaşı edebiyatı ile kitleleri uyutmaya çalışan "TİKKO"ya aittir. (Bkz. Dêngê Partizan sayı 6) Peki burada bu güruh ile TC'nin kullandığı dil arasında ne fark var? Sadece içerik olarak değil, biçimde de biribirine benziyor.

Nitekim, bu baylarımız da farkında olacaklar ki, kendi yerlerini TC'nin yanı olarak belirliyorlar. Birlikte okuyalım: *"PKK köylüleri devletin yanına itiyor... PKK hainleri, ulusal kurtuluş savaşı adına... faşist Türk devletinin izlediği politikayı aynen uyguluyor. Faşit Türk devleti de köylülerin birçoğunu zorla korucu yapıyor. Korucu olmak istemeyen köylülere baskı yapıyorlar. Korucu olmak istemeyen köylüleri 'anarşist' ilan ederek her türlü işkenceyi yapmaktan kaçınmıyor. PKK da aynısını yapıyor... Iki seçenek koyuyor: Ya benden yana olacaksın ya da devlet ve ya TİKKO'cu"* (Dêngê Partizan sayı 6) Doğru, bugün Kürdistan'da iki cephe var. Biri PKK'nin temsil ettiği ulusal bağımsızlık cephesi, diğeri ise faşist sömürgeci Türk devletinin temsil ettiği karşı-devrim cephesi. Gönül isterdiki, bu baylarımız da devrim cephesinde yer alsınlar. Ama onlar kendilerini TC'nin yanına koyuyorlar. *PKK'li olmasanız devletden veya TİKKO'dan yana olacaksınız*, diyorlar. Demek ki, bugün TC'den veya "TİKKO"dan yana olmak bir şey değiştirmiyor. Her ikisi de anti-PKK cephesinin içinde. Burada, artık daha fazla söz söylemenin de bir anlamı kalmıyor. Bunlarınki sadece bir dil benzerliği değil, bunlar ruhlarıyla, düşünceleriyle, pratikleriyle de TC'nin yanındalar. "Milli Birlik" politikasına bu kadar sarılmalarının başka bir anlamı olacağını sanmıyoruz.

Bu güruhun, TC ile benzerlik de demeyeceğiz, ortak yanlarına bakmaya devam edelim:

"Son dönemlerde PKK içindeki gelişmeler ve yoğun firar olayları, PKK'yi daha da saldırganlaştırdı. İçlerinde MK üyeleri de bulunan 100 civarında PKK üye, kadro ve savaşçısı örgütlerinden firar ederek Irak'daki Barzani güçlerine sığınmışlardır..." (Age) Aynı satırları biz nokta dergisinde okuduk. Haberi TC'nin ağzından almışlar, hiçbir değişiklik bile yapmamışlar. Cümleler demeyelim, harfi harfine birbirini tutuyor. Devam edelim:

"PKK'nin karşı-devrimci bu politikasını teşhir ve tecrit edelim. Yapacağı yeni cinayetlere fırsat vermeyelim. Partimize ve halkımıza kalkan elleri anında kıralım. PKK'nin genç kız ve oğullarımızı 'askere alıyoruz' diyerek zorla kaçırmasına seyirci kalmayalım." (Age) Peki, adama sormazlar mı; bu kadar genç TC'nin ordusuna gitse daha mı iyidir? Biz bunların cevabını beklemiyoruz. Ne söyleyecekleri bellidir. Kürdistan ulusal bağımsızlık mücadelesine kaşı TC ile bütünleşen güruhlar, tabii ki, TC'ye askerlik yapalım diyecekler. Gençleri zorla götürmeye gelince de, aynı şeyleri Türk basınında da okuduk. Sömürgeci basın ve Özel Valiliğin açıklamalarında ulusal kurtuluş saflarına katılan gençlerin zorla götürüldükleri yazılıyor. Aynı şeyleri bu maskeli güruhun yazılarında da okuyoruz. TC'ye o kadar bağlanmışlar ki, düşünce ve dilleri aynı şeyleri söylüyor.

Aynı şeyleri bir de Özel Harp Dairesi bildirilerinden okuyalım: *"Sana, 'ulusal kurtuluş savaşı'ndan bahseden, 'özgürlük'ten bahseden eşkiya güruhu, senin birliğini ve bütünlüğünü parçalamak istemektedir. Bu hainlerin... oyununa gelme! Çoluk-çocuk, genç-ihtiyar, kadın-erkek demeksizin halkımıza kurşun sıkan, öldüren, malı mülkü gaspeden, kadınlarımızın namusuna göz diken... Sana, anana, babana, kardeşine, karına, çocuğuna silah çeken, tehdit eden, öldüren... PKK ihanetlerini sergilerken, halkı kurtarmak için eyleme kalkıştığını iddia etmekteydi, gerçekte ise, öldürdü, çocuklarını öldürdü, namusuna tecavüz etti, malını gaspetti... PKK çetesi çökmek üzeredir..."* Bir de "Dêngê Partizan"ın 6. sayısında söylenenlere bakalım: *"PKK'nin bu karşı-devrimci saldırıları bugün Kürdistan'da savunmasız yoksul halka yönelmekte ve korucu öldürme adı altında yoksul Kürt kadını ve çocuğu, Rus sosyal emperyalizminden alınan roketlerle imha edilmekte, evleri başlarına yıkılmakta ve köylüler göçe zorlanmaktadır."* Aradaki bağın yorumunu biz okura bırakıyoruz. Ama yine bazı şeyleri söylemekten kendimizi alamıyoruz. Okur da bizi haklı görecektir. Bu, tasfiyeci klik o kadar kendinden geçmişcesine TC'ye yaranıyor ki, faşist devletin sürgün ve katliam politikasını da büyük bir utanmazlık ve aşağılık örneği sergileyerek, PKK'ye yüklemeye çalışıyor. Çok garip, aynı şeyleri TC bütün dünyaya yaymak istemiyor mu? Peki, bu baylar bunu bilmiyorlar mı? Tabii ki, biliyorlar. Ama ne de olsa efendilerinin emirlerine uymaları gerekir. Onlar bu dili, bu ruhu kemalist burjuvaziden aldılar. Başka türlü çalıştırmaları beklenmez.

Biz, bu konuda örneklerimizi çoğaltabiliriz. Okuru, bu basit ve düşkünler topluluğunun marifetleriyle uğraştırmak, zamanlarını fazla almak istemiyoruz. Biz bazı şeyler söyledik, her okur bundan daha fazlasını bunlar için söyleyebilir, yazabilir. Bir başka konuya da değinerek, yazımızı sonuçlandırmak istiyoruz.

Dersim Gerçeği

Bu çılgınlar ve düşkünler topluluğunun, İbrahim Kaypakkaya'nın mirasını çarçur ederek, örgütü bugün getirdikleri nokta, yeni kontracılar olarak ortaya çıkmadır. Bu nedenle, faşist sömürgeci devletin yaptıklarını olduğu gibi tekrar etmekteler. TC aleviliği geliştirmek istiyor, onlar da buna dayanıyor, TC bölgesel ayrılıkları körüklemek istiyor, bunlar bunu geliştiriyorlar. Hem de bütün bunları büyük bir düşkünlük ve tasfiyecilik örneği sergileyerek yapıyorlar.

Partizan'ın başına çöreklenmiş olan bu kliğin bölgeciliği geliştirmek ve halkımızı bölmeye çalıştığı bir alan Dersim'dir. Bugün aynı şekilde TC de Dersim'e yükleniyor, bu alanı ulusal kurtuluş mücadelemize karşı çıkarmak istiyor. "Alevistan, alevicilik vb." gibi tarihsel gerçekleri tersyüz eden yaklaşımları bizzat MİT geliştiriyor. Bu oyunda Partizan, HK gibi güçler de rol oynuyor. "Aleviciliğin", propagandasını yaparak, "PKK sünidir, Dersimliler alevidir. Aleviler sunilerin peşinden gitmemelidir." vs. vs. demekteler. Böyle bir düşünceyi TC'nin ileri sürdüğünü belirtmeye bile gerek yok.

Bu tasfiyeci klik işlediği suçları örtbas etmek için kendi yaptıklarını PKK'ye mal etmek istiyor. "Dengê Partizan" sayı 6'da şunları yazıyorlar: *"... PKK'nin bu yöntemi Dersim özgülünde daha büyük anlam taşımaktadır. Urfa için 'direniş merkezi', Dersim için 'ihanet merkezi' diyen PKK, bu çirkef politikalarını yayın organlarında göğüslerini kabartarak yazmaktadırlar. ... Elbette ki onun 'ihanet merkezi' dediği Dersim'de bugün köylüleri direnişe çağırmaları yapacakları ihanet için bir çağrıdan başka bir şey değildir... Partimizin Dersim'de... kazandığı prestij, PKK'nın kendilerini de kitleler içinde 'TİKKO'cu olarak göstermesinden bile belli olmaktadır."* Bu satırları okuyan bütün okurlar, bu düşkünlerin ne demek istediğini anlamakta gecikmeyecektir. Bir kez PKK'nin Dersim'e ilişkin değerlendirmeleri çok somuttur. Bunun üzerinde bile durmaya gerek duymuyoruz. Dersim'i direnişin bir kalesine dönüştüren PKK, sömürgecilerin ve azgın sosyal-şoven güçlerin bu alanı beyaz bölgeye dönüştürme planlarını yerlebir etti. Halkımızı yapay çelişkilerle bölme çabası tutmadı, tutmayacaktır da.

Bu çetenin, bugün Dersim'e sıkışmış birkaç grubu dışında başka bir alanda faaliyeti yok. Dersim halkından tamamen teşhir ve tecrit olmuş bir durumda. Köylere PKK adını kullanarak girmekte ve köylerden böylece ekmek alabilmekteler. Birçok köyden kovulduklarını, bir daha giremediklerini unutmuş gibi, görünen bu çete kendi başına gelenleri PKK'nin üzerine atma soysuzluğuna giriyor. Dersim'de kitleler arasına çıkamayan bunlardır. PKK gerillaları Desim halkı ile bütünleşmiş ve onların büyük desteğini almaktadır. Bu gerçeği, bu baylar da biliyor. Güneş balçıkla sıvanmaz. Ama yine de yazar taslağı çamur atarım izi kalır, mantığı ile hareket ediyor.

Dersim'de 9 yıldır "gerilla savaşı" verdiklerini söyleyen bu baylara sormak gerekir. Bu sürede, gruplarınızı ne kadar büyüttünüz. Birkaç kişi vurma ve PKK'ye saldırma çirkinliği dışında hangi ciddi eyleminiz oldu? Kitlelerin desteğini alan bir hareket bu kadar kısa sürede tasfiye olur mu? Bu sorulara cevap vereceklerini san-

mıyoruz. Nedenine gelince, sahte yüzlerini gizlemek istiyorlar. Bunlar, bugün ak ile karanın birbirine karıştırılmasını çok istiyorlar. Ama gerçekler bugün en silik bir lekeyi bile gösterecek kadar aydınlıktır. Bunların bütün çabası boşunadır.

Dersim halkı, bu tasfiyeci güruhtan bugün hesap soruyor.. Yönetimsiz ve silahsız bırakılarak katletirilen devrimcilerin hesabını almak istiyor. Bunun yarattığı telaşla da olacak ki, bu gözü dönmüş klik, yıllardır gerilla savaşı edebiyatını da bir kenara bırakarak, bütün suçu PKK'nin bu alanda geliştirdiği mücadele yüklemeye çalışıyor. Okuyan okurlarımız hatırlayacaklardır, bu klik TC tarafından katledilen devrimcilerin, imha olmasının nedeni olarak alanda ARGK gerillalarının koyduğu eylemi gösterdiler. (Şimdi kendi dergilerinde revizyonist bir yönetime bağlıyorlar.) Nerede kaldı gerilla savaşınız? Yoksa bu ad altında, birçok devrimciyi dağa çekerek, katletme planlarınızı mı uyguladınız? Bizim bildiğimiz gerilla dağa savaş için çıkar. Eylemsiz gerilla ölü demektir. Ya da gerillayı öldürmek için onu eylemsiz bırakmak yeter. Bu tasfiyeci klikin yaptığı da bundan başka bir şey olmadı. Yıllardır dağda avare biçimde ve eylemsiz bir şekilde yönetimsiz ve silahsız dolaştırılan birliklerin başka bir sonuç yaratması beklenemez. Yapılan bu devrimcilerin en kolay bir şekilde sömürgecilere yem edilmesidir.

Bu çete işlediği suçları hesabını verme günü yaklaştıkça saldırganlaşıyor. Başta bütün Kürdistan halkının özel de ise Dersim halkının yüksek bir yargılama gücü olarak gelişen PKK hareketi, Dersim halkının çağrılarına da cevap veriyor. Bunun telaşı ile olacak ki, bu klik TC'ye sığınarak, onun yanında yer alıyor ve mezhepçiliği körüklüyor. "Aleviler sunilerin oyununa gelmeyin" diyorlar. Bu ağızın kime ait olduğunu, bu dili kimin çevirdiğini, bu kalemlerin kimin adına yazdığını, bilmiyoruz söylemeye gerek var mı? Bunu kendileri itiraf ettiler. "Ya devlet ya da TİKKO" dediler. Tabii bugün aralarında bir fark koymuyorlar. PKK'li olmayın da ister devlet yanlısı ister TİKKO'cu olun, ikisi de farketmez demek istiyorlar.

Belki yazar taslağı o anda histeri nöbetine tutulduğunu ve dil sürçmesi yaptığını iddia edebilir. Peki buna ne buyrulur? *"Güneydoğu'da halkı PKK'ya karşı harekete geçirme başarısını gösteren faşist devlet, bugün bu ortamı Dersim'de aramaktadır. Fakat bunu silahlı temelde değil, (neden acaba! bn.) ajan-ihbarcı örgütleme temelinde aramaktadır."* Değişmez bir kuraldır, devrimin güçlü olduğu yerde karşı devrimde örgütlenir. Bunu onlarda biliyor. Ama yazar bozuntusu, içinden geçeni yazmış olacak ki, bazı işaretler veriyor. TC'nin Dersim'de silahlı temelde saldırıya geçmediğini yazıyor. Biz buna bir soru yönelttik. Yazarımızın bu soru karşısında içerisine gittiği, köşeye sıkışmış bir vahşi hayvan gibi nasıl korkunçlaştığını görüyoruz. Yok ben böyle demek istemedim vs. vs. şeyler söylemeye çalışıyor. Ama nafile... Her şey ortada. Doğrusu bu kadar açık olmaları halkımız için de daha yararlıdır. Bunları tanımakta gecikmeyecekler. Bir kez TC'nin Dersim'de PKK'ye yönelmesi "TİKKO'ya bir tehlike olarak görmediğinin itirafıdır. İkincisi silahlı temelde yönelmemesinin nedeni yeni kontracılara mı dayanmak istiyor, yoksa bu baylarımız biz varken, yeni silahlı güce gerek yok işaretini mi TC'ye vermek istiyorlar? Bu aklı evvel yazar taslağı ortaya serdiği ruh hali karşısında itiraflarını bu derece açıkca yapıyor. İyi de yapıyor, belki TC daha erken farkına varır. Aynı şekilde halkımızda bunlara lanetini yağdırır. Bu baylarımızın niyeti şimdi daha iyi açığa çıkıyor. Bu tasfiyeci klik, silahlı koruculuğa soyunarak, ajan-ihbarcılarla birlikte TC'nin yanında, Dersim alanında PKK'nin gelişimini durdurmak istiyor. Köy korucularına yönelik eylemlerden bu kadar rahatsız olmalarının nedeni şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Bütün dertleri kendi ihanetlerini karşılıksız bıraktırmaktır.

PKK, bugün Dersim'i direnişin yıkılmaz, sarsılmaz bir kalesi haline getirmiştir. Bu, bunları çıldırtıyor. 9 yılda yapamadıklarını PKK 1-2 yılda yaptı. Bundan duydukları telaşla Hoca gibi bunlar da göle maya çalıyorlar. Bu klik de ya Dersim oyunu tutarsa diyor ve halkın bağrına bir hançer saplamak istiyorlar. Ama bilmeliler ki, Dersim gölü kızıl şehit kanı ile boyanmış ve kıpkızıldır. Yabancı olan hiçbir mayayı; hele bu kemalizmin kokuşmuş mayası ise, hiçbir şekilde kabul etmez. Bu kızıllık 1938'lerde, Seyit Rızalardan, Nuri Dersimilerden, Metinlerden, Kazımlardan, Azimelerden, Seyfilerden rengini almaktadır. Burada bu oyunların tutması mümkün değildir. Dersim direnişin kalesidir. Kürdün Gümüş Kapısı "Der-i Sim"idir. Ve Dersim, Kürdün "Der i sim"i olarak kalmaya devam edecektir. Bunun birkaç soysuz türedinin değiştirmeye ne gücü ne de ömrü yeter.

Yeni Kontracıların Çırpınışı Boşunadır

Partizan bir çıkmazı yaşıyor. Bu çıkmaz geçici değil, derin ve yapısaldır. Aksi durumda, parti olarak bu denli bir bölünme ve inkarcı bir hizipleşmeyi yaşamazdı. Bizi bu değerlendirmeye vardıran başta İbrahim Kaypakkaya olmak üzere, Türkiye devrim önderlerine duyduğumuz saygıdır.

Partizan'ın çıkmazının kökenleri ideolojik, politik, örgütsel ve eylemseldir. Türkiye ve Kürdistan gerçeğine bu denli çarpık, bir yerde ters bakan bir hareketin gelişebilmesi olanaksızdır. Çünkü, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeler her güç gibi Partizan'ı da etkilemektedir. Bir yerde devrimin süpürgesi rüzgarına dayanamayan güçleri silip süpürmektedir.

Her örgütte oportünist, korkak, ihanetçi çıkabilir. Özellikle de bir mücadele örgütünde. Biz, reformist bir güç olsa bile bünyelerinde çıkan faşist sömürgeciliğe hizmet eden tasfiyeci hareketlerine karşıyız. Bunu pratiğimizle de gösterdik. Türkiye devriminin korunması için asgaride olumlu gördüğümüz her güce elimizi uzattık, destek verdik. Bu yolda şehitler verdik. Buna hayıflanmıyoruz, çünkü, bu fedakarlığı, Türkiye halkına ve öncü şehitlerine duyduğumuz saygının gereği olarak yaptık ve yapıyoruz.

Ama Partizan'daki deprasyon salt birtakım oportünistlerin varlığı ile izah edilemez. Partizan, fanatik bir örgüt. Mezhepçiliğin, yerel köylü özellikleriyle sentezinin hareketidir. Biliniyor ki oldukça karmaşık bir sınıflaşmayı yaşayan Türkiye'de yerel köylü ekonomisi var. Buna uygun mezhepçi ideoloji ve sosyal yaşam ile alışkanlıklar var. Toplumdaki çelişkiler gözönüne getirilince, bu kesimlerdeki ekonomik, ideolojik, sosyal kapalılık daha da artar. Özellikle de reformizmin varlığı bu kapalı yerel oluşumları daha tepkici yapar. Partizan, bu kapalı ve geri yapının tepki hareketidir. Bu tepkiciliğin objektif zaaflarının yanısıra düzene yönelen yanı onun asgari olumlu yanıdır.

Ancak, yarı feodal karakterli geri-kapalı toplumsal yapı ezilmiş konumuna rağmen, objektif ezilen sınıf yapısının belirleyici ögesi olamaz. Bu yapı genel proletarya hareketinin ve tüm ezilenlerin güçlü bir bileşeni ve izleyini duruma geldiğinde anlamı olabilir. Ancak Partizan, bunu yapmıyor. Tali ve geri yapıyı, genel ezilen sınıfın ve hareketinin önüne geçiriyor. Böyle olunca objektif olarak gerici konuma düşüyor. Bunun 1900'ler öncesi Rusya'da Narodnik örneği var. Partizan kendini sosyalizme boyuyor. Bu köylü küçük-burjuva devrimciliğinin çoğu ülkede görülen hüneri, bir yerde çıkmaz ve sahtekarlığıdır. Partizan sosyalizminde egemen olan materyalist gerçeklik değil, mezhepçi idealizmdir. Bunun anlamı içe kapanma, güçsüzlük, çarpık sosyal ilişkiler vb.'dir. Partizan'ın iç örgüt yapısına ve ittifak anlayışına bakılırsa bu iyi gözükür. Partizan'a göre dünyada yaşayan sosyalizm yoktur. Sosyalist devletler ve başta Ortadoğu olmak üzere dünya ulusal kurtuluş hareketleri ya sosyal emperyalisttirler ya da uydu hareketlerdir. Hiçbir güçle bırakalım ittifak, güçbirliği dahi yapamaz. Bu güçlülüğün işareti değil, kökeninde temel ideolojik-politik nedenleri taşıyan güçsüzlüğün ürünüdür.

Haliyle Partizan kendini dünya komünist hareketin merkezi sayacaktır. Troçkist enternasyonalin yanında bir de Partizan enternasyonali vardır. Tabii bu mezhep enternasyonalizminin kendini bilmez birkaç küçük-burjuva ukala lideri olacaktır.

Partizan'ın ilginç çizgisi ancak köy hayranı bir avuç genç aydın ütopisti cezbedebilir. Partizan, bu yönüyle bir ütopizma hareketidir. Çünkü ölen sınıf ilişkilerini ve ideolojiyi geliştirenin önüne geçiriyor. Üstelik bunu sosyalizm adına yaptığından daha suçlu konuma düşüyor. Çünkü her kim proletaryanın bilincini yanlış yönde koşullandırmaya çalışsa onlar sosyalizm ve proletaryanın düşmanı olurlar. Partizan, bu düşmanlığın alasını yıllardır yapıyor.

Partizan'ın günahı aktardıklarımızla sınırlı değildir. Partizan asıl günahı Kürdistan halkına karşı işlemektedir. Partizan, Dersim'e çöreklenmiştir. Onun, Dersim'deki varlık koşulları açıkladığımız sınıf yapısı yanında, Türk sömürgeciliğinin genel olarak Kürdistan'daki özel olarak da Dersim'deki tahribatıdır. Partizan, Kemalizme ne kadar faşist diktatörlük derse desin, kemalist 'faşizmin' ürünü olarak Kürdistan'dadır. Aski durumda bir Kürt insanın Kürdistan'da sosyal-şoven bir örgüte girmesi ya da desteklemesi olanaksızdır. Partizan'ın Kürdistan ve Dersim gerçekliğindeki misyonuna bakalım... Partizan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve Kürt halkının ayrılma ve kendi kaderini belirleme hakkını yadsıyor. Demagojik beraber örgütlenme, hem kemalist tahribatı, hem de Kürt halkının örgütlenme ve savaş hakkını yadsımaktadır. Partizan, Türk burjuva sömürgeciliğinin Kürt halkını bölmeye yarayan yerellik ve mezhep ayrımlarını zemin yapıyor. Alevicilik ve kene gibi Dersim köylülüğüne yapışmanın başka izahı yoktur. Böylece Partizan'ın Kürdistan'da temsil ettiği en bağnaz gericilik ve sosyal-şovenizmdir. Partizan'ın gerilla savaşı minyatür bir savaşa benzemektedir. Çünkü, Kürdistan gerçekliğinden haberi yoktur. Böyle olunca devletle değil, devletin gölgesiyle savaşmaktadır.

Sınıf gerçekliği, güçleri etkilemekte, sağa sola savurmaktadır. 12 Eylül faşizmi ve talancı tekel egemenliği, kapalı hiçbir birimi bırakmıyor, en ücra köşedeki ailenin sofrasına nüfuz ediyor, en iri lokmayı alıyor. Bu gelişme Partizan'ın sınıf temelini allak bulak ediyor. Objektif gelişmenin subjektif yönü de var. Faşizm, cılız olan her şeyi eziyor. Alternatif olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gelişiyor. Bunun anlamı savaş içinde Kürdistan'da devrimci ulusal birlik sağlanıyor. Bu örgütlenmesinin öncüsünün ve savaşının ulus üzerindeki etkisi her türlü mezhepçi, yerel ayrımları ve onları temsil eden güçleri aşıyor. Bu süreç yumuşak olmuyor, çoğu kez bu güçlerle çatışma içinde oluyor. Sürece ayak uyduramayanlar sağa sola yalpalıyor, bölünüyor, kimisi eriyor, kimisi karşı-devrime sığınıyor. Emekçi halk ise devrim cephesinde saflaşıyor ve saflaşmayı bekliyor. Bu sürecin olumsuz örneklerini reformist, sosyal-şoven Türk solu ve reformist Kürdistan küçük-burjuva örgütlerinde gördük.

Partizan, sürecin devrimci yönüne direniyor. Bu durumuyla Don Kişot'un Sanse Posa'sını temsil ediyor. Devrimci gelişmenin öncüsü PKK olduğuna göre, Partizan PKK'ye direniyor, karşı çıkıyor. Ne ad verilirse verilsin, Partizan'daki bölünme, çürüme ve yok oluş; onun sınıf olarak yok oluşunun ürünüdür. Bunu demagojik, sahte formüllerle izah edemez. Bölünmesinin devrimci bir yanı ya da kanadı yoktur.

Tarihi gerçeklere direnmesi, hele bunu mezhepçilik, yerelcilik ve kemalist tahribata dayalı olarak yapması, onu doğal olarak Türk sömürgeciliğine yaklaştırmakta ve TC tarafından Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanılır bir güç durumuna getirmektedir.

Halkın çıkarı bizi duygusallıktan uzak durmaya götürür. Faşizme karşı direnip şehit olan insanların arkasına sığınıp duygusallıkla gelişmelere bakamaz ve hakim olamayız. Her zaman halkın çıkarları ve objektif gerçekler ölçüt alınmak zorundadır.

Partizan, teori salatası ve ucuz suçlamalarla bu gerçekleri yadsıyor, yok oluşuna başka nedenler buluyor. Partizan, PKK ile TC arasında sıkışmıştır. Her güç gibi o da bu sıkışmayı ve tercihi yaşayacaktır. Halk daha sağduyulu. Kürdistan halkı tercihini yapıyor ve PKK'nin etrafında kenetleniyor.

Partizan, bu gerçeğe saldırıyor. Saldırdıkça TC ile arasındaki mesafeyi kapatıyor. Gerçeğe gözlerini kapatan bir yığın güç şimdi milislik yapıyor ya da faşizme teslim olmuş durumdadır. Partizan, yayın organlarında yazdıklarını pratiğe geçirme gücünü gösterse, bu pratiğe tek ad verilebilir: Kontracılık.

İnanıyoruz ki, bu sapıklık içinde olan, İbrahim Kaypakkaya'nın mirasına çöreklenen bir avuç tasfiyeci provokatör unsurdur.

Aksi durumda, bu kadar hainlik ve devrimci katilliği yapılmazdı. PKK, bugün güçlü bir cephenin (ERNK) ve gerilla ordusunun (ARGK) öncüsüdür. Bölgede politik saygınlık kazanmış, etkinliği uluslararası alanda artmıştır. Ortada ulusal kurtuluş siyaseti vardır. Bize yön veren bu yüce hedefin ilkeleridir. Halkımızın çıkarını her şeyin üstünde tutacağız. Halkımızın ulusal kurtuluş çıkarları, sosyalizmin ve Türkiye emekçi halkının da çıkarlarıdır. Görevimizi, kendini bilmez, yok oluşu yaşayan ve ne olduğu belirsiz bir avuç provokasyoncu küçük-burjuva ukalası nedeniyle ertelemeyeceğiz. Bu grup, ne ideolojisi, ne örgütü ve ne de gücüyle muhatabımız olabilir.

Dürüst Devrimciler Bu Tasfiyeci-Provakatör Klike Karşı Koymalıdır

Çağrımız, halen bu gruba kanan dürüst insanlaradır. Çünkü bu çete, tasfiye ve provokasyon uygulamalarının boyutunu daha da büyütmek, dürüst, ilerici ve devrimcileri de bu oyunlarına alet etmek istiyor. İbrahim Kaypakkaya'nın anısını çoktan unutmuş olan bu klik. bugün onun da temsil ettiği direniş hattının karşısında düşmüş ve TC'den yana açık tavrını koymuştur. İşte dürüst ve namuslu olan, halkın birliğinden ve bağımsızlığından yana olan devrimciler, ilericiler, bu tasfiyeci kliki yalnız bırakmak, bu soysuzları kendi oyun ve komploları içinde boğulmaya mahkum etmelidirler.

PKK bugün sizlerin çıkarlarınızı da temsil ediyor. Her dürüst ve namuslu insan bugün PKK saflarında yer alarak, sömürgeciliğe karşı savaşa katılmaktadır. Partizan'ın başına çöreklenmiş olan tasfiyeci klik, halkımızın bu yönelinişini engellemek istiyor. Bir kez daha bu örgütün saflarında yer alan dürüst devrimcileri ve sempatizanlarını uyarıyoruz: Bu tasfiyeci-provokatör kliği yalnız bırakın. Kurtuluşunuzun yolunu gösteren, faşist sömürgeciliğe karşı direnişin başını çeken PKK'nin mücadelesine destek olun, katılın.

Ulusal Kurtuluş Cephesi ve FKBDC ilkeleri doğrultusunda bu mücadeleyi desteklemek, içinde yer almak, onunla dayanışmak her devrimcinin, yurtseverin, demokratın görevidir.

— Zafer, PKK önderliğinde savaşan halkımızın olacaktır!

Körfez savaşında yeni aşama

Füzeler Savaşı

Sekizinci yılını dolduran İran-Irak savaşı kara, deniz ve havada devam ediyor. Şubat sonlarında başlayan ve 10 Mart'a kadar devam eden füze savaşında İran 30, Irak 67 füze kullandı. Şimdiye kadar üstün Irak hava gücünün saldırılarına karşı İran, misilleme amacıyla Çin yapısı olduğu öne sürülen ve karadan karaya fırlatılan Stringer füzelerinden kullanıyordu. Irak'ın kullandığı füzelerin 600 km menzilli ve 450 kg.'lık başlık taşıyan, tahrip gücü yüksek Sovyet yapısı Saud-B füzeleri olduğu öne sürülüyor.

İran, roket saldırılarını Bağdat ve Basra'ya yaparken; Irak, Tahran'ın yanısıra Sanandaj gibi Kürdistan şehirlerini ve Kum gibi Şiilerce kutsal sayılan kentleri de hedefledi. Saldırıların hedefi genellikle sivil halktı. Irak'ın füze saldırılarında birkaç yüz insan öldü.

Birleşmiş Milletler'in yanısıra, SSCB ve daha birçok güç, taraflara füze saldırılarını durdurmaları için çağrıda bulundu. İran, çağrıları olumlu karşıladı. Irak ise, 11 Mart tarihine kadar saldırılarını sürdürdü. İran'ın Birleşmiş Milletler'deki temsilcisi Muhammed Mahalati, yaptığı açıklamada; "Güvenlik Konseyi'nin 598 sayılı kararı için Genel Sekreter Perez de Cuellar ile işbirliğine hazır olduklarını" söyledi. Sözkonusu karar, 24 Temmuz 1987 tarihli; taraflara savaşı durdurmaları ve savaş öncesi sınırlara çekilmeyi öneriyor. İran, kararda değişiklik yapmayı istiyor. İran'ın esnek tutumuna karşılık Irak, "İran barış masasına oturmayana kadar saldırılarını sürdüreceğini" açıkladı.

İran kentlerine yapılan füze saldırısı, İran'da Sovyetler Birliği aleyhtarı gösterilere yol açtı. Tahran'da yapılan gösterilerde, Sovyetler Birliği elçilik binası da saldırı hedefi oldu. SSCB Dışişleri Bakanlığı, Moskova'daki İran temsilcisine bir protesto notası verdi.

İRAN-IRAK SAVAŞININ YENİ BOYUTU NEYİN GÖSTERGESİ

Bu iki ülkenin savaşı, şimdiye kadar 1 milyonun üzerinde insanın ölümüne ve iki ülkeyi de yeni baştan imar edebilecek bir ekonomik kayıba yol açtı.

Körfez savaşı tıkanma noktasına gelmiştir. İran'ın insan ve ekonomik kaybı daha büyüktür. Yine de, savaşta insiyatifi elinde tutmaktadır. Ancak bu, sonuca gitmek için yeterli olmamaktadır. İran'ın politik-askeri ittifaklardaki sekter tutumu, sonuca gitmesini önleyen önemli bir öğe. Irak'ın ekonomik ve insan kaybı ise rejimi tehdit ediyor. Irak, Körfez Arap gericiliği tarafından besleniyor. Irak'ın son füze saldırıları, yönetimin bu zor durumunun ifadesi. Irak, savaşı boyutlandırmak ya da en azından bölgesel savaşa dönüştürerek, İran üzerindeki baskıları arttırarak iktidarını yaşatmayı hedefliyor. Füze saldırılarının, Arap alemindeki birlik eğilimlerini güçlendirdiği döneme denk düşürülmesi, özellikle Shultz'un Ortadoğu gezisiyle eşzamanlı olması bu nedenledir. Irak, saldırılarıyla, İran'da savaş aleyhtarı havayı güçlendirerek, nisan ayı içinde İran'da yapılacak seçimlerin sonucunu da etkilemeyi hedefliyor.

ABD'NİN, SAVAŞI BAHANE EDEREK BÖLGEYE MÜDAHALE YÖNELİMİ

Müdahale hem siyasi, hem de askeri hazırlıklarda gözlemleniyor. Bir yandan Shultz, Ortadoğu gezisiyle işbirlikçilerini yoklarken, diğer yandan -başta Türk devleti olmak üzere- uydu rejimleri bütünleştiriyor. Türkiye, Mısır ve Suudi Arabistan askeri işbirliği bunun ürünüdür.

ABD, diplomatik alanda da İran'a baskı yapıyor. İngiliz "Observer" dergisi, "Reagan'ın özel bir temsilcisinin iki ülke arasında kesik bulunan diplomatik ilişkilerin yeniden kurulması için Tahran'a gideceğini" öne sürdü. ABD, diğer yandan İran'a olan silah ambargosunu sürdürüyor.

Dikkati çeken diğer bir gelişme, TC'nin İran üzerindeki baskılarını arttırmasıdır. Mart ayı başlarında Türkiye Başbakanı Turgut Özal Tahran'a gitti. TC, savaşın mevcut durumuyla bitmesi için İran'a baskı yapıyor. TC, temel korkusunun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğunu açık söylüyor. Söylemekle de kalmıyor, baskı yapıyor, hazırlanıyor. İran'ın verdiği güvencelerle tatmin olmuyor. TC'nin tarafsızlık adına sömürgeci-statükocu taraftarlığı İran'ı etkiliyor. Türk devleti, ABD'nin son askeri yönelimleriyle bütünlük içinde hazırlıklarını arttırıyor.

Gelişmeler, önemli oranda Kürdistan gerçeğine bağlı olarak, İran-Irak savaşının bölge statükosunu zorlayacağı ve tarafların durumu lehlerine çevirmek için hazırlıklarını arttıracağını gösteriyor.

İran kara savaşlarında insiyatifi elinde tutmasına rağmen artık büyük çaplı kara savaşları yapılmıyor

ABD'nin Panama Oyunu

Kim kimden yana?

Panama krizi, ulusal savunma kuvvetleri komutanı **General Manuel Noriega**'nın ABD tarafından istenmeyen adam ilan edilmesiyle başladı. CIA, Noriega'nın ABD'ye eroin sokan şebekenin içinde olduğunu ileri sürüyor.

Küçük ülkenin 22.000 kişilik ordusu Noriega'ya bağlı. Ülkede devlet başkanı ve parlamento olmasına rağmen, ülkenin en güçlü kişisi Noriega. Noriega, "CIA'nın üç yıl önce Nikaragua'yı işgal için Panama'yı sıçrama tahtası olarak kullanmayı önerdiğini, buna karşı çıktığı için suçlandığını" söylüyor.

Noriega yeni devlet başkanı Solis Palme (orta, sol)

Panama hükümeti, ABD'nin çağrısına uyarak Noriega'yı görevden almaya çalıştı. Fakat baskın çıkan, Noriega oldu. 26 Şubat tarihinde, 67 üyeli yasama meclisinde yapılan oylamada, 38 üyenin oyu ile devlet başkanı **Eric Artura Delvella** görevden alındı. Seçim günü Noriega'ya bağlı ordu ve polis birlikleri başkentin tüm önemli noktalarını tuttular.

Panama'nın ABD'deki eski büyükelçilerinden olan Delvella, başkent Panamá City'deki bir ABD askeri üssüne sığındı. Delvella, bir ABD televizyonuna yaptığı açıklamada, "ABD, kimden yana olduğunu açıklamalıdır" diyerek, Noriega'ya karşı desteklenmesini istedi. Delvella, Noriega yönetimini askeri dikta olmakla suçlayarak, halkı genel greve çağırdı; ayrıca bir de sivil hükümet kurduğunu açıkladı.

Noriega ise, ABD'yi ülkenin içişlerine karışmakla; Delvella'yı da aracı olmakla suçladı. Noriega, ABD'ye Panama'daki mal varlığı konusunda güvence vermeyi de unutmadı.

Öte yandan, Panama'da 10.000 asker ve 20.000 görevli bulunduran ABD, Noriega'yı devirmek için baskılarını arttırdı. George Bush, "ABD'nin Panama'daki çıkarlarını korumak için herşeyi yapmaya kararlıyız" tehditinde bulundu. ABD büyükelçisi Arthur H. Davis, "Noriega yönetimini tanımadıklarını" alanen açıkladı. Reagan'ın -CIA-Pentagon planının bir parçası olan-, "ABD'nin herhangi bir işgal planının olmadığı" açıklaması, yapılanlarla çelişiyor. Panama'daki ABD üslerinde alarm var. ABD, Panama'daki mal varlığını dondurma kararı aldı. Panama'da resmi para olan ABD dolarının piyasadan çekilmesiyle, bankalar kapanmaya başladı.

Noriega, ABD'nin boykotuna, bankaları millileştirmekle karşılık verdiyse de, bir hafta içinde kararını geri aldı. Muhalefetin çağrısıyla gelişen genel grev, tam başarılı olamadıysa da, yer yer grevler ve gösteriler sürmektedir. Noriega ile ABD arasından kalan Panama'nın dünyanın çeşitli ülkelerindeki diplomatları da bölünüyor.

Bütün dünya Panama bunalımını ve ABD'nin çirkin oyununun bundan sonraki adımlarının neler olacağını ilgi ve tiksinti ile izliyor.

Panama'nın Kimliği

2,34 milyon nüfuslu küçük ülkenin ekonomik ve siyasal yaşamı üzerinde, diğer Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, tümüyle ABD egemen. Panama, CIA'nın bölgedeki karargahı ve askeri operasyonlarının merkezi durumunda. Çoğu Panama devlet ve ordu başkanları bu çarkın birer parçası durumunda.

Noriega da bunlardan biri. Panama'da ABD'nin büyük istihbarat tesisleri bulunuyor. Noriega, Küba ve Nikaragua ile ilgili bilgileri CIA'ya aktarıyor. Aynı zamanda Sandinistalara da yardım ediyor. Bunun yanısıra, büyük eroin kaçakçılarına yer veriyor. Kanalın statüsü üzerine Sovyetler Birliği'ne bilgi verdiği ve Nikaragua Sandinist yönetimiyle ABD'yi rahatsız edici ilişkilere girdiği ileri sürülüyor.

ABD'nin Panama'daki en önemli varlık gerekçesi, 1915'te ulaşıma açılan ve Atlantik Okyanusu ile Büyük Okyanusu birleştiren Panama Kanalı. Kanal üzerindeki ABD kontrolü, ABD ile Panama halkı arasındaki temel gerginlik, aynı zamanda ulusal hareketlenme konusu.

1969-81 yılları arasında Panama devlet başkanlığı yapan **Omar Torrijes**, kanalı millileştirmek için bir ulusal kampanya başlattı. Kampanya olumlu sonuç verdi. 1979'da Carter ile Torrijes arasında varılan antlaşma ile, kanalın 1.000 km²'lik kısmı Panama devletinin denetimine geçti. Yine bu antlaşmaya göre, 1999 yılında kanalın yönetimi, tümüyle Panama'nın denetimine girecek.

ABD, antlaşmaya uymak için Panama'da "demokratik (!)" sivil bir yönetimin varlığını şart koşuyor. Diğer yandan ABD, Panama'nın Latin Amerika barış planına dahil olmasına ve Nikaragua ile ilişkilerine tepki duyuyor ve ulusal gösterilerin gelişebileceğinden korkuyor.

Irkçı Güney Afrika Yönetimi, Halk Direnişi Önderlerinden Rahip Tutu'yu Tutukladı

Faşist Botha yönetimi, mart ayının başlarında geniş halk kesimlerinin katıldığı bir yürüyüşte, aralarında rahip **Desmond M. Tutu**'nun da bulunduğu çok sayıda din adamını ve göstericiyi tutukladı. Parlamentoya doğru olan yürüyüş, ırkçı rejimin getirdiği sert yasalar ve önlemleri protesto amacıyla yapılıyordu.
amacıyla yapılıyordu.

1984'te Nobel Barış Ödülü'nü almış olan ve dünyaca tanınan Anguzon kilisesinin baş rahipliğini yapan Tutu'nun tutuklanması, dünya çapında ırkçi-faşist rejimin bir daha kınanmasına yol açarken, tutuklanmayı duyan binlerce Güney Afrika'nın sokaklara dökülerek, gösteri yapmalarına yol açtı.

Irkçı rejim, gösterilen tepkinin büyüklüğü karşısında gerilemek ve Tutu'yu serbest bırakmak zorunda kaldı. Halk muhalefetinin radikal kanatlarına göre barışçıl mücadeleyi temsil eden Tutu, serbest bırkıldıktan sonra yaptığı açıklamada; saldırının sadece kendisine değil, 12 milyon Güney Afrika Hıristiyanına karşı yapıldığını açıkladı.

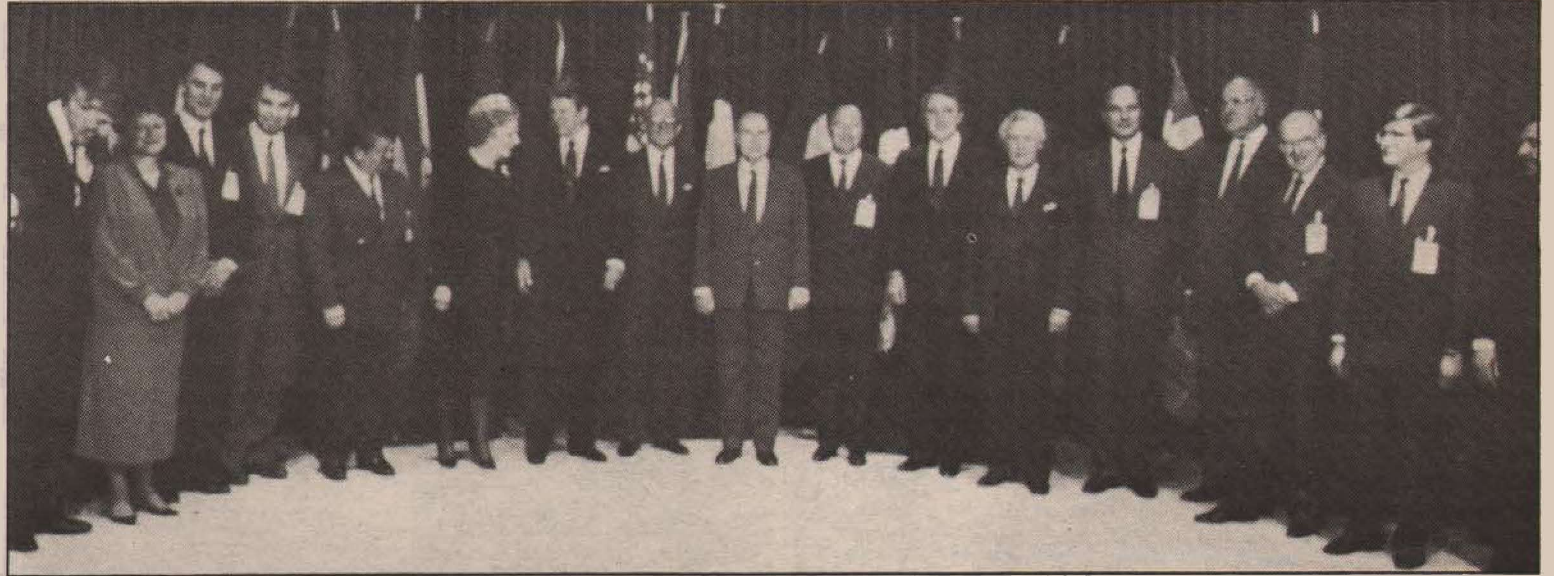
Irkçı rejim, gittikçe daha da gelişen silahlı halk muhalefeti yanısıra, kiliseleri de kapsayan geniş bir demokratik muhalefetin gösterileriyle de karşı karşıyadır.

NATO Toplantısı, Basra Körfezi ve Türkiye

2 ve 3 Mart tarihleri arasında Belçika'nın başkenti Brüksel'de NATO ülkelerinin devlet başkanları, başbakanları ve dışişleri bakanlarının katıldığı bir zirve gerçekleştirildi. NATO toplantısına, NATO Genel Sekreteri Lord Carrington, ABD Başkanı Ronald Reagan, Norveç Başbakanı Gro Haarlem Brustland, Portekiz Başbakanı Anibal Cavaco Silva, İspanya Başbakanı Felipe Gonzalez, Türkiye Başbakanı Turgut Özal, İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher, Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterrand, Belçika Başbakanı Wilfried Mortens, Kanada Başbakanı Brian Mulraney, Danimarka Başbakanı Paul Schlueter, Fransa Başbakanı Jacques Chirac ve Federal Almanya Başbakanı Helmut Kohl'un yanısıra, bu ülkelerin dışişleri bakanları ile üst düzey yöneticileri katıldılar.

Şu ana kadar yapılan NATO toplantıları içerisinde en fazla önem atfedilen bir toplantı niteliği taşıyan Brüksel Mart buluşması, bizi de yakından ilgilendiren sorunları tartıştı. Türkiye'nin önemle üzerinde durarak gündemleştirdiği sorunlar, NATO toplantı sonuç bildirgesinde de üstü kapalı bir şekilde yansıdı. Biz buna kısaca, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı NATO engeli veya faktörünün de çıkarılması diyebiliriz. Gerçi, NATO şimdiye kadar bu sorun karşısındaki duyarlılığını çeşitli biçimlerde dile getirmiş ve sorunun ciddiyeti karşısında, ne yapılması gerektiği hususunda Türkiye'ye çeşitli dayatmalarda bulunmuştur.

Toplantının bir gündemi ise, INF antlaşması (orta ve kısa menzilli füzelerin kaldırılması antlaşması) ile, ABD ve SSCB arasında yapılan nükleer silah indirimi karşısında, Avrupa'nın durumu ve NATO'nun yeni belirleyeceği stratejisiydi. Nükleer silahların modernizasyonu meselesinin de gündeme getirildiği toplantıda, NATO'nun "esnek mukabele" ve "nükleer caydırıcılık" stratejisinden vazgeçmeyeceği, sonuç bildirgesi ile açıklandı. Avrupa'nın ve Türkiye'nin gündeme getirdiği, "NATO bize taahüt ettiği görevleri yerine getirecek mi, getirmeyecek mi" sorusu ise, "hepimiz birimiz için, birimiz hepimiz için" ifadesi ile cevaplandı. Avrupa ülkeleri olsun, Türkiye olsun taahüt edilen görevlerin yerine getirilmesi ile, ABD'yi hedefliyorlardı. Çünkü bu konuda, adeta hepsi elini açmış, ABD'den sadaka dilenecek bir durumdadır.

ABD ise, NATO'nun kuruluşunda kabul edilen 52. maddeyi bir kez daha yineleyerek, söz konusu ülkelere karşı görevlerini yerine getireceğini taahüt etti.

NATO toplantısının gündemi tabbi ki yalnız bu sorunla bitmiyor. Birçok sorunun yanısıra, esas olarak Basra Körfezindeki gelişmeler üzerinde durulduğu da dikkaten kaçmadı. Türk Başbakanı T. Özal, toplantının hemen öncesinde İran'a resmi bir ziyarette bulundu. Tahran'da sürdürdüğü temasları tamamlanır tamamlanmaz Brüksel'e NATO zirvesi için gitti. Tabii bu bir tesadüften çok, NATO'nun en son olarak, gelişmeleri yerinde öğrenip, tavır belirlemesine hizmet etmesi amacıyla gerçekleştirilmiş bir ziyarettir.

Wohlstetter Doktrini'ne göre, günümüzde NATO için en önemli alanlardan biri Basra Körfezi'dir. Wohlstetter, daha önce yaptığı bir konuşmada, "NATO ittifakının Güney kanadı Fulda Boşluğu (*) haline gelmiştir" der. Buradan hareketle de, NATO'nun stratejisini Doğu Almanya'dan veya onun üzerinden gelecek saldırıdan çok, Basra Körfezi'ni elde tutmaya göre oluşturmasını önerir.

Bu stratejiye göre, Basra Körfezi'nin elde tutulması ve bu alanda NATO'nun aleyhine olan gelişmelerin durdurulması büyük bir önem taşımaktadır. Hiç kuşku yok ki, NATO, bugün bu alanı elde tutmak için büyük bir çaba harcamaktadır. ABD ile İran arasında başgösteren çatışmalara daha sonra sırası ile İngiltere, Fransa, Federal Almanya vd. NATO üyesi ülkelerin de katılması, bu çabaların birer parçası olarak gündeme gelmektedir.

NATO içerisinde en önemli rolü ise, bu bölgeye yönelik olarak Türkiye üstleniyor. Türkiye, hem bu bölgeye yakın olması, hem de büyük bir askeri güce sahip olması nedeniyle, bu rolü oynama bakımından diğer NATO üyesi ülkelerden daha elverişli bir konumda bulunuyor. Bütün bu koşullar biraraya gelince de, Türkiye'nin bu rolü oynaması kaçınılmaz oluyor. Türk burjuvazisinin de böyle bir rolü oynamakta çıkarı var. Bunu da gözardı etmemek gerekir. Musul-Kerkük üzerinde öteden beri var olan emelleri de dikkate alındığında, Türk burjuvazisinin bu işe büyük bir hevesle girişeceğini tahmin etmek zor değildir.

Türk faşist sömürgeci rejimi de bugün bu rolüne dört elle sahip çıkmaktadır. Ancak, bu rolü istediği gibi oynaması önünde engeller var. İran'la bir türlü istediği tarzda bir ilişki kurmaktan uzak bulunuyor. Yine, Suriye ile anlaşmazlığı devam ediyor; Irak üzerinde istediği sonuçlara varmış değil. Bütün bunlardan daha önemlisi ise, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gibi bir direniş gücü ile karşı karşıya bulunmaktadır. Kürdistan'da yoğunlaşarak devam eden gerilla savaşını durdurmak bir yana, güçlenmesinin bile önüne geçememektedir.

Bu gelişmelerin bir sonucudur ki, faşist Başbakan Turgut Özal, NATO zirvesinde, "Türkiye'nin doğusunu" koruma taahüdünü almaya çalıştı. Türkiye'nin doğusu demek ile nerenin kastedildiği bilinmektedir. Türk burjuvazisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı NATO'nun desteğini almak istiyor. Bunu, Basra Körfezi'ndeki görevini tamamlamak için de kaçınılmaz bir koşul olarak görüyor. NATO toplantısında sonuç, Türk Başbakanının dayattığı bu gerçeklerin NATO tarafından da görülmesi ve Türkiye'nin korunması görevinin her koşul altında yürütüleceğini taahüt etmesidir. NATO toplantısı sonuç bildirgesinde bu konuya ilişkin açıklamalar da, genel değinme niteliğinde de olsa yer aldı.

(*) Fulda Boşluğu: Almanya'da bir bölgenin adından yola çıkılarak oluşturulmuş deyim. Bunun anlamı ise, saldırı için en elverişli olan alan demektir.

Filistin Halkı Uluslararası Alanda da Başarı Gösteriyor

ABD hükümeti, FKÖ'yü (Filistin Kurtuluş Örgütü) terörist ilan ederek, örgütün New York'taki bürolarını kapatması, tüm dünya ülkelerinin tepkisini aldı. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda yapılan oylamada 1'e karşı 143 oyla, FKÖ'nün Birleşmiş Milletlerde temsilci, dolayısıyla New York'ta büro bulundurma hakkı olduğu kabul edildi. ABD temsilcisi, oylamaya katılmadı. Red oyu veren tek ülke İsrail oldu. Perez de Cuellar, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, "FKÖ, Birleşmiş Milletler'de gözlemci bulundurma hakkına sahiptir. ABD, FKÖ'nün temsilcilik açmasına izin vermekle yükümlüdür" dedi. Teşhir olan ABD, kararında diretiyor. FKÖ'yu otonomi görüşmelerine oturtmaya yönelik ABD baskıları sonuçsuz kalıyor. Gelen baskılar üzerine, ABD Adalet Bakanlığının, büroları kapatmak için harekete geçmesi bekleniyor.

Öte yandan, 1 Mart'ta Tunus'un başkentinde Fransa, İngiltere, Yunanistan, İspanya ve Türkiye'nin büyükelçileriyle görüşen Yaser Arafat, bu ülke hükümetlerine, "ABD'nin FKÖ'yü Filistin halkının tek yasal temsilcisi olduğuna ve Filistin halkının devletini kurma hakkını yadsıdığını" içeren bir mesaj iletti.

Filistin gerillalarının Dimona otobüs baskını

SHULTZ; ORTADOĞU'DAN BAŞARISIZ DÖNDÜ

Şubat sonlarında Ortadoğu'da Tel-Aviv, Şam, Amman ve Kahire'yi ziyaret eden ABD Dışişleri Bakanı George Shultz, Belçika'da katıldığı NATO zirvesinden sonra tekrar İsrail, Mısır, Ürdün ve Suriye yetkilileriyle görüşmek üzere Ortadoğu'ya gitti.

Shultz'un önerdiği Filistin sorunu ile ilgili çözüm planı şöyle; birinci aşamada, Cenevre'de uluslararası bir konferans toplanacak, bu konferansa İsrail ve Ürdün'ün yanısıra, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi daimi üyeleri katılacak. FKÖ'nün katılamayacağı konferansta, SSCB'nin de rolü, gözlemciliği geçmeyecek. İlk adımda İsrail, Gazza'dan tümüyle, Batı Şeria'dan ise kısmen çekilecek. Buralarda Filistinlilere dar bir idari özerklik verilecek. Planın ikinci adımında olacak görüşmeler İsrail, Ürdün ve idari özerklik temsilcisi Filsitinliler arasında olacak ve kalıcı bir özerkliği hedefleyecek. Kudüs statüsü ise, bu plana bağlı olarak, üç yıllık görüşmelerle Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 242 sayılı kararı doğrultusunda çözüme kavuşturulacak.

ABD'nin, Camp-David ruhunu temsil eden planını Suriye ve FKÖ ilk günden reddettiler. Hafız Esad, "Öneriler hep aynı, sadece kelimeler değişmiştir, İsrail Araplarla barış istemiyor, teslim olmalarını istiyor" açıklamasında bulundu. Ürdün ve Mısır, planın yükü altına girmek istemediler. İsrail hükümeti de yaptığı açıklamada, planı reddetti. Koalisyon hükümeti, seçimlerden önce bir karara varmak istemiyor.

Öte yandan, Filistin halkının direnişi sürüyor. Üç Filistinli gerilla Necef Çölü bölgesinde Dimona'daki bir nükleer tesiste çalışanları taşıyan bir otobüse saldırı düzenlediler. Saldırıda üç gerillanın yanısıra, biri asker üç İsrailli öldü, 8'i yaralandı.

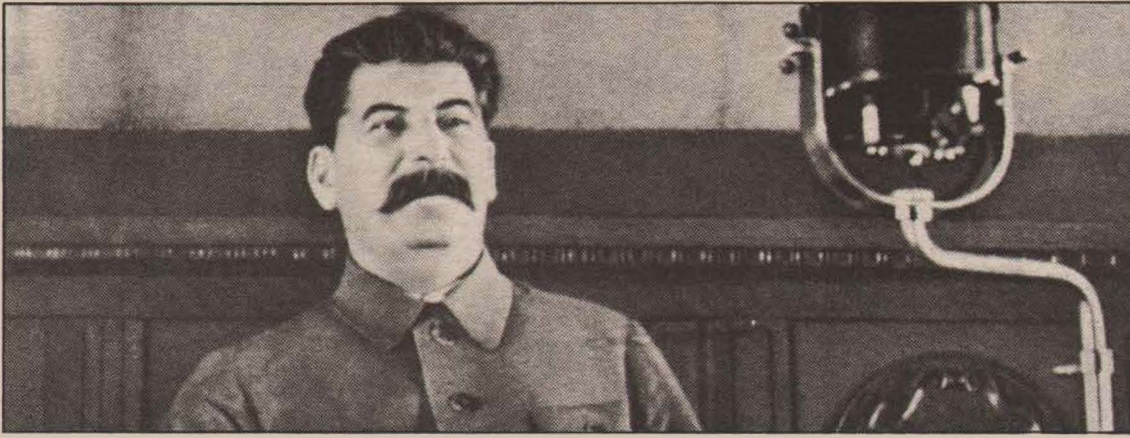
İsrail'de polislik yapan 1000 Araptan 250'sinin istifa etmesi Filistin direnişine yeni boyut kazandırdı. Tel-Aviv'de binlerce İsrailli, hükümeti, güttüğü uzlaşmaz ve baskıcı politikasından dolayı protesto etti. Son gelişmeler İsrail hükümetinin İşçi Partisi ve Likud Partisi kanatları arasında gerginliği iyice arttırmış bulunmaktadır. Hükümetin Dışişleri Bakanı Şimon Perez, Washington'u ziyaret eden Yitzhak Şamir'in hükümeti değil, kendi partisinin temsil ettiğini söyledi.

Sosyal-demokrat partilerin birliği olan Sosyalist Enternasyonal ise, Filistin sorunu görüşmek üzere toplanmaya hazırlanıyor.

İsrail fantom uçaklarının Güney Lübnan'da (Sayda'da) Ayn Helve ve Miye Miye mülteci kamplarını bombalaması, siyonist devletin teşhirini daha da yoğunlaştırmış bulunmaktadır.

35. Ölüm Yıldönümünde Proletaryanın ve Ezilen Halkların

BÜYÜK KOMUTANI STALİN

Asıl adı **Vissaryon Jozef Cugaşvili** olan Jozef Stalin, 21 Aralık 1879'da Gürcistan'ın Gori kentinde doğdu. Ayakkabı tamircisi olan bir baba ve köylü bir ananın çocuğu. Halkın sefalet içinde yaşadığı devrim öncesi Rusya'da Jozef'in çocukluğu da aşırı yoksulluk içinde geçti.

Dinin etkisi altında olan ailesi Jozef'in rahip olmasını ister. Stalin, ilahiyat okuluna altı yıl gider. Dersler Rusçadır. Stalin, anadili olan Gürcüceyi anasından öğrenecekti.

Rus toplumunun Çarlık istibdadından kurtulma çabaları dini okulları da sarmıştır. Sınıf ve ulus ezilmişliğini birden yaşayan, sefalet içinde büyüyen Jozef, çelik bir irade ve direngenlik edinecekti. Anasının sevgili "Soso"su, Darwin'i okuduğunda henüz 14 yaşındaydı. Ama bu dini dünyasını altüst etmeye yetecek ve kesin yönünü seçmesine yol açacaktı. Stalin, artık bilimsel kitapları arar. Okulda bulamadıklarını şehirde çalışma yürüten devrimcilerden temin edecek ve kısa sürede okulda ilerici bir çevre kuracaktı. Jozef'in çalışmaları, okul idaresinin gözünden kaçmayacak, uyarı ve uzaklaştırma cezası alacak, nihayet okuldan kovulacaktı.

SAVAŞ HATTININ MİLİTANI STALİN

Stalin denince akla gelen özellikler, en cesur pratik, devrimci ciddiyet ve hiçbir görev altında yıkılmamak olmalıdır. Stalin, okuldan kovulduktan sonra Tiflis'te illegal çalışma yürüten RSDİP gruplarına katılacak ve Rusya sosyalist hareketinde Gürcistan'ın ve özellikle Tiflis'in önemli odaklardan biri haline gelmesi önemli oranda onun büyük örgütçülüğüne bağlı olacaktı.

Stalin, Lenin'in **Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Mücadele Ediyorlar?** adlı broşürünü okuduğunda Lenin'in görüşlerine sıkı sıkıya bağlanacaktı. Lenin'in yazıları, Stalin'deki güçlü örgütçülük ve propaganda özelliklerine daha da güçlü muhteva kazandırır.

Stalin, durmamak, hep ilerlemek ve eylem demektir. 1900 yılının 1 Mayıs'ında 500 kişilik bir işçi kitlesine yaptığı konuşma ilk kitlesel konuşmadır. Daha sonra 2000 kişilik bir gösteri daha düzenler. Stalin Çar polisinin hedefi haline gelmiştir, silahlı saldırıya uğrar ama yara almadan kurtulur.

Başyazarlığını yaptığı, Gürcü dilinde yayınlanan **Brdzola (Mücadele)** adlı gazeteyi çıkarır. Yönetici yetenekleri onu Kafkaslar komitesinin yöneticiliğine getirir.

Stalin, sık sık yer ve ad değiştirerek, Çar polisini atlatır. 5 Nisan 1902'de önder parti grubunun bir toplantısında yakalanır. Tutuklanma ve sürgün Stalin'in devrimci yaşamında fazlasıyla yer tutacaktı. İlk tutuklanmasında Stalin, diğer Rus devrimcileri gibi Sibirya'ya sürülecekti. Burada Lenin'den bir mektup alacaktı. Stalin, bu anı anlatırken müthiş etkilendiğini yazar. Stalin için hapis tekrar kaçıştır. 4 Ocak 1904'te Sibirya'dan kaçar. Gürcistan'da tekrar devrimci çalışmaların başına geçer.

1902 *1922*

1922'de Lenin'le Gorki'de beraber

Oportünizm ve tasfiyeciliğe karşı Bolşevik Disiplinin militanı; faşizm ve iç karşı-devrime karşı proletaryanın ve tüm Sovyet halklarının etrafında kenetlendiği büyük önder Stalin

1945

Rus devrimcileri 1903'te ikiye bölünmüştür. Bütün bölgelerde bu ayrılık yaşanmakta, her bölgede ayrılıklar olmaktadır. Stalin, Bolşevikleri tutacak, Rus devrim tarihinde önemli yer tutan **Alvabara** adlı yeraltı matbaasını kurar. Bu basımevinde Rusça, Gürcüce, Ermenice ve Azerice çok sayıda bildiri, kitap, broşür ve gazete basılır.

LENİN'LE TANIŞMA

Stalin, Bolşeviklerin, devrim fırtınasının yaşandığı 1905 yılının Aralık ayında yapılan **Tüm Rusya Konferansı**'na katılır. Lenin'le karşılaşması burada olur. Stalin, artık Lenin'in sadık bir izleyicisi ve devrimci düşüncelerinin yılmaz bir bekçisidir. Stalin, Lenin'den o kadar etkilenecektir ki, onun için "**... partimizin dağ kartalı**" tanımını yapacaktı.

Stalin, 1905 devriminde aktif rol oynar. Çarlığa karşı mücadelenin yanısıra, Menşeviklere karşı da bir mücadele bürosu kuracak, ayrıca silahlı ayaklanma müfrezeleri örgütleyecekti. Stalin, Gürcistan ve Kafkaslar'da devrimci örgütlenmeyi o kadar sağlam örecektir ki, 1908-12 arasında tüm Rusya'da devrim ateşi 'söndüğü' halde, Gürcistan'da alev alev yanacaktı.

SÜRGÜN TANIMAYAN DEVRİMCİ

25 Mart 1908'de yakalanıp sürgün edilir. 1908 Haziran'ında tekrar kaçar. 23 Mart 1910'da tekrar yakalanan Stalin, 1911 yazında Sibirya'dan kaçar ve parti kararıyla parti örgütünde görev alır. Fakat çok geçmeden yine yakalanır.

1912'de Bolşevikler örgütsel olarak Menşeviklerden mutlak bir şekilde ayrılırlar. Lenin, bir temsilciyi sürgündeki Stalin'in yanına yollar. Stalin Bolşevik Partisi-MK'si Rusya Bürosu başkanlığına getirilmiştir. Stalin, sürekli kaçma planları yapar ve 1912 Şubat'ının çok soğuk bir kış günü kaçışı gerçekleştirir.

22 Nisan 1912'de **Pravda (Gerçek)** gazetesi Stalin başkanlığında yayınlanmaya başlar. Stalin, bir daha yakalanacak ve bir daha sürgünden kaçacaktı. Stalin, aynı yıl parti merkez toplantısına katılmak üzere yurtdışına çıkar. Stalin, Lenin'le beraber kaldığı birkaç aylık süre zarfında, Lenin'in yardımıyla **Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu** kitabını hazırlar. Bu tezle Stalin, SSCB'nin halklar topluluğu olarak kurulmasında önemli roller oynayacak ve ulusal sorun uzmanı olacaktı.

Lenin, Maksim Gorki'ye yazdığı mektuplarından birinde Stalin'in çalışkanlık ve yaratıcılığına hayranlığını dile getirecek, onun için "**yanımda harika bir Gürcü var**" diyecekti.

Petersburg'a dönen Stalin, parti MK'ne sızan ajan Manalovsky'nin ihbarıyla 1913'te tekrar yakalanacaktı.

Ekim Devrimi patlak verdiğinde, Stalin Sibirya'da sürgündedir. Şubat 1917 burjuva devrimiyle Stalin, Petersburg'a döner. Kamenev'le beraber Pravda'nın ve Bolşevik örgütlenmesinin başına geçer.

Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler, devrimi burjuva aşamada bırakmak isterler ve emperyalist bir politikaya yönelirken, Lenin, **Nisan Tezleri**'yle, sosyalist devrimi öngörür.

1917'de toplanan Bolşevik Partisi Tüm Rusya Kongresi'nde Stalin, Politbüro'ya seçilir, aynı zamanda partinin üç sekreterinden biridir. Gerçekte ise Stalin, 1912'den itibaren pratik merkezin başındadır. Ayaklanma zamanı geldiğinde Stalin, oluşturulan **Savaş ve Ayaklanma Komitesi**'nin başındadır.

1917 Ekim Sosyalist Devrimi ile oluşturulan ilk Sovyet hükümetinde Stalin Milliyetler Komiserliğini yapar. Böylece Stalin, SSCB'nin oluşturulmasında temel rollerden birini oynar.

1917-21 iç savaşında karşı-devrimin bastırılmasında Stalin eşsiz örgütçülüğü ve komutanlığı ile Lenin'le beraber belirleyici rol oynar. Troçki'nin savaş cephesindeki tahribatlarını Stalin önler. Stalin'in öncülüğüyle, başkanlığına Cerjinski'nin getirildiği ÇEKA (Olağanüstü Hal Komisyonu) kurularak karşı-devrimci çetelere yaşam hakkı tanınmaz.

1924'te Lenin, bir Sosyalist-Devrimcinin kurşunlarıyla yaralanıp sonradan öldüğünde, yük ve sorumluluk Stalin'in omuzlarına biner. Stalin, sadece açık karşı-devrime değil, parti içinde devrimi geri çekmek isteyen Troçkizm ve uzantılarına karşı da başarılı bir sınav yürütür.

Kendi deyimiyle Stalin, **Lenin'in sadece bir izleyicisi ve Leninizmin uygulayıcısıydı.** Stalin'in öncülüğündeki SSCB ve Komünist Enternasyonal'in desteği ile dünyanın çoğu halkı emperyalist ve sömürgeci esaretin zincirlerini kırdılar. Stalin yaşamı boyunca, enternasyonalist dayanışmayı en güçlü şekilde temsil etti.

1939'da Hitler faşizmi, diğer emperyalist ülkelerin himayesiyle SSCB ve dünya ezilen halklarına saldırınca, yine sosyalist anavatanı ve dünya demokrasisini korumak Stalin'in başkanlığındaki Sovyet Kızıl Ordu'su ve Sovyet halkının omuzlarına bindi. Sovyet halkları on milyonlarca evladını kaybetti, ama savaştan zaferle çıkan sosyalizm oldu. Bu zaferin en önemli payı kuşkusuz sarsılmaz komutanı Stalin'e aitti.

6 Mart 1953'te Stalin öldü, ama ardında yaşayan ve gelişen bir sosyalizm, halkların enternasyonalist kardeşliğini, militan sosyalist kişiliği, engin bir devrimci deneyi, sarsılmamayı, ateş hattında militanlaşmanın eşsiz bir örneğini bıraktı.

KAWA EFSANESİ

Newroz deyimi Kürtlerde yeni gün anlamına gelen nürojdan türetilmiştir ve yeni gün anlamında kullanılır. Bu yeni günün anlamı nedir? Yüzyıllar önce, M.Ö. 612 yılında, köleci bir imparatorluk olan ve zulümkarlığı ile meşhur Asur imparatorluğunu yıkan ve bu imparatorluğun başkentini Demirci Kawa önderliğinde ayaklanarak yerle bir eden Kürtler, yeni bir günün doğmasını da birlikte getirdiler. Bu, köleliğin sona erdiği, özgürlük dolu günlerin açıldığı bir dönemdir. İşte bu yeni günü ifade etmek için, bu güne Newroz adı verildi.

Her yıl 21 Mart geldiğinde ateşler yakılarak, Newroz bayramı kutlanır. Ateş yakma geleneği ise, Kürtlerin Aryen (ateş) asıllı olarak kendilerini kabul etmelerindendir. Ateş, Kürtlerde kutsaldır. Ateşe tapılır. İşte, tarihin o döneminde Kürtler bugünü dev ateşler yakarak kutlarlar. Aynı şekilde Ortadoğu halkları da Kürtlere minnetarlıklarının bir sonucu olarak, ateş yakarak bu günü kutlarlar. O günden bu günedir, Kürtler ve Ortadoğu halkları, her 21 Mart'ta ateş yakarlar.

Newroz'un asıl gelişimi ve doğuşu böyledir. Ama bu masallara da konu olmuş ve mitolojik masallarla da anlatılmaya başlanmıştır. Asur'un başı olan Dehak'ın zalimkarlığı, zulmü ile Kawa'nın direnişi bu masallarda dile getirilir. Sonucu aynı olsa da, iki türde masal anlatılır. Birinde Dehak amansız bir hastalığa yakalanır, diğerinde ise omuzlarında iki tane zehirli yılan çıkar. Her ikisinde de Dehak'ın genç insan beynine ihtiyacı vardır. Dehak genç insan beyinlerini ise Kürtler arasından bulur. Her gün iki genç kendisine kurban edilir. Beyinler, bir masalda Dehak'a, diğerinde ise yılanlara yedirilir.

Her gün iki gencin götürülmesi halkta büyük bir tepki doğurur. Herkes bu Dehak belasından kurtulmaya çalışır. Ama kimse ne yapacağını bilmez. Zulüm öyle boyuta gelir ki, artık dayanılmaz bir hal alır. Sıra Demirci Kawa'nın oğluna gelir. Kawa'nın bir tek çocuğu vardır. Çocuğunu önce vermek istemez. Fakat başka çaresinin olmadığını da düşünür. Derken, Kawa bunu Dehak'tan kurtulmanın fırsatı olarak görür.

Çocuğunu vermeyi kabul eder, ama bir şartı olduğunu söyler. Bu ise, oğlunu kendi eliyle kurban edip, Dehak'a sunmaktır. Kawa'nın amacı saraya girmektir. Saraya girdikten sonra da Dehak'ı öldürecektir. Dehak, Kawa'nın bu isteğini duyunca, bunu bir hürmet sanıp, hemen kabul eder.

Demirci Kawa bu düşüncesini halka da açar ve saraya ancak böyle girebileceğini söyler. Halkla işaretleşir. Eğer Dehak'ı öldürmeyi başarırsa, sarayın balkonundan ateşle işaret vereceğini belirtir. Bu konuda anlaşırlar.

Ve gün gelir, Kawa çocuğunu alarak saraya gider. Çekicini de birlikte götürür. Derken, Dehak'ın odasına alırlar. Kawa burada Dehak'a hürmet için geldiğini ve çocuğunu ona kendi elleriyle bahşedeceğini söyler. Tabii, Dehak, bütün olup bitenlerden habersizdir. Kawa'nın planlarını bilmemektedir. Kawa bir fırsatını yakalayarak, Dehak'ın başına çekicini indirir. Dehak'ın beyni parçalanır ve ölür.

Sarayın etrafını halk kuşatmıştır bile. Kawa'nın işaretini bekler. Sarayın balkonundan ateşle birlikte Kawa görülür ve isyan patlak verir. Halk saraya yürür ve zulüm kalesini yerle bir eder.

Aynı gün bütün Kürdistan'da ateşler yakılır. Özgürlüğe ulaşmanın sevinci yaşanır, törenler düzenlenir, bir bayram gibi her yerde kutlanır. İşte o günden bu güne kadar her 21 Mart ateşler yakılarak kutlanır. Kawa'nın Dehak'ın başına indirdiği çekici ile halkımız da bu bayramlarda örs üzerinde kendisini döverek çelikleştirir.

NEWROZ Û AR

Rojek wekî çin û nivişt
Ew hat kolan tev dil birişt
Kawa rêzanê rast tuyî
Bê-olê me Dehak te kuşt

Newroz buhar cejna me Kurd
Ma man nezan em tev bi derd?
Na na! Kawayê mêr
Xortê te bûn pêşmerg û merd

Newroz tu tev çare û hoz
Lewra divê bo gel pîroz
Pir zorspas Kawayê bav
Kurd bûn enî bilind û poz

Buhar ketî Newroz jî hat
Kebaniya Kurd nan dipat
Xortno ji xew rabin hemû
Perwer bibin ji bo welat

Nêrgiz vebû got tev buhar
Pîroz li we gelên hêjar
Newroz azadî bo Kurd
Lewma bo me liv û kar

Kurdistana bîr û bawer
Ew tê dîtin bi ceng û şer
Newroz li te xorto pîroz
Dengê welêt tu bîne der

Newroz tu stêrkek li jor
Newroz xwînî rengê te sor
Ey bavê Kawa, partîzan
Kurd nagihên bê hêz û zor

Tevde dibên çiya û kaş
Bijî perwer Kawayê baş
Em xort û keç tev dibên
Gustîlk evîn bo me tu qaş

Newroz te wek rojê hilat
Şewqa xwe da gora jêhat
Gora serleşkerê me bûnê
Serdarê me Kawa-xebat

Kawa tu naçî namirî
Şikêrên te nav agirî
Serdarê xurt bo me tuyî
Jêhat û bavpîr û serî

Newroz û ar cejnên me ne
Rindî û qencî ji me ne
Herdem bo aşitî bangdikin
Lê ew ku bi şer em hene

Cejna me Newroz tim hebê
Bîna gûlan bêhna xwe bê
Tevhev bidin em Kawa soz
Roja me Kurdan dûr nebê

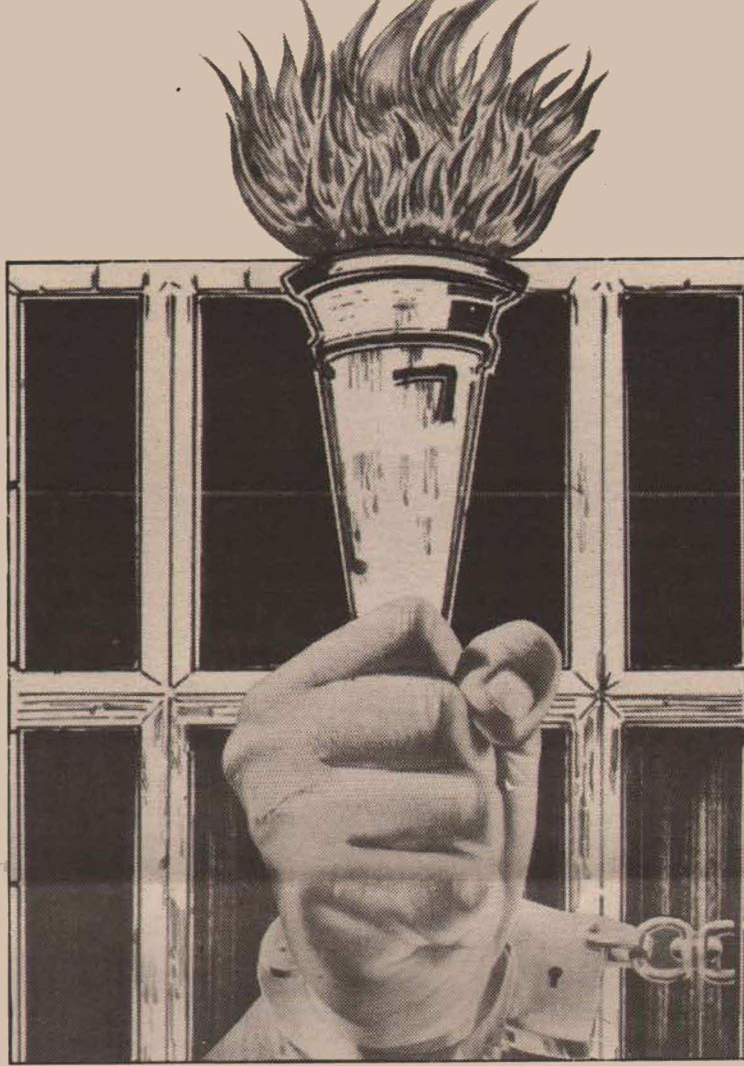
ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

VAYE NEWROZ DÎSA HAT

Avê çemên toxumînim, çiku bilbil dixwînin
Îsal serhev dibînim, wek wê rojê nabînim

Heyva serê buharê, bistûyekê Adarê
Vebûye pelê darê, Mazlum ji bîra me narê

Berfa sipî kalûbuz, çiyayê sipî kalûbuz
Va bûye îro Newroz, cejna we Kurdan pîroz

Yeni bir Newroz dönemine daha girdik. Halkımızın olduğu kadar, Ortadoğu halklarının da kutladığı Newroz bayramı, bugün anlamını daha da güçlendirmiştir. Biz her Newroz'u apayrı bir duygu ile karşılamaktayız. Bundan daha 10 yıl önce Newroz'un anlamı bizim için neydi, bugün anlamı nedir? İşte bütün bunları düşündüğümüzde Newroz'un derinleşen anlamını görüyoruz. 21 Mart 1982'de Mazlum DOĞAN'ın Kawalaştığı Newroz, 1985 21 Mart'ında ERNK'nin ilanı ile daha bir kızıla bürünmüş, 1986 Mart'ında ise, şehitler şehidi Agit'in şahsında halkımızın özgürlüğü için şahlanışına ve ihanetin üzerine yürümesine tanık olmuştur.

Her Newroz, bahara açılan ve toprağın altından hızla gün yüzüne çıkan çiçekler gibi, bizim umudumuzu tazelemektedir. Bahar gelince nasıl ki, çiçekler toprak altında saklı tuttukları özgürlük aşkı ile gün yüzüne çıkıyorlarsa, halkımız da her Newroz'da tıpkı bu çiçekler gibi gün yüzüne çıkmak için her bahar da umudunu tazeler.

Newroz, bizde bahara açılmanın, yeninin de adıdır. Kışın beyaz örtülerini kaldırdığı, eriyen kar sularının yükseklerden vadilere doğru aktığı ve yeşilin başını uzattığı dönem, Newroz'un, yani baharın başlangıcıdır. Bizde baharın da başlangıcı olarak 21 Mart alınır. 21 Mart geldiğinde havanın iklimi değişir, ılık bahar havası her tarafı sarar. Doğada ve yaşamda bir canlılık, bir hareket başlar. Bir gün öncesine kadar adeta nefes bile alınmadığı sanılan havadan geriye eser bile kalmaz. Kışın yorgun ve durgun insanları baharda birden canlanır, her taraf cıvıl cıvıl olur.

21 Mart günü gelip de çattığın da kimseyi evinde oturur göremezsiniz. Herkes kırlara koşar. Doğa beyaz gelinliğini çıkarmış ve rengarenk giysilerini giymiştir. İnsanlar ise, yerinde durmazlar, kimi dağlara çıkar, kimi kırlara açılır, kimi hayvanlarını dışarı salar. Her yerde bir canlılık olur. Doğa bugün bambaşka olur. Adeta her şey kışın acısını çıkartırcasına dışarı açılır, hareketlenir.

Kürdistan kışlarını bilmeyenimiz yok gibidir. Yaşam bir odanın dışına taşmaz. Kırsal alanda böyledir. En fazla hayvanlara yem vermek için dışarı çıkılır. Her taraf bembeyazdır. Bu kışlar, bizde her yıl aynı şekilde yaşanır. Bütün ev ahalisi bir odaya toplanır. Kış günlerini atlatmak için ocağın başında toplanır, oyunlar oynanır, masallar, hikayeler anlatılır. Ama hep bir gün baharın geleceği umudu ile insanlar yaşarlar. Artık her şey baharın bir an önce gelmesi üzerine kurulur. Konuşmaların büyük bölümü hep "bu habar başka olacak bahar- da çok işimiz olacak..." sözleri ile başlar ve devam eder. Kürdistan'da kışın doğa güçlüdür, insanları içerde kalmaya mahkum eder, ama bahar bambaşkadır. İnsanlara büyük nimetler verir. İşte, bundan dolayı bizde kış, yeni bir bahara hazırlık ve yeni bir baharın gelişi ve müjdecisidir. Bunun için, bizde kış daha anlamlıdır. Kıştan nefret edilmez, ama bu mevsimde umutlar toplanır, biriktirilir. İnsanlar öyle bir duygu ile dolar ki, onları tutmak zorlaşır. En büyük sellerden daha çok çağlamaya hazırdırlar. İçlerine adeta bir atom bombası kadar güç yerleştirilmiş denilse, abartma olmaz. En büyük patlama gücünün insanda olduğunu bilmeyen yoktur sanırız.

İşte, yeni bir 21 Mart daha geldi. Ülkemizden biraz uzakta olsak da, bu duyguların ne demek olduğunu çok iyi biliyoruz. Belki aynı koşulları bugün halkımızla yaşamıyoruz ama onların özlem ve duygularınını en derinden paylaşıyoruz. Baharın gelişi, şimdiden tatlı kokularını ülkemizin üzerine salarak, kendini müjdelemektedir. Baharın ilk şafak ışıkları, o güzelim dağlara ve kırlara kendini salmış, beyaz örtüye son kalk işaretlerini vermektedir.

Bu Newroz, bizim duygularımızı daha canlı kılıyor. Halkımızın bir volkan gibi patlamaya hazır oluşuna, gerillalarda aynı duygu ile katılıyorlar. Bu bahar, bir önceki bahar gibi, halkımızın doğa ile kucaklaşmasına, buluşmasına ve bağımsızlık savaşçıları ile daha da bütünleşmesine hizmet edecektir. Tıpkı, bundan yıllar öncesi gibi, zalim Asur despotluğuna karşı, olduğu gibi. Bir bahar günü, yeni bir güne açılırken Kawa, Med kabile ve aşiretlerini ayaklandırmış ve zulmün kalesi olan Dehak'ın üzerine sürmüştür. Kalenin yerinde yıkıntı taşlardan başka bir şey kalmamıştır.

Kürdistan tarihinde birçok isyan, başlama dönemi olarak baharı seçmiş ve 21 Mart'ta ilk isyan kıvılcımları tutuşturulmuştur. Yıllar önce Asur'a karşı verilen savaş, daha sonraları da yeni egemenlere karşı devam etmiştir. Dersim isyanı da 21 Mart akşamı Laçik Köprüsünün havaya uçurulması ile başlamıştır. Neden hep bahar, baharda da 21 Mart seçilmiştir?

Kürt halkı 21 Mart'ı yeniye, güzele, bahara ve özgürlüğe açılmanın başlangıcı olarak almıştır. Bunun için, her bahar, bu duyguya öncülük etmiştir. Baharın bu öneminden dolayı da isyanlar bu tarihe denk getirilmek istenmiştir. Kürtler bunun için baharı bir uğur, bir bereket mevsimi olarak da görür. Baharda yapılan işlerin daha düzgün ve kolay olduğu söylenir. İnsanlık yaşamı için baharın anlamı biliniyor, Kürtlerde ise bunun anlamı daha derindir.

Halkımız, bugüne kadar bu geleneğinden uzaklaşmamıştır. Her bahara böyle yaklaşmıştır. Tabii bugün biz Newroz'u sadece bu anlamı ile kutlamıyoruz. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, bugün bizim için anlamı daha da derindir. Halkımızı bağımsız, özgür ve insanca bir yaşama yöneltmenin temel doğrultusudur. Mazlumların, Mahsumların Newroz'unun, bugün halkımızın bu geleneğini en canlı bir şekilde yaşattığını, görüyor ve bizzat bu gelişmeleri en derinden yaşıyoruz.

Yurtseverlik üzerine...

Baştarafı 14. Sayfada

den İstanbul'da bir mahallenin oluştuğunu yazıyordu. Ve bunlara "bir daha dönermisiniz" denildiğinde, utanmadan sıkılmadan "eh oralıyız, geleneklerimize bağlıyız, ama çocuklarımız başta olmak üzere dönmemiz olanaksızdır" diyorlar. Bu, kesinlikle son zamanlarda, özellikle geliştirilen göçebeliğin sonucudur. Kürdistan'da 12 Eylül buna güçlü bir itim verdi. Bazı alanları göç ettirmenin planı içine aldı; zor, kıt yaşanılan yörelerimizi, Türkiye'nin gelişmiş bölgelerine, deniz kenarlarına başta Bursa ve Eskişehir ovası olmak üzere, İstanbul, Kadıköy, Sarıyer, Bakırköy gibi yerlere taşımışlardır. Tabii bunları öldürsen buradan kopartamazsın. TC vatansızlaştırmayı çok usta yöntemlerle yürütmektedir. Çoğunu Mersin'e, deniz kenarına yolluyor. Bazı uşak veya işbirlikçiler "Biz bağımsızlık istermiyiz efendim. Ayrılırsak bu şevkati nerede bulacağız" diyor. Bu kişilerde geliştirilen kişiliksizliğin çapını ortaya koyuyor.

Kürdistan bir sürgün yatağına dönüştürülmüştür, buraya gelen bir memur, burayı bir işkence alanı olarak görmektedir, yani göç ettirme çift yanlı olmaktadır. Anadolunun memurlarını, askerlerini buraya gönderiyor, yaşam, burada onlar için zehirdir; oraya giden Kürdistanlılar ise kendi yurtlarına ihanet ettiriliyor, bu da tabii ki, çok büyük bir düşkünlüktür, İşte yurtseverlik davamız bunları hem bilinçte ortaya çıkarmayı, hem de bu olumsuz süreçleri durdurmak için mücadele etmeyi içeriyor. Halkımızın yoğun bir vatansızlaştırılma, göç ettirilme sürecini yanlız maddi fiziksel anlamda değil, ruhen koparılması olarak da değerlendiriyoruz. Yani gelenekler ve kültürden kopmanın da bir vatansızlaştırma olduğunu belirtiyoruz. Çünkü, yurtseverlik yanlız toprak meselesi değildir, bir kültürel meseledir de. Geleneklerinden, dilinden, kültüründen koparılma, göçerliktir. Özellikle de emek alanı olarak burası artık umut vaad etmiyor. O zaman herkesin bu topraklara ihanet etmesi bir alışkanlık haline getiriliyor. İşte burada düşkünleşme hadsafhaya ulaşıyor. Özellikle toplumun aşiret yapısı, bu yapının elebaşlarının çoğu büyük kentlere taşınmıştır. TC, bunların içinde en kabiliyetli, zeki ve işbilir olanları kendisine bağlıyor, bunları kendisine bağladığı oranda aşireti bağlıyor, aşireti bağladığı oranda tabii ki kendi politikasını istediği gibi sürdürme şansını elde ediyor. Bunlar son derece ince bir tarzda ve uzun bir süreden beri sürdürülüyor. PKK bütün bu dalavereleri ortaya çıkardı. Bütün bu konularda işlenen suçları, olumsuzlukları sergiledi. Bir yandan sosyal-şovenizmle, bir yandan sömürgeci şovenizmle mücadelemiz ve diğer yandan ilkel milliyetçilikle mücadelemizde, biz bu sonuçlara ulaştık. Kavga nedenleri olarak bunları gördük. İşte enternasyonalizme de sıçramamız bu yurtseverlik mücadelemizle bağlantılı olarak gelişti.

Bugün PKK'nin yürüttüğü yurtseverlik mücadelesi, eğer uluslararası alanda saygı görüyorsa, ilkeli olmasından ötürüdür. Biz enternasyonalizmi bu temelde kendi mücadelemizin haklılığını görme ve destekleme biçiminde değerlendiriyoruz. Bunun dışında kendimizi ucuz memurlar olarak ne sosyalizme, ne kapitalizme bağlama biçiminde asla görmüyoruz. Bunların doğru olmadığını defalarca vurguladık. Enternasyonalizm kavramına verdiğimiz anlam mücadelemizin doğru tanımı ve desteklenmesidir.

Bir gerilla yaşamı daha çok yurtsever bir yaşamdır. Gerilla özellikle dolaştığı bütün alanları yeniden yurtseverliğe açma, bir parça özgür vatan yaratma göreviyle yükümlüdür. Bütün mücadelemizin, özünde bir karış toprağı özgürleştirmektir. Bu da yurtseverlik mücadelesidir, bu mücadeleyi son derece tutkulu bir biçimde yürütmek, buna gereken değeri vermek ve halkı buna katmaktır. İşte yurtdışında mücadeleyi benimsetmek için yürüttüğümüz çabalar, bunun bütün çalışmalarımızın merkezine oturtmamız yine bu alanda yürüttüğümüz bütün çabalar ve ülkeyi direnişçisiz bırakmama gerçeğimiz yurtseverlik ilkelerinin gereklerinin yerine getirilmesidir.

Bir yurtsever gibi yaşamak önemlidir. Bu, bütün tarihi yaşamaya bizi götürmelidir. Eğer bu ülkede başarılabilir ve özgür bir ülke konumuna gelebilirsek, buna emeğimizi yoğunlaştırdığımız —buna düşüncemizi yoğunlaştırmak da dahildir— açıktır. Ve özgür insanların mutlu olabileceği bir ülke yaratmaktan başka ilgimizi, çabamızı yoğunlaştıracağımız alan olamaz. İşte enternasyonalizm dediğimiz gibi bundan kaçınma değil, tam tersine burada yoğunlaşmayı şart kılıyor. Bütün tarihini halkını, dağını, taşını sevmek; gerçekten tutkuyla sevmek konusunda bazı küçük örnekler verirsek: Bir zaman bu topraklarda yaşayan Ermenilerden bazıları doğdukları köye geliyorlar, bir avuç toprağı mendillerine koyupta Amerika'ya kadar götürüyorlar. Ülkesinden kopmuş birçok halkın doğduğu topraklara dönüşü böyledir. Bizimkiler toprağa gidiyorlar, bazıları sanki zibilhaneye girmiş gibi değerlendiriyor. Buna esef etmek gerekiyor. Bunun devrimci militan bir yaklaşımla alakası yoktur. Birçok arkadaşımızın mücadele içinde dünyada eşine ender rastlanan manzaralarla, ülkemizin çok çeşitli alanlarıyla karşılaştıklarını görüyoruz ama, en ufacık bir duyarlılık göstermiyor. O zaman bu konuda ne kadar bir duyarsızlığın yaşandığı ortaya çıkıyor. Kesinlikle yanlış bir yaşamdır bu. Bu kadar görkemli tarihi eserler, doğal görünümler karşısında heyecana kapılmamak devrimciliğimizin ne kadar eksik olduğunu ortaya koyar. İnsanlarımızın söylenebilecek birçok yanları olduğu halde bunları görüp değerlendirmemek, yine o devrimcinin ne kadar duyarsız olduğunu, tıkandığını gösterir. Tarih harabelerden ibaret olsa, tarihin anıtları üzerinde düşünmemek tarih bilincinden ne kadar yoksun olduğumuzu gösterir. Kaldı ki, Kürdistan'da tarih, insanlık tarihi kadar eskidir. Bugün oradaki tarih kalıntıları dünyanın dört bir yanında insanların yüksek ilgisini çekmektedir. Biz, bunu daha duymuyoruz bile. Halbuki bu topraklar üzerinden çok güçlü imparatorlukların gelip geçtiğini ve burada gerçekten sayısız tarihsel çarpışmaların yapıldığını, kahramanlıkların sergilendiğini bilirsek, belki günümüzde yine cüceliği de yaşayabiliriz ama, ona layık olmanın bu büyüklükle orantılı bir çabayı gerktirdiğini, ona ulaşmamız sonucunda ortaya çıkarırız. Bütün bunların yurtseverlikle ilişkileri vardır. Tarihin derin etkisi altında olmadan, ülkenin doğal güzelliklerinin derin etkisini yaşamadan, tabii ki, halkın gerçekten özgürleştirilmesi gereken çok soylu bir halk olarak görmeden bir militan, savaşımında elbette ki, duyarsız ve içtenlikten uzak olur. Tutkuları olmaz. Bu da tabii ki, eyleme ve örgütlenmeye zayıf yönelmesine yol açar. İşte bütün bunların da devrimci görevlerden bizi ne kadar uzak tuttuğu açıktır.

Kürdistan yurtseverliğinin modern temellerde bir yandan ilkel milliyetçiliğin olumsuzluklarına karşı diğer yandan sosyal-şovenizmin inkarcılığına ve sorunu sahte koyuşuna karşı ve de enternasyonalizm maskesi altında kozmopolitizme karşı geliştiğini bu konuyu özenle işleyeceğiz. Özellikle de devrimci mücadelemizin en önemli bir alanı olarak bunu her zaman sağlam tutacağız, henüz iyi işlenmemiş, halen sonuçlarını tam ortaya koyamadığımız bir konudur. Lafta ve genel ana doğrularla koymakla birlikte özellikle güncel olarak bu konudaki durumlar nedir? Sömürgecilik nasıl çalışıyor, devrimciler nasıl çalışmalıdır? Bu konuda eksiklik var ve ortadan kaldırmak gerekiyor. Gittikçe daha derin bir ilgiyle yapmamızı bu konuda silahlandırmakla uğraşmamız boşuna değildir. Çabalarımız ciddi bir boşluğu ortadan kaldırmak kadar, Partimizin ilkesel bir yaklaşımına somutluluk kazandırmaktır. İlgi merkezinizi gittikçe daha fazla bu konuya hasretmek, bütün faaliyetlerimizde bunun insanımıza yüklediği görevleri ortaya koymak ve herkesi bu temeldeki mücadeleye bağlamak önem taşımaktadır. Çünkü herkesi biz genel demokrasi ve sosyalizm temelleri içinde bir araya getiremezsek yurtseverlik meselelerinde hainden daha iyi hesap sormazsak, kazanılabilecek en geniş kesimleri kazanmayı gerçekleştiremeyiz. Bu konuyu doğruca ortaya koyduğumuzda, çok az sayıda hain dışında bütün ülke mensupları, bu ülkede yaşamak isteyen herkesin destekçilerimiz olacağı kesindir. Bu açıdan konuyu bütün önemiyle tekrar tekrar ortaya koymak ve devrimci faaliyetlerimizin, bu konudaki görevlerini iyi yerine getirmesi çok önemlidir.

Helsinki Gözlem Grubu'nun Kürdistan...

Baştarafı 12. Sayfada

Elgin ise, ***"Göç kararnamelerinin halka zorla imzalattırıldığını ve 'teröristlerden kaçıyoruz' dedirtildiğini söyledi. Yenibaş köylüleri de, köylerini terk etmek istemedikleri için dövülmüşler, sonra da gitmeye zorlanmışlar."***

Tunceli'de, bize,1986'da Hozat'ın Asitli köyüne yapılan bir jandarma baskının nasıl yapıldığı şöyle anlatıldı: *"Sabahın erken saatlerinde güneşin doğmasıyla birlikte jandarmalar, kadın ve çocuklar da dahil tüm köylüleri köy maydanında topladılar. Güneş batana kadar bütün gün gölgesiz, ağaçsız güneşin sıcaklığı altında yüzüstü yatırıldılar.* ***'Siz Kürtsünüz. Burayı terk etmek zorundasınız. PKK'liler burada olduğu için, burada kalmaya devam ediyorsunuz. Siz onlara yemek veriyorsunuz, yaksa PKK dağlarda yaşayamaz'*** denildi."

Tunceli'de genç bir öğretmen şunları söyledi:

"Halkı iyi yerlere, verimli topraklara yerleştireceklerini söylediler. Fakat söylediklerinin aksine, yolun, suyun, elektriğin vb. hiçbir hizmetin olmadığı yerlere yerleştirdiler. Bu yetmiyormuş gibi devlet, ***'Siz buna alışkınsınız, o halde burada yaşayabilirsiniz'*** *diyor ve halk, kendilerini göç ettirenleri canavar olarak görüyor. Çünkü aynı dili konuşmuyorlar."*

Tuncelili bir avukat, halkı göç etmeye zorlayan baskıları anlattı:

"Tunceli'de yaşam hakkı yoktur. Jandarma, hiç beklemediğin anda, bakarsın gece vakti evine gelir ve seni rahatsız eder. İş yerinde, koyunlara yem verirken, her zaman, her yerde rahatsız eder. Halk ayrılmaya zorlanıyor, göç kararnamelerini imzalamak zorundadır. Bir köylü 'ya ölürüm, ya giderim' diyordu. O ayrıldığında ***ona evini gözyaşları içinde kendi eliyle yıktırdılar.*** *Bu yeni bir politika değildir. Geçen 5 seneden bu yana 15'ten fazla köy halkı, köylerinden ayrılmaya zorlandı. Bu yeni döküman, hükümetin şimdiye kadar hali hazırda yaptıklarının bir topal iskeletidir."*

Bize devletin karar alarak, hiçbir zaman hizmetleri -yol, elektrik, su, sağlık gereçleri, okul vb.- götüremeyeceği 20 köy ismi verildi. Bu köylerde yaşayanların hiçbir gelecekleri yoktur. Bölge halkı, bu köylere 'Enfiye köyler' diyor Buralarda yaşayanların hiçbir geleceği olmadığı gibi, köylerinden dışarı çıkmaya da zorlanacaklar.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.-Bonn
Konto Nr: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya	3.— $	Hollanda	3.— hfl.
Avusturya	18.— s.	İngiltere	0.80 £
Belçika	60.— bfr.	İsveç	6.— skr.
Danimarka	8.— dkr.	İsviçre	2.50 sfr.
Fransa	6.— ff.	Norveç	10.00 nkr.

Serpêhatina yekîtî, serhildan û berxwedanê-NEWROZ bi hêviyên rizgariya netewî ên berz, ji hêla gelê me tê pîrozkirin

Destpêk rûpela dawî de

rêkxistin, di vê barê de belavokek belavkirin. Di belavokê de, pêwistî û naveroka Newrozê a dîrokî wusa anîn zimên:

"Newroz, di dîroka gelê me de bûye navê serhildana li dijî nîr û pîkoliyê, bûye navê jiyaneke serbixwe û azad. Agirê serhildana ku KAWA'yê hêsinger li dijî sitembariya Aşuriyan bilindkiriye, rojeka nûh ji bo gelê me daye destpêkandin. Di vê rojê de, gelên êrdimê xwe ji bin destê Dehakê xwînxwar rizgarkirine. Ji vê rojê vir de, gelê Kurd jî vê rojê weke cejnekê pîrozdike.

Herçuqasî Newroz xwe digihîne gelek salên borî jî, di şerê rizgariya netewî de, îro gihaye hinde naverokên nûh jî. Piştî gelek salan du KAWA'yê hêsinger, vê carê jî agirê serhildanê, roja 21'ê Adarê li zindanên Amadê pêtgirt û geşbû. Bi vê serhildanê, gelê me xwedî li serpêhatina xwe derket û di kesaniya Mazlum DOGAN de, KAWA'yê hemdemî xelatê cîhanê kir. Bi danezanakirina ERNK, di mêjûya 21'ê Adarê 1985'ê de, Newroz giha taybetiyeka dinê jî. Bi vî awahî agirê serhildana KAWA'yê hêsinger, bersiva xwe a bi rûmet di vê dema nûh de jî girt.

Îro gelê me li beramberê hinde dijminên xwînxwar diraweste, ku ji Dehakê mejîxwar ne kêmtirin, di hovitî û dirindetiya xwe de. Ji bona bi kaluçan perçiqandina Dehak'ên hemdemî, gelê me tevgereka Newrozê a nûh birêxistiye. Tevgera Newrozê a hemdemî, îro gihaye gihanekên bilind. Deng, bal, xeml û rêdana Newroza gelê me çinginiya xwe li çar deverên cîhanê belavdike û dilên neyaran disotînê..."

Welatperwerên Kurd ên li Ewrupa, bi hisreta welatekî serbixwe, hemû derfetên xwe ên diravî û giyanî dilivînin û alîkariyên xwe ji bo pêşmergên li serê çiyê birêdixin. Çêkirina şevên Newrozê li derveyî welat vê yekê rind datînin pêşiya çavan. Gelê me bin rêberiya ERNK, cejna xwe li hemû deran pîrozdike. Gelê me bi pîrozkirina cejna Newroza sala 1988'ê, bi şêweyeka zanatir, bi qinyattir û bi gavên bawerî ber bi pêş ve dibeze.

Li hinde bajarên Ewrupa Newroz, bi serbilindî û bi bernameka dewlemend hat pîrozkirin. Bi hezaran dilxwazên Kurd, beşdarî cejnan bûn. Gelek rêkxistin, sazî û hêz alîkarî û hevkariyên pîroziyê digihênin komîta sazîkirinê. Cejna serpêhatina yekîtî, serhildan û berxwedana gelê me heya niha li van êrdimên jêrîn, hatiye pîrozkirin.

BERLÎNA ROJAVA

Dora 1200 kes beşdarbûn. Şev bi leyistokên folklorî, ji hêla koma "Qulîlkên Newroz" destpêkir. Ji bo şehîdên şoreşên cîhanê û Kurdistanê kêliyek li silavê hat rawestandin. Bernama şevê, bi zimanên Kurdî, Almanî û Tirkî hat xwendin.

Piştî ku koma sitranan 3 xoşxanên şoreşgerî xwendin pêde, koma govenda zarokan ji bajarê Berlîn, leyistokên dîlanî û gelêrî pêşkêşkir. Berî ku axafa konevanî bi zimanê Tirkî bê kirin, koma muzîkê a bi navê "Koma Botan", sitranên berxwedanê xwend. Axaf, li ser gihaneka Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan û li ser kompleyên ku li Ewrupa tundedibin, bû.

Di şevê de, 13 welatperwerên ku ji 13 rojan virde bû li Berlînê berxwedaneka birçîmayinê bilindikin, govendek kişandin. Govenda van welatperweran, bersiva xwe bo kutana çepikan û bangdana duruşman girt. Dure hozan Sefkan, kilamên şoreşgerî û berxwedanê xwend. Li du axafa bi zimanê Almanî, şîno (temaşe) destpêkir.

Piştî ku dengbêj Dilgeş helbestên xwe xwendin pêde, koma govendê a Hunerkomê, leyistokên renga-reng pêşkêşkir. "Koma Berxwedan" jî, bi sitrana "Apo hate Hilwanê" dawî bi şevê anî.

Ev rêkxistinên jêrîn namên xwe ên hevkariyê gihandin şevê: Yekîtiya Xwendevanên Sosyalîst ên Kurdistan, THKP-C/Acîlciler, Av. Dev-Genç, Partiya Komûnîsta Tirkiyê (Yekîtî), Navenda Karkeran li Berlînê, Komela Xwendevanên Kurdistan li Derveyî Welat (AKSA), Jinên Kreuzbergê (Kreuzberger Frauen), dilxwazên Eniya Gel a Filistînê, Eniya Têkoşîna Gelê Filistînê, Xwendevanên Komara Gel a Erebên Libya li Almanya Rojhelat, FAU/R-WB, BWK û Dostên Gelê Kurd li Berlînê.

GENK-Belçîka

Roja 27'ê Sibatê li welatê Belçîka bajarê Genk, Newroz bi têkiliya 500 kesan bi şahî hate pîrozkirin. Ji ên hatibûn şevê, dora 150 kes demokratên biyanî bûn.

Bernama ku ji hêla Hunerkomê hatibû amadekirin, dilê mêhvanan xweşkir. Koma govendê ji bajarê Stuttgart, koma sitranan ji Belçîka, koma sitranan ji Stuttgartê a bi navê "Koma Jiyan", ji Hollanda koma sitranan a bi navê "Koma Zilan" û koma govendê ji Hollanda şahî anîn şeva pîrozkirina cejna Newrozê.

Tiştekî pêwist di şevê de ev bû; demokratekî ji Belçîka ku birayê wî di berxwedana Nîcaragua de şehîd ketiye, di şevê de axafekî hevkariya Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan kir. Axafa vî demokratî, ji hêla vexwendiyan hat silavkirin.

Dilxwazên Dev-Sol li Belçîka û 10 rêkxistinên Hollandî namên hevkariyê hinartin şevê.

NÛRNBERG-
Almanya Rojava

Berî şevê bi rojekê, polêsên Bavyera duxuyankirin ku, şeva li bajarê Nûrnbergê hatiye qedexekirin. Ev biryarekî dijî demokratiyê bû. Komela Karkerên Kurdistan li Nûrnberg bi lez giliya xwe ba dadgehê kir, serî da saziyên dadiyê. Herwusa, welatperwerên Kurd bi dijwarî amadekariyên xwe bo pîrozkirina şevê berdewamkirin. Dawiyê de, bi şev dora seet 8'an, ji dadgehê destura çêkirina şevê derket.

Lê polêsan bikaranînên xwe ên dij-demokratî domandin. Li dora cihê şevê kozên xwe danîn. Hiceta ku cihê şevê nehatiye kirêkirin, avêtin pêş. Bi vî awahî xwestin şevê belavbikin. Belê liva welatperweran a bi biryar û qinyad, polêsan rawestand û necar man ku, gavên paşve bavêjin.

Şeva li bajarê Nûrnberg roja 5'ê Adarê, dora seet 18'an destpêkir. Dora 700 kes vexwendî bûn. Li kêlaka hozan Cemal, Xemgîn û Zozan, koma govendê ji Nûrnbergê eywana şevê bi şahiyê xemilandin.

Rêkxistinên bi navê BWK-U, VSP, TKP (B) û Av. Dev-Genç namebrusk hinartin şevê.

SAARBRÛCKEN-
Almanya Rojava

Roja 6'ê Adarê Newroz li bajarê Saarbrûcken hat pîrozkirin. Dora 500 kes vexwendî bûn. Bernama ku ji hêla Hunerkomê amadebibû, dilê mêhvanan şakir. Gava şîno hat pêşkêşkirin, heyecana mêhvanan giha bilindahiya xwe. Piştî 8 seetan dawî bi şevê hat, lê mêhvan hîn jî dixwestin ku bername bidome.

KOLN-BONN-
Almanya Rojava

Şeva Newrozê li vê êrdimê li bajarê St. Augustîn hat pîrozkirin. 1500 kes beşdarbûn. Bernama şevê ji hêla Hunerkomê hatibû amadekirin. Li derî ve bernamê, koma govendê ji bajarê Koln leyistokên gelêrî pêşkêşkir û hozanekî welatperwer jî helbest û sitranên xweragirtinê xwend. Welatperwerên ku li bajarê Bonnê dest bi rojiya mirinê kirine, beşdarî şevê bûn. Berpirsiyarê van welatperweran, axafek çêkir. Duxuyankir ku, heya xwestek bicih bên, ew wê livbaziya xwe bidomînin û axafa xwe bi duruşma "Berxwedan Jiyane" qedand. Mêhvanan ji dil û can wan pîrozkirin û hevkariya xwe bi lêdana çepikan danîn holê. Dure axafek bi zimanê Tirkî çêbû.

Yekîtiya Xortên Sosyalîstên Kurdistan û Partiya Sosyalîsta Kurdistana Îraqê namên hevkariyê gihandin şevê.

Pîrozkirina şevên yekîtî, serhildan û berxwedanê-Newroz, li hemû welatên Ewrupa didome.

Li zindana bajarê Eskîşehîrê nakokî didomin

Malbat, meriv û nasên girtiyan xwe li dora girtîgahê civandine. Berxwedana malbatan di avahiya SHP de li Eskîşehîrê û li bajarê Ankara, bi gelek terz û şêweyan berdewamdike. Dora 100 mlabatan dustura dîtina zarokên xwe hîn negirtine; mêtinger vê mafê nadin wan.

Bilî hemû keftûlaftên dewleta xwînvexwar, berxwedan tevayî girtîgahê girtiye û hemû girtî berxwedana xwe didomînin.

Zindanê Eskîşehîrê bûye qada vebirînê. Ji ber vê sedemê bin pêşengiya dîliyên şer ên endamên PKK, berxwedanek berz û geşbû. Leşkerên dijmin xwestin berxwedana qulîlkên azadî û serxwebûnê, bi rêtina xwînê vemirînin. Belê berxwedan berdewame, tu hêz nikare dengê têkoşeran bibire...

Dijminê hov, bi destê leşkerên xwe ên xwînrêt, 12 girtiyên cengê xedar birîndar kiriye. Herçuqasî berpirsiyarên dewleta mêtinger vê rûdanê diveşêrin jî, gelê me pêhesiyaye. Birîndar ranakin nexweşxanê.

Polêsan êrîşî berxwedana zindana Sagmalcilar kirin

Berxwedan, bi têkiliya bi sedan kes didome. Hevkarî jî ji derve bilindtir dibe. Malbatên girtiyan, endamên TAYAD, hinde wêneyên bi xelek û zencîran avêtin hewşa girtîgahê. Polês serî dan kotek û lêdanê.

Herwusa polêsan lêdan li endamên rojnaman jî kirin, ku dixwestin wêneyan bikişînin.

Li Tirkiyê bo piştgirtina berxwedanan, gelek livbazî çêdibin. Xwendevan derdikevin kuç û zikakan. Hinde girtiyên derketin pêşiya dadgehan, rejîma 12'ê Êlûnê seranser protesto kirin û li dijî pirsiyariyê derketin.

Li girtîgaha Buca berxwedan didome

Malbatên dixwestin zarokên xwe bibînin hatin girtin

Berxwedana ku li girtîgaha Buca de li dijî pîkoliyên faşîst hat pêşvebirin, didome. Berpirsiyarên girtîgahê ji bo hevdîtinê gedexe danîn. Malbatên girtiyan xwe li dora girtîgahê komkirine. Livbaziyên protesto bilinddikin. Polêsên Tirkan, êrîş birin ser malbatan. Dora 100 kesî hatin girtin û dixwazin wanan ji ber sedema xwepêşdana bêdestur, derxînin pêşiya dadgehê.

Welatperwerên Kurd ên li Frense, Îsvîçre, Holland û Danîmarka heya tixubên Almanya Rojava rêveçûn

Welatperwerên ku li gelek welatên Ewrupa dijin, bi komên mezin ber bi tixubên Almanya Rojava ve rêveçûn û pîkoliyên konevanî û girtinên Almanya protesto kirin. Şanîkirin ku, ji bo parastina mafên xwe wê heya dawî liberxwe bidin.

ÎSVÎÇRE:

Rêveçûn roja 12'ê Adarê ji bajarê Baselê destpêkir. Navbera 800 û 1000 welatperwer beşdarbûn. Xwepeşdan gelek bi disiplîn destpêkir. Pêşî de zarok û jin, du wan koma govendê tevlî dahul û zurnê û dure jî xort û mêran xwe rêzkiribûn.

Li kêleka alên ERNK, duruşmên nola "Dawî bi terora polîsan li Almanya bînin", "Welatperwerên hatine girtin, giringe bi lez bên berdan" hatibûn bilindkirin.

Welatperwerên Kurd bi bangdana duruşman û leyistokên govendê xwe nêzîkî deriyê tixubên Almanya kirin. Gava gihan ber derî, rastî bi hezaran polêsên Alman bûn. Dewleta Alman ji bajarê Mûnchen hêzên taybetî anîbû û amadekariyên mezin bi rê xistibû.

Komek ji welatperweran û demokratên Îsvîçre nameyeka protesto ji bo sawciyê Federal û wêzîrê karên hundurî dan berpirsiyarên Alman. Di namê de ev hatibûn nivîstin:

"1- Welatperwerên ramyarî ên Kurd, giringe bi lez bên berdan,

2- Divê dewleta Alman dev ji êrîşên xwe li dijî welatperwerên Kurd berde,

3- Divê dewleta Alman dawî bi hevkariya bi MÎT'a Tirkan re bîne,

4- Divê heyetek bê damezrandin, ji bona ku rewşê hurbikolîne."

Gelek demokratên Îsvîçre têkilî xwepêşdanê bûn. Domana rêveçûnê de belavok hatin belavkirin. Gelek endamên rojnaman, xwepêşdan şopandin.

Reveçûnên her bi vê armancê, li Frense, Hollanda û Danîmarka jî çêbûn. Rêveçûna li Frense ji bajarê Strasbourg destpêkir û 200 welatperwer beşdarbûn. 16 km. ketin axa Almanya û dengê xwe gihandin gelê Almanya jî. Li Hollanda 150 û li Danîmarka jî 20 kes têkilî rêveçûnan bûn.

Livbaziyên vê nolê, û livbaziyên weke xweragirtinên birçîmayinê, civîn, vegirtin, civînên bo rojnaman, heya hîkariyên xwe bidin bi gelek şêweyan wê berdewam bikin.

Xweragirtina birçîmayinê li Norveçê

Li bajarê Trondheîm welatê Norveçê, roja 24.4.1988'ê 3 dilxwazên ERNK dest bi berxwedana birçîmayinê kirin. Armanca xweragirtinê hevkariya bo berxwedana dîliyên şer di zîndanên Amedê ye, alîkariya bo doza wan a mafdare û dengê wan di nav alema giştî de bilindkirine.

Livbazî, ji ber rewşa xwe a nav netewan û ji ber rojenîna rewşa xwe, posîdeyeka gewre li du xwe hêla. Gelek mebusên Norveç û serekê belediya Trondheîm serî dan livbazîkaran û hevkariya xwe pêşkêşkirin. Herweha Wezîra Karên Derveyî ê Norveçê, sozda livbazîkaran ku ewê bi rêya balyozxana xwe a li Ankara, wê bala dewleta Tirk bikişîne ser bûyaran û ewê xwe bi pirsê mijûlbike. Roja 2.3.1988'ê de jî civîneka haydarî û agahdariyê digel endamên rojnaman hat çêkirin û dawî bi livbaziyê hat anîn.

Rewşa nûh a welatperwerên ku li bajarê Bonnê xweragirtina birçîmayinê pêşvedibin

Berxwedana ku 20'ê Sibatê destpêkiribû û destpêka meha Adarê de qulibibû rojiya mirinê, berdewam dike. Berxwedana ku di mezelên Feyka-Kurdistan de tê çêkirin, piştgirtineka mezin digire. Welatperwerên Kurdistanî, ji çarhêlên Almanya Rojava serî li berxwedankaran didin û alîkariya xwe ji bo wan pêşkêşdikin.

Gelek demokratên Alman jî tên cihê xweragirtinê û hevkariya xwe datînin holê. Cihê xweragirtinê, her êvarê diqulibe cihê numayişekê. Her rojê rewşa rojenîn tê şirovekirin û alema giştî tê haydarkirin.

Doxtorên Kurd ên welatperwer, roj bi roj tên cihê bûyerê. Heya ku daxwazên jêrîn bicih bên wê xweragirtin bidome:

1- Berdana welatperwerên ku polêsên Alman wan girtiye,

2- Dawî bi êrîşên polêsan li ser welatperwerên Kurd û hêzên pêşengî ên Kurd anîn û rawestandina hevxebatkariya digel MÎT'a Tirk,

3- Avakirina komisyonekê, ku wê bikaranîn dij-demokratî ên dewleta Alman hurbikolîne.

Yekîtiya Jinên Welatperwerên Kurdistan, Ji ber 8'ê Adarê, roja jinên cîhanê ên xebatkar, li bajarên Koln û Duîsburg'ê civîn çêkir

Nêzîkî 100 jin beşdarî herdu civînan bûn, ku roja 13'ê Adarê hatin çêkirin. Di civînê de li kêleka roja 8'ê Adarê, roja jinên cîhanê ên xebatkar, li ser jinên Kurdistanê di Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan de û li ser xebatên Yekîtiya Jinên Welatperwerên Kurdistan (YJWK) axaf hatin çêkirin.

YJWK, ku ji roja damezirîye civînên duhev çêdike, ji bona ku hemû jinên welatperwer di bin banê xwe de rêkxistin bike û wanan têxe nav şerê rizgariyê, wê xebatên xwe berdewam bike.

Xweragirtina birçîmayinê li Genf (Cenevre)

Roja 29.2.1988'ê, li bajarê Genf (Cenevre) welatê Îsvîçre 20 welatparêzên Kurd dest bi berxwedana birçîmayinê kirin. Xweragirtin ji hefteyekê vir de ye didome. Armanca xweragirtinê, protestokirina biryarên bidervekirinê li derheqê dîliyên şer ên endamên PKK ye. Herwusa, rabirîna êrîşên emperyalîstan û hevkariya li berxwedana li zindanan, armancên vê livbaziyê ne. Di roja destpêka xweragirtinê de, civînek bo rojnaman hat çêkirin. Bêhtirî 30 endamên rojnaman beşdar bûn. Gelek kesên demokrat û mirovên humanîst hatin cihê livbaziyê û piştgiriya xwe diyarkirin. Hinde rêkxistinên demokrat ên Îsvîçre jî, hevkariya xwe danîn holê. Xweragirtin bi biryar û qinyadê berdewame.

Li Îsvîçre şeva hevkariyê çêbû

Roja 5'ê Adarê 1988'ê li bajarê Lugano kantona Îsvîçre û Îtalya, li ser daxwaza demokrat û pêşveçûyên Ewrupî şeveka hevkariyê hate çêkirin. Dora 150 demokratên biyanî û welatperwerên Kurd beşdarî şevê bûn.

Şev, bi silava ji bo şehîdên cihanê û Kurdistanê destpêkir. Axafeka konevanî hat pêşkêşkirin. Pêşveçûnên vê dawiyê hatin nasdan. Dawiya axafê de, banga hevkariya ji bo Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan hat çêkirin. Gelek rojnamevan û abukat jî hatibûn şevê. Radyona Îtalya RSTI bernama şevê kişand û kire fîlmek, ji bo weşandinê. Bernama wê di radyona Îtalya de bê weşandin.

Koma govenda Kurdî ji Îsvîçre, dilê mêhvanan şakir. Hozan Seyidxan û hozan Azadî bi sitranên xwe ên şoreşger şahî anîn eywana şevê.

Li ser daxwaza mêhvanan koma govendê, cara duwemîn govend kişand. Şev bi sitrana "Apo hate Hilwanê" dawîbû.

Civînên bo girsên gel

Li ser berxwedana birçîmayinê li zîndanê Amedê û li ser konevaniyên ji rê derxistinê ên bi destê hêzên "çep" ên girêdayiyên burjuvaziya Tirkan (mîna SHP), civînên fireh li gelek bajaran ji bo girsên gel hatin çêkirin.

Li bajarê Baselê 300, li Zûrîchê 200, li Frîebourgê 200 û li bajarên Genf û Laussane 100 kes beşdarî civînan bûn.

Li Swedê welatperweran avahiya Yekîtiya Netewan vegirt

Roja 15.2.1988'ê li Swedê bajarê Stockholmê, komek ji 25 kesan ji welatperweran, avahiya Yekîtiya Netewan vegirtin. Livbazîkar hevkariya xwe bo 2000 dîliyên şer, ên endamên PKK ên li zindanên Amedê bilindkirin. Her bi vê armancê, li cihê bûyerê konferansek ji bo rojnaman û weşanan hat çêkirin. Serokê Yekîtiya Netewan li Stockholmê di konferansê de wusa gote weşan û rojnaman: *"Arman-ca ku Kurdan avahiya me vegirtine, eve, ku dixwazin bala alema navnetewan bikişînin ser rewşa welatê xwe. Ên ku ev livbazî pêkanîne, Kurdên li Swedê ne. Dixwazin hevkariya xwe ji bo 2000 dîliyên şer şanîbikin. Li derheqê 20 ji van girtiyan, Komara Tirk biryara bidarvekirinê daye."* (Svenska Dagbladet)

Gelek şaxên weşanan û endamên rojnaman beşdarî civînê bûn. Radyo û televizyon hevpeyvîn (roportaj) digel welatperweran çêkirin.

Welatperwerên ku livbazî pêkanîn, duruşmên nola; **"Bijî Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan", "Em hevkariya xwe bo dîliyên şer ên ku di zindanên dewleta Tirk a faşîst de liberxwedidin, bilinddikin"** ûhw., ku bi zimanê Swedî hatibûn nivîstin, hildan joran. Livbazî bi çalakî û jêhatîbûn biserket.

Li bajarê Basel civînek bi navê Banket de Republîk (civîna komarê) çêbû

Roja 4.3 1988'ê, civînek ku Kurdistan û Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan dide nasîn û êrîşên li dijî Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan dirabirîne, hat çêkirin. Civîn ji hêla Komîta Kurdistanê li Îsvîçre, Komela Kurdistan li Îsvîçre (Dostên Gelê Kurd) û CEDRÎ hat çêkirin. Dora 200 demokratên Îsvîçre beşdarî civînê bûn.

Civîn bin navê "Banket de Republîk" hat çêkirin. Ango "Civîna Komarê." Ji 150 salan vir de ye, şoreşgerên Frense bin vê navê xebatên xwe li dijî emperyalîzmê pêşvedibin û ev civîn ji bo gelek kesan bûye serpêhatinek.

Lê îsal di civînê de bi giranî li ser Kurdistanê gotûbêj hatin kirin. Rewşa pêşveçûna têkoşîna rizgariya netewî li Kurdistanê, êrîşên Komara Tirk û emperyalîzmê hat naskirin. Bi navê ERNK, abukat Hûseyîn Yildirim axafek çêkir. Di axafa xwe de, li ser gihaneka têkoşîna rizgariya netewî ma. Êrîşên emperyalîzmê bi dijwarî protesto kir. Duxuyankir ku, tu hêz nikare pêşveçûna têkoşîna gelê Kurd birawestîne. Herwusa hikûmeta Îsvîçre bi dijwarî rexnekir, ji ber ku karbidestên vî welatî, êrîşên xwe li ser malên welatperweran û komelên Kurdan berdewam dikin. Di meha Hazîranê sala 1987'ê de jî avêtibûn ser malan û dest danîbûn ser tiştên welatperweran. Berpirsiyarê ERNK wusa got: *"Divê hîkûmeta Îsvîçre dev ji pîkoliyên xwe ên li ser welatperwerên Kurd û konevaniya xwe a dij gelê Kurd berde. Ev konevanî tiştek bi destê vê karbidestiyê nikarê bîne."*

Dora 10 endamên rojnaman beşdarî civînê bûn. Herwusa 2 profesorên ji bajerê Zûrîch, keşeyekî bi navûdeng ji Îsvîçre, bi navê LÎDLÎP Faklîn Somalîn û berpirsiyarek bi navê CEDRÎ û abukatekî demokrat peyvên ku emperyalîzmê dirabirînin, çêkirin. Ev berpirsiyar û kes, herwusa duxuyankirin ku hevkariya xwe bi berxwedana li zindana Amedê, bi dîliyên şer ên şoreşger jî, bilinddikin.

Ji gelek parlamenteran û demokratên bi navûdeng namebrûsk hatin civînê. Dosyeka li ser pêşveçûnan, ji bo mêhvanan hat belavkirin. Dawiya civînê de govenda Kurdî hat pêşkêşkirin. Di civînê de biryar hate girtin ku di dema pêşî de "Komela Dostaniya Kurdistan li Îsvîçre" bê damezrandin. Di dema pêşiya me de, civînek di vê barê de jî wê bê çêkirin.

Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan li Frense Komcivîna xwe a Yekemîn çêkir

Di mêjûya 28.2.1988'ê li Parîsê, Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan li Frense Komcivîna xwe a Yekemîn çêkir. Dora 60 jinên welatperwer beşdarî komcivînê bûn.

Piştî axafeka destpêkirinê, civîn bi silava bo şehîdên şoreşên cîhanê û Kurdistanê destpêkir. Dure mercên rojenînê hatin duxuyankirin.

Di rapora komcivînê de, li ser rista jinan di civakê de ji dîrokê virde; bindestiya jinan, û rewşa jinên Kurdistan hate rawestandin. Bi awakî eşkere hat şirovekirin ku, rizgariya jinan bi bi serfiraziya şerê rizgariya netewî ve girêdayî ye.

Komcivîn biryar girt ku, ji bo pêşvebirina Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan li welat, xebatên rizgarîxwazên netewî li Frense jî wê bên pêşvebirin. Ev biryar ji hêla hemû encumanan hat pejirandin.

Dawiyê de, Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan, koma birêvebirina xwe hilbijart û civîna xwe kutand.

Karkerên ku li Libya dixebitin, bin serokatiya ERNK di şerê xwe de biserketin

Em karkerên ku bi gelek hêviyan hatine Libyayê û di firma "Saraçoglu" de dixebitin, ev bû demeka dirêjê li dijî vê fîrma Tirkan liberxwedidin.

Herçuqasî serê çend salana bin hoyên zehmettirîn em dixebitin jî, tu hêviyên ku me dikir, bidest me neketin. Bi salan ji bo kartol û şorba savarê em dan xebitandin. Di dema xebata me de, me çerxiyek jî pere negirtin. Li hembera vê rewşê jî, patronan li ser pişta me kêfa xwe dikir. Rewşa me bibû, rewşas dîliyên reş wek Kunta-Kinte. Weke tê zanîn ling û destê van dîliyan bi xelek û gulleyan hatibûn girêdan. Em jî bi pasaportên dewleta Tirk hatibûn girêdan, ku li ser dinivîse; "nikare bixebite, nikara xwe bilivîne." Rastî, bi gotinan em nikarin derd û kovanên xwe bînin zimên.

Fîrma ku bi salan xwîna me mijand, taliyê de xwarina me jî birî. Me serî da balyozxana Tirkan û me rewşa xwe ji wan re got. Lê guhdariya me nekirin. Konsolosê Tirk, pir eşkere wusa got: *"Hun ne bi dilxwaziya me hatine vira."* Bi vî awahî, me rastî piçeke din fahmkir.

Di van rojên teng de ERNK giha hewara me; rê şanî me kir, em ronahî kirin. Bo berxwedanê bang li me kir. Dilxwazên ERNK bi hedar û xweragirtinê alîkariya me kirin. Di her livbaziyê de û li her derê pêşengiya me kirin. Tu alîkarî ji bo me dur negirtin. Encamê de em biserketin û bi biryara dadgehê, me fîrma derxist firotinê. Niha li Libya yê, fîrmek bi navê "Saraçoglu" ê din nîne. Me xwe kire yek, me liberxwe da û me mala mejokdar û kedxwaran li ser serê wan hilweşand.

Belê berxwedana me biserket. Lê heke ERNK nebûya, me wê çi kiriba? Em ji dil serkeftina ERNK dixwazin. Em karkerên Tirk û Kurd, çêtir di barê rastiyan de haydar bûn.

- Bijî Kurdistaneka serbixwe!
- Bijîn PKK û ERNK!

150 karkerên fîrma "Saracoglu" li Libya

Komela Dostên Gelê Kurd li Swêd bajarê Stockholmê damezirî

Li Swêd bajarê Stockholmê **Komela Dostên Gelê Kurd** hate damezrandin. Civîna damezrandina komelê roja 28.2.1988'ê de çêbû.

Roja damezrandinê de serekê komîta kargêriyê **Tom Carlson** di axafa xwe de wusa got: *"Di vê rojê de, bû du sal ku serekwezîrê Swêd Olof Palme hatiye kuştin."* Paşê axafa xwe wusa domand: *"Lê bi vê kuştinê hinde hêzên nenasê demokratî û mafên mirovan, xwestin ku welatê Swêd ji hindek mirovan re bikin girtîgeh. Xwestin bi şêweyeka kîret, çend sempatîzan û layangirên şerê serxwebûna Kurdistanê, reşbikin û di kuştina Olof Palmê de vê rûdanê ji bo hundakirina şopa rastî bikarbînin. Lê ev welatperwerên Kurd birek ji mirovên penahin, ku wekî her penahberên dinê dixwazin hay ji rewşa welatên xwe hebin. 'Sucê' wan ev tenê bû! Me vê neheqiyê û bêdadiyê dît û lewma em dixwazin li hemberê vê yekê derkevin."*

Piştî vê axafê, civîn dest bi desturê kir. Dû rusipikirina desturê, komîta birêvebirinê (kargêriyê) hat hilbijartin. Komîta birêvebirinê jî, bi piraniya dengan Tom Carlson ji bo serokatiya komelê hilbijart. Paşê komîta birêvebirinê, digel hemû rojnamên Swedî, li ser vê rûdanê hevpeyvîn çêkir û rojnaman gotar û nûçe anîn nav pelên xwe.

Komela Dostên Gelê Kurd, dixwaze ji bo rakirina cezayên ji hêla belediyên Swedê ku li ser 8 welatparêzên Kurd bi neheqî hatine danîn, xebatê bike. Herwekî dinê jî, ji bo rakirina navdana "terorîstiyê" li ser van 8 Kurdan, wê li Swed bixebite. Bi tevayî û gelemperî jî, ji bo ragihandin û agahdariyê li ser rewşa Kurdistanê ji bo bigihîne gelê Swêd, dixwaze bixebite; hêz û derdorên pêşverû û demokrat baldar bike.

Bi vê civînê rûdaneka herî taybetî jî derkete ser avê, ku heya niha dora 20 kesan, bextxwazên ramyarî, ji ber dilxwaziya xwe bo şerê gelê Kurdistanê, nedikarîn bên komela welatperweran. Karbidestiya Swêd destur nedida wan. Rojnamegerên Swêdî ku digel komîta birêvebirinê axifîn, dure jî bi çend hevalên di vê rewşê de jî, hevpeyvîn çêkirin û roja dure, rojname li ser van tiştan jî man.

Çend welatparêz
Ji Komela Dostên Gelê Kurd
li Stockholm

Heyeta Komîta ji Kurdistanê têkilî civîna Komisyona Mafên Mirovan a Yekîtiya Netewan (Koma Milletan) bû

Komisyona Mafên Mirovan a Yekîtiya Netewan, ku her salê mêha Sibatê de xwe dicivîne, îsal xwe li bajarê Genf (Cenevre) li welatê Îsvîçre civand. Di civînê de li ser bûyerên li cîhanê hate rawestandin û birîndarkirina maf û azadiyên mirovan ji ber çavan hatin derbaskirin.

Ji ber ku civîna îsal, di vê demê de bikartê, ku têkoşîna berxwedana gelê Filistînê li dijî siyonîzma Îsraîl bilinddibe, konevaniya pîkolîger, nijadperest û faşist a Îsraîlê hat protestokirin. Komisyona civînê bêhtirîn li ser welatên mîna Efrîka Başûr, Filistîn, Namîbya û Qibrisê man. Pirsên rizgariya gelan û perçiqandina mafên mirovan li van welatan bûn babetên gotûbêjan.

Serekê Rêkxistina Rizgariya Filistînê, Yaser Arafat ji bo civînê hatibû vexwendîkirin. Lê li ser pirsa protokolê lihevhatin çênebû, û roja ku Yaser Arafat hat, heyeta USA xebatan protesto kir û têkilî civînê nebû. Lê hemû berpirsiyarên dewlet û rêkxistinan ku têkilî civînê bibûn, serekê PLO silavkirin. Hevkarî ji bo berxwedana gelê Filistînê hate eşkerekirin. Arafat qedera seetekê peyivî. Rewşa Îsraîl danî holê û bang li gelê xwe kir, bo berdewamkirina berxwedanê. Herwusa ji bo destpêkirina avakirina konferanseka navnetewan, daxwaza xwe danî holê.

Komîtên ji Kurdistanê, têkilî xebatên komisyona 44.'an a mafên mirovan jî bû. Berpirsiyarên Komîta ji Kurdistanê, endamên delegasyonan û endamên komisyonan li ser rewşa Kurdistanê ronak kirin. Di hevpeyvînan de behsa berxwedana li zindanan hat kirin. Li ser vê bûyerê, bangek ji bo hemû dewletan re hat şiyandin. Di vê bangê de, ji wan hat xwestin, ku ji bo rawestandina bidarvekirinan, ji bo dawî bi hingavtin û sitembariyê anîn û ji bo rakina qedexa ser zimanê Kurdî di zindanan de, xebatê bikin.

Digêl rêkxistina bi navê "SOS-Torture" a cîhanê, li ser hingavtinan hevpeyvîn hatin çêkirin. Miduriyeta liqa aşitiyê û mafê mirovan a rêkxistina UNESCO, guhdariya berpirsiyarên Komîta ji Kurdistanê kir. Midur profesor Pierre de Senardens ji ber hingavtinan bang li hemû liqên OMCT (Rêkxistina li dijî hingavtinan li cîhanê) kir, ku ji Tirkiyê, rawestandina hingavtinan bixwazin. Ji wan xwest ku hinde heyet û telgrafan bişênin Ankara. Ev banga di mêjûya 17'ê Sibatê 1988'ê de derketî, ji bo 250 rêkxistinên endamên OMCT hat hinartin.

Di komisyonên rêkxistina ONG (Organisations gouvernemanfales) de jî li ser pirsa Kurdistanê gotûbêj û xebat hatin çêkirin. Rêkxistina bi navê LÎDLÎP jî, sernivîsa gelê Kurd anî zimên û mafê çarenusê xwest.

Komîtên ji Kurdistanê, raporekê ji bo hemû endaman û rêkxistinan belavkir.

BAWERÎ

Gelo divê mirov bawerî bi çi bîne?

Li hemû derên dinyayê, mirovên li ser ruyê erdê baweriya xwe bi tiştekî dihênin. Ger aşkere ne bibêjin jî, her kes baweriyeke xwe yî veşartî heye û ew bi tiştekî bawer e.

Ev tişt çi ye?

Ev tiştên ku mirov pê baweriya xwe dihênin, cihêreng in. Ji bo hindek mirovan ev tişt **Siruşt-Sirûc** (tebîet) e. Ji bo hindek mirovan **Yezdan-Xweda.** Ji bo hindek mirovan ev tişt **Şer û nakokiya di navbera qencî û xerabiyê de** ye. Ji bo hindek mirovên dinê jî ev tişt; **mirovayetî** (humanîzm) û **rastî û xweşî** ye.

Neha em bi dorê behsa van tiştan bikin. Siruşt çi ye? Yezdan kî ye? Şer û nakokiya di navbera qencî û xerabiyê de çawa ne? Mirovatî, rastî û xweşî çi ne?

Ev çar dûrîşme (şîar), bineretin û nimûneyên çar babet bîr û baweriyê ne.

Ger em ji sirûştê dest pê bikin; siruşt bi kurtî hebûn û tevgera dinyayê ye. Wekî ku dar, ber, av, ax, çiya, daristan, mirov û heywan, hemû bi serê xwe parçeyek ji cîhanê ne û yek bê yekî nabe. Yanê her tişt û her kes pêdiviya xwe bi yê dinê heye. Ev hebûn û tevger dibe siruşta dinyaya ku em li ser dijîn. Siruşt ev e.

Li ser ruyê erdê gelekî mirov hene ku bîr û baweriya wan tenê li ser siruştê heye. Qedr û nirxê wê berz û bilind digirin û jê re nimêj û taetê dikin. Ev mirovên ku bi siruştê bawerî dihênin, aşiq û evîndarê siruştê ne û jê re dêlindêzan (merasîm, ayin) saz dikin û qurban pêşkêşê wê dikin.

Îro tenê li Efrîkayê, li dora 100 milyon mirov hene ku xwediyê ev olên siruştî (dînên tebîetî) yên cûrbecûr in.

Dûrîşmeyên ev hemû olên siruştî bi nêzîkî ev in:

Olperestên siruştiyên Afrîkî dibêjin: *"Bi siruştê re, jiyaneke têkelbûyî, jiyana herî xweştirîn e!"*

Olperestên siruştiyên li rojhelata dûr-Hindistan û Çînê jî dibêjin: *"Her tişt pîroz (muqeddes) û serteser (bêdestpêk û bêdawîbûn) e. Ne pêşiyekî hebûye û ne jî dawiyekî heye!.."*

Olên siruştiyên Efrîkî, gelek tiştên xwe di vêjeya (edebiyat) devkî de parastine. Lewra gelek mirovên pîr û gihaştiyên wan, gelekî tişt dizanin. Ger dema pîremirovekî wa bimire, dibêjin *pirtûkxaneyeke gerek, bi hemû pirtûkên xwe wenda bû!*

Çawa perestingahên (mabed, îbadetgah) cihû, file û musulmanan kenişt (sînagog), der û mizgeft e, her wusa perestingehên olên sirûcî yên rojhilata dûr, yên olên hîndûhîndûperestî û konfîçiyus re; tempel dihê gotin, ku manaya wê bi xwe perestingah e.

Ji bilî olên siruştî yên li Efrîkayê, sê olên siruştî, yên mazin û bi nav û deng hene. Wekî ku me navên wan li jorê jimart ew; hîndûperestî, bûdaperestî û konfîçûyus in. Olên hîndûperestî û bûdaperestî ji Hindistanê derketine û li hemû Rojhelata Dûr belav bûne. Ola konfîçiyus jî li Çînê derketiye.

Divê neyête ji bîr ve kirin, ku peyambir (peyam=mesaj, mizgîn+bir) Zerdeşt (zerdeştê yekem B.Z.-berî zayin'a Îsa 3000 sal berê jiyaye) belku berî ev olan dest bi belav kirina bîr û bawerî û ew peyama xwe ya şer û nakokiya di navbera qencî û xerabiyê (dualîzm), li nav gelên rojhelata navîn belav kiriye.

Yezdan

Em neha bihêne ser ew kesên ku bi Yezdanekî bawerî tênin. Yezdan kî ye?

Ew çêkrox û afirendeyê hemû cîhan û fezayê ye, li gor kesên ku bi wî bawerî dihênin. Yanê Yezdan ew kes e, ku dinya û ezmanan afirandiye, çêkiriye.

Ew kesên ku bîr û baweriya wan li gel Yezdan heye, ji wan re çi dihête gotin? Ew kî ne?

Li gor dora xwe ew kes; cihû (mûsewî, yahûdî), File (îsewî, hiristiyan) û musulman (mihemedî) in, ku dibêjin berî her kesên cîhanê, me bi yezdan bawerî aniyê û hemû emir û fermanên wî bi cîh anîne.

Me gotibû ku li gor dor û rêza xwe ew kes... Ev ji ber vê yekê ye; ji ber ku li gor rêza xwe ya dîrokî, pêşiyê cihû, paşê file û dawiyê jî musulman bi yezdan bawerî anîne.

Cihû

Berî hemû gelan, ew kesên ku ji wan re Israîlî dihête gotin, baweriya xwe bi yek yezdanekî anîne. Yanê dîtina pê bawerî anîna bi yezdaneke nexuyayî û li her der û ciyê amade û çavdêrê her tiştîhazir û nazir, yekemîn car ew mirovên ku îro ji wan re cihû dihête gotin, baweriya xwe bi yezdaneke nexuyayî anîne. Jê re **Yehova** gotine. Di wan deman de, ji bilî cihûyan, hemû gelên dinê, bi çend yezdanan bi hev re bawerî dihanîn. Mîna yezdanê ronahiyê, yezdanê tarîtiyê û hwd. Piştî cihûyan, file û musulman di olên xwe de, vê dîtinê pejirandine û parastine. Dîtina xwedî yezdaneke li her der û ciyê amade û çavdêr, bûye hîmê herî mazin û beşdar di ev her sê olên mazin de.

Heta îro jî, ji bilî cihû, file û musulmanan, hindek mirov hene ku bi yezdanokan bawerî dihênin. Yanê yezdanên wan, ji yezdanê cihû, file û musulmanan biçuktir in. Li gor van mirovan, her tişt yezdanê xwe heye... Wekî ku me berê jî gotibû, mîna yezdanê başî û xerabiyê, mîna yezdanê şev û rojê, mîna yezdanê ba û baranê û hwd. Ev babet ol û olperestî, bi piranî di nav îndîanan-çermsoran de, berfirehtir e. Cîh û warên wan, Emerîkaya Başûr e.

Em piçekî dinê jî li ser baweriya cihûyan rawestin û guhê xwe bidin hindek gotinên wan yên belku herî înteresant: Cihû dibêjin ku, *Yehova-Yezdan me cihûyan ji bo parastina dinyayê hilbijartiye. Em xelkeke bijarte ne û em xelkê yezdan bi xwe ne."*

Peyambir Mûsa bi xwe ji Îsraîliyan e. Ji pirtûka pîroz ya cihûyan re **Tewrad** dihê gotin. Bajarê Ûrşelîmê-Qudsê, bajarê wan yê pîroz e.

File

File jî dibêjin *"... û herî mezintirîn evîn e."* Navê pirtûka wan ya pîroz **Încîl** e û navê peyambirê wan yê hezkirî; Îsa ye. Li gor tilmîzên Îsa (Markos, Mattias, Lukkas û Yohannes) û Încîlê, Îsa bê bav ji dayik bûye. Loma dihête gotin, ku bavê wî yezdan e. Lewra yezdan xwestiye ku Îsa wilo "bêbav" ji diya xwe bibe. Yanê ev dihê wê manayê, ku yê Îsa bi destên xwe, bi şîn û tewaneya xwe afirandiye yezdan bi xwe ye. Ji bo vê yekê hemû mirovên cîhanê, ji hêla fileyan mîna zarokên yezdan dihên dîtin. Diya Îsa Meryem (Maria) e. Meryema qîz, bakîre... Hindek file hene, ku ji fileyên dinê cihê, ji Meryem re: Diya-Meryem, ji yezdan re Bav-Xwedê û ji Îsa re jî Lawîsa dibêjin. Ji van hersê "hebûnan" re giyanên pîroz-rûh el Quddûs dibêjin. Hemû êrdimên (navçe) welatê Filistînî û yên Îsraîlî, bi taybetî jî bajarê Ûrşelîmê ji bo fileyan wargehên pîroz in.

Musulman

Musulman dibêjin *"Yezdan mazin e-Allahû ekber!"* Peyambir Mihemed bi xwe ji neviyên peyambir Îbrahîm e. Piştî jimartina heft bavên peyambir Mihemed, mirov digihîje peyambir Îbrahîmê ji Heranê! Peyambir Îbrahîm li Kurdistanê, li Edesa (Ruha'ya îroyîn) jiyabû. Lê peyambir Mihemed êleke Erebî ya Qureyşiyên li nîv- girava Erebistanê bû û li bajarê Mekke'yê dayik bû (571 P.Z.) Pirtûka pîroz ya musulmanan Quran e û xwe xwendin e. Bajarê Mekke'yê pîrozê musulmanan e. Loma yê ku li kîjan derê dinyayê dibe bila bibe, dema musulman nimêj dikin, berê xwe didin vî bajarî û kevirê reşê tê de-hecer ul eswed.

Neha em werin ser peyambirekî dinê û pirtûka wî ya pîroz, ku jê re dibêjin Zebbûr. Ev peyambir Dawûd e. Ew bi xwe ji Îsraîliyan bû. Li gora hindek mirovan ew ji padîşahên cîhaniyên herî pêşîn bû, ku hikum û dolîwgeriya wî, digihîşte hemû axa cîhanê. Lê qet oleka wî ya bi navkirî nîne. Li gora dîtina file û kenîseya wan; wekî ku me li jorê jî gotibû. Dawûd bi xwe padîşaheke navdar bûye, ne peyambir! Pirtûka wî ya Zebbûr, ji Tewrad, ji Încîl û ji Quranê kevintir e. Li gora dora xwe peyambir û pirtûkên wan yên pîroz bi vê rêzê ne:

"Peyambir" Dawûd û pirtûka wî Zebbûr,

Peyambir Mûsa û pirtûka wî Tewrad,

Peyambir Îsa û pirtûka wî Încîl û

Peyambir Mihemed û pirtûka wî Quran.

Xaxam ji mirovê olperestê pêşeng yê cihû re dihê gotin. Ji yê file re Papa, Keşe û ji yê musulmanan re îmam, mele dihê gotin.

Şer û nakokiya di navbera qencî û xerabiyê-dualîzma Zerdeştî

Zerdeşt ew sê kes bûn ku di tarîtiya rojgariya dîrokê de, mirovan gazî ser jiyana rastî û durustiyê dikirin. Dihête gotin, ku Zerdeştê yekem 3000 sal B.Z. jiyaye. Zerdeştê duwem 2040 sal B.Z. û yê sêyem jî 660 sal B.Z. jiyaye. Zerdeştê sêyem li dorhêla gola Ûrmiyê dest bi şîret û nesîhetên xwe kiriye, ku mirov hez ji hevdu bikin, hîle û fêlbazî li ser alay û pergalên pîvanê; wekî qapan û mêzînê nekin. Berê nîşan û lewhayê ku li ser riya bajar û gundan agahdarî didan, ji qazî û mexsûsî, ji bo kêfê wan ne guherînîn. Her wisa Zerdeşt bi van şîretan mirovan gazî jiyaneke qenç kiriye. Lê mixabin wekî li serê hemû qasid, resûl û peyambiran hatiye, pêşiyê kes ji xewa kibir û xefletê şiyar ne bûye û bawerî bi wî ne aniye. Zerdeşt ji ber vê çendê ji wê derê koç dike û berê xwe dide rojhelatê, Rojhelata Dûr û li wir jî peyama xwe ya şerê di navbera rastî û şaşiyê de belav dike. Paşê dîsa dizivire dihê welatê xwe, Rojhelata Navîn. Li ser bingeha dîtin û bîr û baweriya zerdeştiyê, ku ew şer û nakokiya di navbera çeyî û xerabiyê de ye, ev sê dûrîşme jî hene: ***Pendarî nîk, guftarî nîk û kirdarî nîk.*** Yanê; Hizirkirina (fikira) baş, Axaftina baş û Kirina baş.

Şer û dijîtî û nakokiya di navbera qencî û xerabiyê de çi ye? Ev tişt wekî ku navê wî jî li ser e; mîna başî û nebaşî, reş û sipî, şev û roj, tarî û ronahiyê, çi tiştên ku li hember hêla zelalî û delaliyê ne, ji hêla zerdeştiyê ve mîna nîşana nebaşiyê dihête dîtin. Hêla dinê jî mîna nîşan û nimûneya başiyê dihête hez û bawer kirin. Li gor vê yekê wekî xwedî û xwedanê qenciyê, xwedî û xwedanê neqencbûnê jî heye, ku ev şeytan bi xwe ye. Di zimanê fîlozofiyê de, ji vî tiştê re; dualîzm, mîna du alîbûn dihête gotin. Heke bal û serinca xwe li ser tişteke înteresant bidin, ku ev dualîzm hîmê beşdarê hemû olan û baweriya wan ya qenc e.

Mirovayetî rastî û xweşî

Neha dora ew kesan e yên ku tenê bi rastî û xweşiyê û bi rastî û xweşiya mirovayetî bawerî dihênin. Çi ye ev rastî û xweşî bi tenê?

Rastî û xweşî ew tişt in ku mirovên li ser ruyê erdê bê şer û şerrûtî, di aştiyeke bêdawî de, bi dilxweşî û kêfxweşî bi hev re bijîn. Kes li kesê dinê tade û zilmê neke. Kes serdestî û neheqiyê li ser heval û cîranên xwe neke. Dadimendî û heqnasî xwedî soz û hikum be, ku dinya ji bo hemû mirovên xwe re bibe bihişta rastiyê.

Lê belê, pirs û problem ev e; ku îro roj di nav ev gelemşeyî û tofana bêdadî û neheqiyê de, rastî û xweşî dikare bi çi awayî xwediyê gotinê be û dinya ji bêdadiyê rizgar bike?

Bersiva ev celeb pirs û gelşan, ew yên ku ji xwe re dibêjin Marksperest-Marksî didin.

Baweriya wan ya Marksperestî dibêje: ***"Herine Şer! Herine şerê xerabî û bêdadiyê bikin! Tenê bi vê riyê ve, dinya ji bêdadiya xwe ya kûr rizgar dibe!"***

Bi vê yekê ve girêdayî, van pirsan ji mirovê civata hemdemî dikin:

"Çima civata me weha ye?

Çima gelek ji mirovên civatê neçar û bêxwedî ne û li hêla dinê, hindekî mirov, çi hêz û dewlemendiya welêt û dinyayê heye di destên xwe de dicivînin? Ev mirovên ku hemû dewlemendiya welêt û dinyayê di nav lepên xwe de digirin, bi xwe kêmanî ne!

Civata bi dad û bi heq çawa ye? Bi çi awayê mirov dîsa dikare ew kêfxeşiya xwe ya berê, ya kêferata karkirinê bi şun de bigire?"

Pirsên Marksperestiyê ev in û bersivên van pirsan yek bi yek tê de (di têz û teoriyên Marksperestiyê de) dihête dayin.

Piraniya teoriya Marksperestiyê, derheqê bersivdayina van gelş û pirsan û derheqê bingehên van pirsan (wekî aborî û polîtîkaya wê- ya aborî) de ye. Di hemû têz û teoriya Marksperestiyê de, mirov dikare li ser gotûbêjên zanîn û rastiya dîrokê, li ser pêşeroj û ayendeya bajarvaniyê (civilisation), dîtineke berfireh bibîne. Marksperest dibêjin: ***"Ev tişt e ku îro jîrî ye û dermanê pirs û problemên însan û mirovatiyê pêşdide û serketina dîtina Marksperestî -dîtine modern-, bi xwe riya rizgarbûna mirovatiyê ye."***

Bavê Barzan / 1987

Bruska azadiyê davêje îroj li welat
Em nasnakin dîplomasiyên reformîst
Rextên xwe girêdin li ser bejna xwe
Xwedî derkevin birano li hatina xwe
Wan mêrxwazan başkir şur dayin stuyên me
Emê binivisînin dîroka xwe bi xwîna xwe
Dijmin ditirsin ji deng û şewqa me
Artêşa me tola asran dipirsî ji neyarên me
Neyarno! Bikşînin destên xwe ji ser Kurdistana me

Hefte ya Kurdistanê li Hamburg

Cankurd

06.02.1988 - 09.02.1988

Di bin sî û basikên partiya GAL -Lîsta Alternativ a Keskde hefteyek ji 4 rojan bo piştgirtya Kurdistanê li bajarê Hamburgê hate sazkirin.

Di belavoka "komîteya piştgirtiya Kurdistanê!" de, wilo hatiye gotin:

"Eger hun xwe bo gelê Kurd û Kurdistanê berpirsiyar dibînin, de werin û piştgirtiya vê komîtiyê bikin. Li vir hun dikanin viyan û hêza xwe bikarbînin"

Li dawiyê dibêja:

"Piştgirtiya têkoşîna rizgariyê bo gelê Kurd di hemû Kurdistanê de û bo mafê çarenivîsê bikin!"

Armanca partiya Keskan ên ku li Hamburgê bi navê GAL tên nasîn, bi banglêkirin a gelek partî û komikên Kurdî du armanc bûn:

1— Armanca aşkere:

Xwe diyar bike mîna heval û dostekî gelê Kurd û hemû tevgera Kurdî- bi kêmasî nûneriyên partiyên Kurdî yên li Hamburgê têxîne bin basikên xwe, ku Alman wê GAL'ê mîna berdevkekî bo Kurdan li wir binasin û pêdivî nebe ku Alman li komik û partiyên Kurdan bigerin. Çi alîkarî bo Kurdan pêwîst be, bi rêya GAL'ê be.

2— Armanca veşartî:

Bi dûxistina mazintirîn hêza Kurdî ya ku li Hamburgê, Feyka-Kurdistan, ji civînê û bi tenêhêştina vê hêzê li hember hêrişên faşîstên Tirk, împeryalîstên Ewrupî û xwefiroş û nandozên Kurd. Loma GAL tenê bi va hêza Kurdî re li ser hefteya Kurdistanê neaxivî.

Lê hemû bizav û pîlanên GAL'ê pûç û badilhewa çûn. Bi serneketina pîlanên wê jî bi xebata dostên Feyka-Kurdistan û komika "Dostên Gelê Kurd" a Almanî li Hamburgê bû.

Civîn a ku mîna hefteka miriyan bi gelek "goşt" û dilsarî destpêkir û derbas bû. Te digot kotirê (teyrê) mirinê li ser serê endamên komîtiyê digere. Bi endamên partiyan, bi mêhvanên Kurd û Alman û bi kesên ku "donerkebab" difrotin dora 100 kesî hebûn. Destpêkeka kin û kurt ji aliyê jinkeka "Kesk" de hat gotin, ji aliyê endamekî komîtê de belavoka "hefteké!" hat xwendin û piştre endamekî KKDK dest da nava xwe û du şor kirin, demekê çavêd xwe di civatê de gerandin, dît ku gelek dostên Feyka-Kurdistan hene, piçekî rawestî û got: "Eve bû gotina min û supas ji we re." Bû tîqtîqa mêhvanan.

Ji roja yekemîn de, ji bernameya xwe derketin, xwestin ku çi caran şor û gotinên ramyarî netên kirin, ji ber ku piraniya mêhvanan dostên Feyka-Kurdistan bûn, çi Alman û çi Kurd. Jinika "Kesk!" bi dizî yekoyek ji endamên komîtê birin quncikan û bi wan re kire pispis... Piştre destpêkirin bi saz û awazan, bi şanîkirina fîlmên ku berî niha gelek caran hatine dîtin û li Almaniya di her maleka Kurdan de hene. Tiştê ku hişê wan ji roja yekemîn de kelandî belavokeka dij komîtiyê û dij pîlanên GAL bû, ji aliyê Dostên Gelê Kurd de hatibû belavkirin, têde dibêjin:

"Çawa GAL bang dike bo piştgirtiya komîtiyeka nenas û guh nade banga gelê Kurdistanê yê ku bo rizgariya xwe di bin ala ERNK de li Kurdistanê, dûrî Hamburgê xwînê dide û çima GAL tenê bo mafê zimanê dayîkê bo Kurdan li Almaniya dixebite, bo radio û bernameyên televisionê di dema ku gelê Kurd tê wenda û mehfkirin û çima dij xebata ERNK derdikeve?" û pêre dihere, li ser rewşa bakurê Kurdistanê dibêje û li dawiyê:

"Li ser van bingehan em baweriyê bi diristiya piştgirtiya GAL nakin û di wa bîrû baweriyê da ne, ku ev 'hefteya Kurdistanê!' bo cudakirin û kerkerkirina tevgera Kurdî ye û bidûrxistina xebata rizgariya netewa Kurdistan ji piştgirtiyeka dirist."

"Bi rojekê berî destpêka va civînê, faşistên Tirk bo 20 Kurdan darvekirin dan û bo gelekên din bendîkirina ta ebed. Ma bo çi kesek ji van Kurdperweran tiştekî li ser van qehremanan nabêje?"

Bi rastî civîna ku çar rojan bi navê Kurdistanê berdewam kirî civîneka nehêja bû. Partiyên ku hebûn, mîna Yekîtî Niştimanî Kurdistan (PUK), Komele (niha Partiya Komonîsta Iran), Partiya Demokrata Kurdistana Iraq (PDK) û komikên mîna KKDK û Komkar di va civînê de, tenê armancek dabûn pêş xwe: razîkirina berpirsiyara Keskan. Wan dizanî ku mazintirîn hêz di Hamburgê de Feyka-Kurdistane, wan dizanî ku dûrxistina PKK ji civîneka wilo karekî dij demokratiyê û Kurdîniyê ye, lê ji ber ku daxwaza jinika Kesk û daxwazên wan ji civînê ne mîna yên PKK'ê bûn. Dostên PKK, çi Kurd û çi Alman dixwastin li ser têkiliyên dewleta Almanî bi a Tirkî re biaxivin, li ser şerê îro yê li bakurê Kurdistanê tê ajotin û li ser bîr û baweriya **serxwebûnê**...

Hevalekî Feyka-Kurdistan li ser daxwaza berpirsiyarê PUK bi wî re rûnişt û demeka dirêj bi hevre axivîn û li dawiyê gihan biryarekê, ku pêwîste berhevhatina hêzên Kurdî ne di bin basikên biyaniyan de be û herdu hêzên Kurdî dikarin bi hevre bingeheka hevkariyê li dervey welêt deynin. Berpirsiyarê Komele piştî civînê bi çend rojan xwe rexne kir û xwe ji kirinên komîtiya piştgirtiya Kurdistanê dawşand.

Di wan çar rojan de, du caran axaftinên ramyarî bi dirêjî hatin kirin, hinde hêzan bi rêya berpirsiyara civînê a kesk, xwastin dostên PKK ji komîtiya axavtinê bidûrxinin, loma gotin: *"Emê kêfxweş bin ku filan kes bi navê Kurdistana Sûriyê biaxive"*—Ew jî doktorekî xort û têgihêştî bu- ku bi wî komîtiya xwe dagirin û bergehê bo dostên PKK nedin. Lê gava wî xwast destpêbike, ku li ser Kurdistana Sûriyê tiştekî bêje, nehêştin. Têgihêştin û bihîstin ku ew xorta dostekî diriste bo Feyka-Kurdistan û PKK. Û weke berpirsiyarekî komela Kurdên Sûriyê mafê wî bû, ku biaxive, lê dîsa jî gelek pîlan gerandin, çûn mirovekî dî anîn, ku çi caran ne endamê partiya bû û ne jî endamê çi komelan bû, û wî tiştekî nivîsandî li ser Kurdistana Sûriyê xwend. Hinde mêhvanan gotin: "Ev tiştê va mirova dixûne, berê hatiye çapkirin". Li dawiyê mîkrofon bi dest xortê dî ket, ewê ku dostê Feyka bû. Bi her şoreka wî re mêhvanan da çepikan, dirêj û fireh li ser xebata gelê Kurd axivî, li ser dîroka PKK, li ser şerê serxwebûn û azadiyê, li ser pîlanên GAL dij Feyka-Kurdistan di Hamburgê de û li ser gelek tiştên din ên ku bala gelê mêhvanan kişandin ser wî û baweriya wan bi xebata PKK mazintir bû.

Di roja sisiyê de, gava pirsa kongira netewî Kurdistanî hat ser zimanan, diyar bû, ku gava hinde hêzên başûrê Kurdistanê dibêjin "Em bo mafê çarenivîsê dixebitin" dîsa ewan mebesta autonomiyê ne a serxwebûnê dikin. Li wir newekhevî di gotinên wan hêzan de diyar bû û partiya Komele got "Em hêzekî îranî ne, ne Kurdistanî ne..."

Di roja çarê de, roja axaftinê li pêş rojnamevanan, hemû hêzên Kurdistana Îraqê şora xwe kirin yek û gotin: "Nabe kes li ser Kurdistana Sûriyê biaxive." û çi pêdivî nîne em şirûve bikin bo çi ewan naxwazin kesek li ser Kurdistana Sûriyê biaxive!"

Gava dîtin ewê nikanibin li pêş rojnamevanan dij xebata PKK tiştekî bêjin an çavên gel kûr bikin an jî devên rojnamevanan bigirin, bi hevre careka dî kirin pispis û li dawiyê gotin "Rabin em hindirê salona xwe bimalin û herin mal." û dev ji sozê ku dane berdan û bang li rojname û kovaran nekirin...

Em li dawiya vê gotinê dikarin bêjin, ku wê zehmet be, hebûna hêzeka mîna PKK a xort û hişyar di xebata gelê Kurd de bite dûrxistin û tenêhêştin... wê çetin be, ku komikên mîna Komkar & Co. ciyê tevgereka mîna Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan—ERNK bistîne û tenê bi folklorê û kebabfirotinê bala gelên Ewrupî bikşîne ser xebata gelê Kurd. Em dikarin bêjin, ku gotinên mîna mafê çarenivîsê ciyê serxwebûnê nagrin û çi caran rum di çiwalan de nayên veşartin.

Welat nadim

Welatê min buhaye ew
Bi misk û ênberê nadim
Wekî dayka min û bave
Bi zêr û cewheran nadim
Dema cejnê û şehyanê
Bi keçkên nazinîn nadim
Çi zore ev? Çi talane?
Piyala kewserê nadim.

Bi ava kewser û zemzem
Welat hersal ditê şuştin
Xwîna lawik û keçkan
Ji boyî gel ditên kuştin
Ji dildarî û xembarî
Bi rext û xencer û piştin
Ji boyî Kurd û Kurdistan
Hemî dinya li şûn hêştin.

Welatê min bilindî tu
Wekî Agrî ji zozana
Bi êşqa xwe tu namdarî
Wekî Xanî bi destana
Gelek mêrxas û dilşêra
Ji Kurmanca û Sorana
Ji boyî te dibin gorî
Li qadên şer, li zîndana.

Bi hezaran wekî Evren
Bi hovîtî û talanê
Ketin cengê li Kurdistan
Ku rakin Kurd ji meydanê
Li hember wan serî hildan
Wekî şêran li çolanê
Keç û lawên gelê Kurdin
Dikin qîrîn li cihanê.

Neyar hatin bi pîlanan
Bi zêr û mal û davên xwe
Hema Kurdên welatê min
Welat nadin bi çavên xwe
Neyar hatin bi sedrengî
Bi rovîtî û cilkên nû
Hema keçkên welatê min
Welat nadin bi zavên xwe
Neyar hatin me berdin hev
Kur û bavan li dij hevdu
Hema lawên welatê min
Welat nadin bi bavên xwe.

Cankurd / 1988

Gelî birayên hêja,

ez dilxwazekî ERNK me. Niha li Libya yê dixebitim. Dema ku ez li Kurdistanê bûm, min jî têra qeweta xwe alîkariya şoreşa serxwebûn û azadiya Kurdistanê dikir. Ez dixwazim niha çend bûyerên ku ji serê min derbasbûne binivîsînim. Bila hemû dost û heval bizanibin, ka tenê mirovek ji Kurdistanê ger bixwaze, dikare çi bîne serê hovên Tirkan.

Rojekê ji rojan bû. Ne ewir hebû, ne jî tav bû. Ji çend hefteyan zêdetirbû, min heval nedîtibûn. Bêhna min zahf tengbibû. Ji ber ku berî wê demê, ji sê an çar rojan çarekê heval dihatin û diçûn. Ji ber vê yekê, min gote maliyên xwe, ezê herime nava warz (bostan). Ez çûm nava warz û keleşnikova xwe ji bin keviran derxist. Min xwe berda nav geliyê çiye. Gelî pir kure û zinare. Çemek ji nav gelî dibuhure. Gava ku min xwe berda nava gelî, hinekê meşiyam. Ji nişkan ve, heşt esker derketin pêşiya min. Lê min jî wan dîtibû, ewan ez nedîtibûm. Lê li dora min kevir û latên wusa jî nebûn ku ez xwe li wir veşêrim. Tenê darek hebû. Ji bo veşartina min başbû. Ez derketim ser darê û li hevî mam ku, ew bêne û ji min derbasbin. Dure ez jî wê biçûwam ser rêya xwe. Lê ew hatin li bin darê sekinîn. Ji ber ku li binê darê sih hebû. Min ji xwe re got, wexta ku ew min bigirin, ez berdima wanan çêtire. Hema min xwe ji darê avêt xwarê. Ew şaş û metal man. Ji desthilaniyê ketin. Qudumên congên wan qutbû. Min giştan teslîm girt û tivingên wan jî ji wan sitand. Min bêrê wan vegerand. Rezîl û ruswa şand. Pay vê bûyerê, min jî xwe re xoşxanekî Kurdî got û berdewamê rêya xwe kir.

Ev bûyer, di nav gundiyan de jî belavbû. Eskeran ji tirsa xwe ê din nedikarîn rûdanê veşartana. Digotin; "ê din Apocî ji asmanan jî dibarin." Daxwaza min bi vê bûyerê eve ku, ez dixwazim bêjim hemû dilxwazên Kurdistanê, ku ordiya Tirkan bê zirave û weke kevroşkan tirsoneke.

Gelî hevalan, berê halê min başbû. Lê ji destê kedxwaran û axayên mejokdar, min barkiriye gundekî dinê. Ji ber vê, niha ez gelekî feqîrbûme. Çar zarokên min ên çavreş hene. Roja Newrozê bû, min nikarîbû tiştek bikiriya. Herwusa berî çendekê başçawişê kedxwaran gazî min kir û xwest çavên min bitirsîne. Dizanîbû ku ez mirovekî welatparêzim. Hema ew bû, ez biteqiyam. Weke ku dest û ling girêdayî bin, runiştandin nebaşe. Ji ber vê hesret û kederê ez nexweş ketim. Maliya min ji min re digot, ev çi halê te ye. Min jê re behsa Newrozê kir. Ew jî pir ber xwe ket. Dure min gotê; "Rabe nivînan bişewitîne!" Wê got; "Ez kîjanan bişewitînim." Ji ber ku pênc deste nivînên me tenê hebûn. Min gotê; "Hema kîjan nûh be wî bişewitîne." Ez rabûm ji mal derketim. Jinikê jî zarok derxistin derve û agir bera malê da. Cîran hatin hewarê û vemirandibûn. Dure ez çûme malê, jinikeka cîran ber mala min diket û digot; "Mala vî feqîrî şewitiye, weyla li min mehrumê!" Ez keniyam û min got; "Bila welat û welatparêzî saxbin xaltî!" Dure başçawişê Tirkan ez dîtim û behsa berketina mala min kir. Ez keniyam. Ew şaşî-maşî bû. Rojekê kurê min digire dibêjê; "Battal ji ber çê agir bi mala we ketibû? Eger tu ji min re rast bêjî, ezê şekir û peran bi te dim." Kurê min dibêjê; "Ez nizanim." A rastî, ê din ew nikarin zarokên me jî bixapînin.

Silavên şoreşgerî li hemû welatparêzan dikim.

Dilxwazekî ERNK
Libya

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Em li dijî pilanên tunekirina dîliyen şer bi destê mêtingeriya Tirkên faşîst birawestin

Di navbera mêjûyên 8 û 22'ê Sibatê de, berxwedaneka birûmettirîn a dîroka Kurdistan û Tirkiyê, di zîndanan de bilindbû. Dewleta Tirk necar ma ku, hinde gavên paşve bavêje û hinde daxwazên girtiyan bicihbêne.

Lê rastî, dewleta Tirk civanokên xwe li mirovatiyê dike. Ji ber ku dixwaze dîliyên şer koçberbike û pilanên qirkirina dîliyên şer amadebike. Li girtîgaha bajarê Eskîşehîrê, ku dîliyên şer ên endamên PKK li wir tên komkirin û bûye Diyarbekra duwemîn di barê navenda tunekirinê de, hinde bûyer tên birêvebirin, ku şik û gumana me ispatdikin. Ji niha ve, birekî pêwist ji dîliyên şer ên li zindana Amedê, koçberê Eskîşehîrê kirine.

Hikûmeta Tirk a faşîst, weke ku ew bixwe dibêje, ji bo ''îbreta alemê'', amadekariyên bidarvekirina dîliyên şer birêdixe...

Dewleta Tirk, bêyî ku yek hoyeka navtewan binase, pilanên qirkirina dîliyên şer dilezîne...

Em, gelê Kurd, xwedî li dîliyên şer, law û keçên xwe derdikevin. Em, bi navê dîliyên şer û gelê Kurd bang li Komisyona Mafên Mirovan a Yekîtiya Netewan, Komên Şopandinê li Helsinkî, Rêkxistina Azadiyê a navnetewan (AI) û hemû hêz û saziyên dinê, ên ku parastvanên mafên mirovanin, dikin, ji bona ku pilanên tunekirina dîliyên şer bi destê dewleta Tirk a faşîst bên rawestandin, mîsagoriyeka (garantiyeka) navnetewan bidine me. Di vê barê de, em van daxwazan datînin holê:

1- Divê li dijî pilan û bikaranînên dewleta Tirk ên ji bo kuştina dîliyên şer bê rawestandin,

2- Divê li dijî koçberkirina dîliyên şer bê rawestandin,

3- Divê jiyaneka mirovî û hoyên pirsyariyeka dadî ji bo girtiyên ramyarî bê mîsagorkirin. Divê ji bona vê, komisyonên navnetewan ên kontrolê bên damezrandin,

4- Divê bikaranînên derî-mirovahî û gelkuştinê ên dewleta Tirk, ên ku tu pîvekên maf û dadî nasnakin, bên mehkumkirin. Divê dewleta Tirk, ji ber gunehên xwe di barên mafên mirovan û hoyên dadgeriyê de, bê pirsyarkirin.

Berxwedana li Amedê tucaran namire

Dîliyên şer, livbaziyeka balkişandinê bilindkirin

Malbatên girtiyan, ku bûne perçek ji dîliyên şer, têkilî berxwedana di navbera mêjûyên 8 û 11'ê Adarê de, bûn. Dewleta kedxwar, mejokdar û mêtinger, bi lez girtiyên li Amedê belavdike. Endamên PKK, têkoşerên şoreşa Kurdistan, kom bi kom dişînin bajarên Tirkan. Daxwaz û armancên vê azînê pir eşkere ne. Dixwazin agirê berxweddana li zindana Amedê bivemirînin. Ên ku koçberdikin jî, rastî bikaranînên tunekirinê dibin.

Dîliyên şer, bi livbaziya xwe a balkişandinê, xwestin bala gelê Kurdistan, alema giştiya navnetewan û bala saziyên parêzkarên mafên mirovan bikişînin serxwe, daku hevkariya xwe zêde û xurtbikin.

Bi hêzên leşkerî ên mezin û bi dizî, dîliyên şer tên koçberkirin. Malbatên hinek ji dîliyên şer, hîn nizanin lawên wan şiyandine kîjan bajarî. Serekwezîriya dadgeriyê û berpirsiyarên girtîgahê, bersiva pirsên malbat û abukatan nadin.

Livbaziyên ARGK

Li Hezexê bajarê Merdînê kemînek li pêşiya karvanekî leşkerî hat vegirtin

Destpêka meha Adarê de, li Hezexê (İdil) kemînek li pêşiya karvanekî leşkerî hat danîn. Gelek leşkerên dijmin hatin kuştin. Mêtinger duxuyaniya 1 birîndar û 1 mirî kir.

Pêşveçûnên li Mêrdînê ne tenê ev in. Ji ber hoyên zivistanê, pêşmergên ARGK giranî didin civînên gundan û perwendekirina gel. Civînên çêdibin, posîdeyeka mezin li şun xwe dihêlin. Weşan digihin hemû gundan û navçan. Pêwist birên civan, bi lez hişyardibin û xwe dilivînin.

Li Gercewsê mamhostayekî sîxur hat cezakirin

Mamhostayê gundê Aydinca, Hûseyin Aydemîr, ji hêla komeka pêşmergên ARGK hat cezakirin. Ji ber ku ev sîxur, gunehên mezin birêxistibû, cezaya wî jî bû mirin. Pêşmerge, li cihê rûdanê belavok li şun xwe hêlan. Eşkere kirin ku, guneh bê bersiv namînin.

Ev mamhostayê sîxur, li dibistana gund, ramyariya Kemalîzmê dixist serê zarokên Kurdan. Herwusa giliya welatperweran dikira. Dixwest milîsiyê li gund dorfireh bike. Bêsimek li ba xwe digirt û gava hewcebû, leşkeran haydar dikir. Tevlî yekîtiyên dijşoreşê xebat dikir.

Wekê tê zanin, dijmin sîxurên xwe nola, mamhostayan, melan ûhw. dişîne nav gelê Kurd. Perwendekirin û çanda mêtingerên faşîst jî, di nav hedefên ARGK de ne. Lewma ev rûdana dawiyê, di nav sîxurên vê nolê, rewşeka xofê a mezin belavkir.

Li Pîranê belavok hatin belavkirin

Roja 25'ê Sibatê pêşmergên ARGK daketin navça Pîranê (Dêçle) û belavok belavkirin. Duruşmên ARGK û ERNK bi dîwaran ve xistin. Domana livbaziyê de tu şer derneketin. Li gund û navçên bajarê Amedê, xebatên ARGK zêdedibin. Berxwedana li zindanan û berxwedana malbatên girtiyan vê xebatê xurttirdikin. Li navçan, gelek belavok tên belavkirin. Duruşmê tên daleqandin. Şêniyên bajêr di barê konevanî de bêhtir pêşdikevin. Xebatên ARGK ên bi rêkxistinî, mizgîniya pêşveçûnên nûh derdixin holê.

Li Ovacikê ARGK duruşme daleqand

Yekîtiyeka ARGK, ku li derdorên Dêrsimê xebatên xwe birêvedibe, di meha Sibatê de li navenda navça Ovacikê, duruşmeka bo hevkariya berxwedana li zindana Amedê û protestoya zilmê, daleqandin.

Ji hêla din, ji ber perçebûn û belavbûna koma bi navê ''Partîzan'' û xwebidestdayina wan, mêtinger operasyonên tunde birêvedibin. Pêşmergên ARGK, van operasyonên leşkerî serjêr dikin. Berî ku zivistan destpêbike, hemû berpirsiyarên mêtingeran digotin ku, ''emê di vê zivistanê de wan tunebikin.'' Lê niha dengê wan rind hatiye birîn.

Bilî bêdengiya di eniya dijmin de, yekîtiyên ARGK rojbiroj bêhtir dadikevin gund û navçan û li hemû gundan civînên konevanî çêdikin.

Operasyonên dijmin li Sêwrekê pûçbûn

Ji ber ku li navçên Hîlwan û Sewrekê şerê me ê rizgariya netewî tundedibe, mêtinger ketine nava tirsê. Şehîd M. Emîn Yavuz, bi têkiliya girsên gel tevlî numayişekê di axê de hat veşartin. Pêwist xort xwe bi dijwarî dilivînin. Weşanên digihin wan, ji destan derbasî destan dibin. Ne tenê mêtinger, milîs û cahş jî ketine nav tirsa mirina xwe. Çeteyên malbata Bucak hîma xwe hundadikin. Çeteyên ku tevlî têkoşer Bîlge Yumuşak 3 şoreşgeran şehîd kiribûn, girêdayî yê eşîra Kirvar in. Mêtinger çekên nûh belavdikin. Operasyonên ku di meha Adarê de li derdorên navçên Sêwrek, Hîlwan û Çermûkê dihatin birêvebirin, serjêr ketin.

Serpêhatina yekîtî, serhildan û berxwedanê-NEWROZ bi hêviyên rizgariya netewî ên berz, ji hêla gelê me tê pîrozkirin

Newroza ku di dîroka gelê me de cihekî pêwist digire , bi şahî û dilsoziyê tê pîrozkirin. Welatperwerên Kurdistanî, bi zanatî û hisreta şerê li Kurdistanê û rizgariya netewî, Newroza vê salê, serpêhatina yekîtî, serhildan û berxwedana gelê Kurd, pîrozdikin.

Şevên Newrozê îsal ji hêla Feyka-Kurdistan û Hunerkomê tên amadekirin. Herdu

Dûmahîk rûpela 23. de

Li zindana Eskîşehîrê hovitiya mêtingeran

Leşkerên Tirk bi çekan êrîşî girtiyan kirin. Gelek birîndar hene. Navê 11 endamên PKK ên ku xedar birîndar ketine evên jêrîn in:

1- **Şükrü Goktaş**
2- **Saît Korkmaz**
3- **Hasan Şêrik**
4- **İbrahîm Bubaaslan**
5- **Mahmud Aktaş**
6- **Mustafa Ozdemîr**
7- **Mehmet Şah Sûrek**
8- **Hûseyin Acar**
9- **Recep Nurcengîz**
10- **Mehmed Dogan**
11- **İsmet Açikça**

Birîndar Şûkrû Goktaş ji serê xwe birîn girtiye. Bilî rapora doxtor wî ranekin nexweşxanê.

Divê doxtor li Sabrî Ok binêrin!

Sabrî Ok, di meha Sibatê sala 1985'ê de birîndar kete destê dijmin. Çend meh ji lêdan û hingavtinan hat derbaskirin. Dadgeha leşkerî li Amedê, biryara darvekirinê li derheqê wî derxist. Dure koçberê girtîgaha bajarê Aydinê kirin. Ji ber hingavtin û lêdanê birînên dijwar ji serê xwe girt. Niha xedar nexweşe û divê bilez doxtor lê binêrin.

Em bang li hemû saziyên ku parastkarên mafên mirovanin, bang li Xaça Sohra navnetewan û hemû rêkxistinên bijijkiyê ên navnetewan dikin ku, ji bona ku doxtor li Sabrî Ok binêrin, zorê bidin dewleta Tirk û delameta xwe bicih binin.

NEWROZ PÎROZ BE

